İMAM HÜSEYİN'İN
(ALEYHİSSELAM)
HAYATINA BAKIŞ

Ayetullah
Muhammed Muhammedi İştihardi

Tercüme: Ali Çalar

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) HAYATINA BAKIŞ

Ayetullah Muhammed Muhammedi İştihardi

Tercüme:

Ali Çalar

(2017)

İÇİNDEKİLER:

Özellikler.....7

Önsöz.....8

Hazırdaki Kitap.....9

BİRİNCİ BÖLÜM.....10

İmam Hüseyin (a.s), Hz. Resulullah'ın (s.a.a) Döneminde.....10

Hz. Cebrail'in (a.s), İmam Hüseyin'in (a.s) Viladetini Müjdelemsi.....10

İmam Hüseyin'in (a.s) viladeti.....10

Ümeys'in Kızının Anlatımı.....11

Hüseyin (a.s), Hz. Resulullah'ın (s.a.a) Bedeninin Parçası.....11

Fotrus'un (Melek) Kurtuluşu.....12

İmam Hüseyin'in (a.s) Viladetinde, Hz. Zehra'nın (s.a) Cabir'e Hediyesi.....13

Hz. Resulullah (s.a.a) Yanında, İmam Hasan (a.s) Ve İmam Hüseyin'in (a.s) Makamı.....14

Eğitim Ve Öğretimin İki Önemli Ünsurur Muhabbet Ve Telkin.....15

İmam Hüseyin'in (a.s), Çocukluk Ve Gençlik Dönemlerinden Hikayeler.....15

İmam Hüseyin'in (a.s) İlk Cümlesi.....15

Hz. Peygamber'in (s.a.a.), Hz. Hüseyin'e (a.s) Derin Muhabbeti.....16

Çocukça Çok Güzel Bir Oyun.....17

Hz. Resulullah'ın (s.a.a), İmam Hüseyin'in (a.s) Arkadaşına Muhabbeti.....17

Hz. Peygamber'in (s.a.a) Dilinde İmam Hüseyin'in (a.s) Makamı.....18

İmam Hüseyin'in (a.s) Güreşte Kazanması.....18

İmam Hüseyin (a.s) Dokuz İmam'ın (a.s) Babası.....19

İmam Hüseyin'in (a.s) Çocukluk Dönemindeki İlmi.....19

İKİNCİ BÖLÜM.....21

İmam Hüseyin (a.s) Muaviye'ye Kadar Halifelerin Döneminde.....21

İşaret.....21

İmam Hüseyin (a.s), Ebubekir Ve Ömer'in Hilafeti Döneminde.....21

Ömer b. Hattab'a İtiraz.....22

Ömer'in Döneminde İmam Hüseyin'in (a.s) İlminden Bir Örnek.....23

Halifeler Zamanından Gerçekleşen Fetihlere İmam Hüseyin (a.s) Katılmadı.....25
Şehribanu'nun İmam Hüseyin'le (a.s) Evlenmesi.....25
Osman'a İtirazı.....26
İmam Hüseyin (a.s) Babası Hz. Ali'nin (a.s) Hilafeti Döneminde.....28
İşaret.....28
İmam Hüseyin (a.s) Cemel Savaşında.....28
İmam Hüseyin (a.s) Sıffin Savaşında.....29
Sıffin'de İlk Fetih İmam Hüseyin'in (a.s) Eliyle.....30
İmam Hüseyin'in (a.s), Ahmer'in Öldürülmesindeki Rolü.....30
İmam Hüseyin (a.s), İmam Ali'nin (a.s) Askerlerinden On Bin Kişinin Komutanı.31
Sıffin'den İki Hatıra.....31
İmam Hüseyin'in (a.s) Babası Huzurundaki Başka Çabaları.....32
İmam Hüseyin'in (a.s) Yağmur Namazı Ve Bolca Yağmurun Yağması.....33
İmam Hasan'ın (a.s) Hilafeti Döneminde, İmam Hüseyin (a.s).....33
İmam Hüseyin'in (a.s), Aişe'ye Sert Cevabı.....34
İmam Hüseyin (a.s) Muaviyenin Hükümeti Döneminde.....37
İşaret.....37
İmam Hüseyin'in (a.s) Muaviye'ye Yazdığı Kınama Mektubu.....37
Hac Merasiminde İmam Hüseyin'in (a.s) Muaviye Karşıtı Ateşli Hutbesi.....40
İmam Hüseyin'in (a.s) Muaviye'nin Küstahlığına Katı Cevabı.....41
Cariye İle Evlenmeye Muaviye'nin İtirazına Cevap.....42
Muaviye Ve Velid'in İmam Hüseyin'in (a.s) Adaleti Araması Karşısında Teslim Oluşları.....43
Muaviye'nin Hilesi Ve İmam Hüseyin (a.s) Tarafından Engellenmesi.....44
Muaviye'nin Mallarına El Konulması.....47
İmam Hüseyin'in (a.s) Mervan'a Karşı Katı Tavrı.....47
Mervan'ın İmam Hüseyin'in (a.s) Cesareti Hakkındaki Sözü.....51
Muaviye Ve Mervan'ın Hilelerinin Bozulması.....52
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM.....56
Aşura Kıyamı Ve Dersleri.....56

İşaret.....56
İmam Hüseyin'in (a.s) Kıyamının Tarihçesi.....57
Yezidin Medine Valisine Mektubu Ve Neticeleri.....60
İmam Hüseyin'in (a.s) Mekke'den Kufe'ye Hareketi.....64
İmam Hüseyin'in (a.s) Kaç Mesajı.....65
İmam Hüseyin'in (a.s) Kıyamındaki Üç Önemli Etken.....67
Zikredilen Üç Etkenin Tahlili.....69
Allame Şehit Mutahhari'nin Görüşü.....70
İmam Hüseyin'in (a.s) Kıyamının Nedenleri Üzerine Sözlerinden Bazıları.....73
Sonuç Ve Toparlama.....77
Savunma Konusu Üzerine Kısa Bir Sohbet.....77
İmam Hüseyin'in (a.s) Bilinçli Kıyamı.....80
İmam Hüseyin'in (a.s) İmamların İlmi Konusunda Kufeli Birisine Sözleri.....83
İmam Hüseyin'in (a.s) Kıyamının Sonuç Ve Etkilerine Bakış.....84
Şiiliğin Yayılması Ve Güçlenmesinde İmam Hüseyin'in (a.s) Kıyamının Rolü.....87
İmam Hüseyin (a.s) Hakkında Önemli Kişilerin Sözlerinden Bazıları.....88
İmam Hüseyin'in (a.s) Kıyamından Kaç Ders.....93
İmam Hüseyin'e (a.s) Ağlamak.....98
İmam Hüseyin'le (a.s) Savaşa Gelenler Kimlerdi?.....100
Bir Eleştiriye Cevap.....103
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM.....104
İmam Hüseyin'in (a.s) Sözlerinden Ve Yaptıklarından Örnekler.....104
İmam Hüseyin'den (a.s) On Hadis.....104
İmam Hüseyin'in (a.s) Davranışlarından Örnekler.....108
İhtiyaç Sahiplerine Yemek Götürmesi.....108
İmam Hüseyin'in (a.s) İbadeti.....108
İbn-i Ziyad'ın Mektubunu Fırlatması.....111
Tağutun Mektubunu Reddetmesi.....112
Fakirin Onurunu Koruması.....112
İmam Hüseyin'in (a.s), İmam Ali'nin (a.s) Sorularına Cevabı.....113

Göçebenin Cevapları Ve İmam Hüseyin'in (a.s) Ona Bolca Hediyesi……..114
İmam Hüseyin'in (a.s) Evsizlerle Yemek Yemesi……117
Borçlunun Borcunu Üstlenmesi……118
Yezidin, Üreynep İle Evlenmesine Engel Olması……..118
İmam Hüseyin'in (a.s) Cesaret Ve Kahramanlıklarından Bir Kısım……..121
Kerimliği Ve Cömertliği……125
İmam Hüseyin'in (a.s) Kerameti……126
İmam Hüseyin'in (a.s) Hanımları Ve Çocukları……127

ÖZELLİKLER:

BEŞİNCİ MASUM, ÜÇÜNCÜ İMAM, HAZRETİ EBA ABDİLLAH El-HÜSEYİN (A.S)

Adı: Hüseyin (aleyhisselam)

Meşhur lakabı: Seyyid'uş Şüheda

Künyesi: Eba Abdullah

Anne ve babası: İmam Ali (aleyhisselam) ve Hazreti Fatima (selamullahi aleyha)

Doğum yeri ve yılı: 3 Şaban 4. h.k Medine

Şehadet yeri ve yılı: 61. h.k yılının Aşura gününde. Kerbela'da. 57 yaşında.

Kabri: Irak'ta bulunan Kerbela şehrinde

Hayatının bölümleri:

Dört bölüm halinde:

1- Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) dönemi (5/6 yıl)

2- Babasının huzurunda (50 yıl)

3- Kardeşi İmam Hasan'ın (aleyhisselam) huzurunda (10 yıl)

4- İmamet dönemi (10 yıl)

ÖNSÖZ

Bu kez, yüce bir insan olan, Aşura kültürünün kurucusu, dünya ve tarihin gördüğü en büyük inkılabi şahsiyet, tağutları yenen unutulmaz kişi, tağutlar karşıtı mücadelelerin lideri, Hazreti Peygamber'in (s.a.a) kalbinin meyvesi, Hazreti Zehra'nın (s.a) iki gözünün nuru, Emirulmuminin Ali'nin (a.s) ruhsal ve bedensel evladı ve İmam Hasan'ın (a.s) güç kolu olan İmam Hüseyin (a.s) hakkında sohbet edeceğiz. Gerçi onun hakkında bizim konuşmamız okyanustan bir bardak su almak gibidir.

İslam'ı korumak için, Emevi tağutlarının siyah tufanlarına karşı fedakarlığın en üst derecesini göstererek cihat ve şehadete aşık fedakâr arkadaşlarıyla birlikte mücadele etti. Müslümanlar ve insanlar her daim ve her zaman onurlu olsunlar diye feryat etti. Şimşek gibi, tüm dünya büyüklüğünde, güneşin yüksekliğinde, arşın ve zeminin azametinde olan bir feryat.

Öyle bir şimşek ki ışıltısı tüm cihanı aydınlattı. Siyahları beyazlardan ayırdı ve adalet içinden zulüm ve adaletsizlikleri söküp attı. Cihan ve tarihte her zaman yol gösterici ve aydınlatıcı olacak bir kültür oluşturdu. İslam kültür ve tarihinin vazgeçilmez bir bölümü haline gelerek iradeleri güçlendiren, hisleri coşturan ve düşünceleri parlatan bir yol gösterici oldu.

Hüseyin (a.s), zulüm, istikbar ve tağuti düşünceler karşısında her zaman ve her yerde patlayacak bir volkan oluşturdu. Bu volkan tarih boyunce tağutilerin ve zalimlerin güçlerini yok edecek ve kararmış yürekleri aydınlatacaktır.

İmam Hüseyin'in (a.s) siması, tüm yerlerde ve asırlarda, yıllarda, aylarda, günlerde, gecelerde, saatlerde, dakikalarda ve anlarda aydınlatıcı ve yol göstericidir. Bunun için de zamanın ilerlemesi onu unutturmayacaktır. Aksine akılların güçlenmesiyle onun yolunun yüceliği daha da belirginleşecek ve artacaktır.

İmam Hüseyin (a.s), pak İslam dininin özetidir. Hidayet meşalesi ve kurtuluş gemisidir. Hedefi tüm batıl mabudların silinmesi ve hak mabudun yüreklerde, düşüncelerde ve sahnelerde yücelmesidir.

İmam Hüseyin (a.s), bir kültür, bir ümmet, büyük bir inkılap, yol gösterici ve ışıldayan pak bir mekteptir.

İmam Hüseyin (a.s), pak Muhammedi (s.a.a) dinini ve Hazreti Ali'nin (a.s) bereketli kültürünü ihya eden kimsedir. Fesat ateşlerini söndüren,

zalim ve müstekbirlerin siyah ve utanç dolu yaşantılarını yerle bir eden büyük bir tufandır.

Şialar, Hazreti Ali'yi (a.s) kaybetmemek için ve neticesinde Hazreti Muhammed'i (s.a.a) ve İslam dinini kaybetmemek için, İmam Hüseyin'i (a.s) kaybetmediler.

İmam Hüseyin'in (a.s) yolu sadece zalimlerin hükümetini yıkan bir yol değil. Onun yoluyla tüm değerli fikir ve düşünceler de korundu. İslam dini, onu değiştirmek isteyenlerden korunmuş oldu. Cesaret, fedakârlık, özgürlük, istikamet, temiz yaşam, insani onur gibi yüce insani değerlerin de korunmasını sağladı.

HAZIRDAKİ KİTAP

Bu kitap, On Dört Masum'un (a.s) Hayatına Bakış kitabının beşinci cildidir. Herkesin anlayabileceği sadelikte yazılmıştır. Tüm kesimler için örnek olsun diye o Hazret'in (a.s) davranış ve tavırlarına daha çok önem verilmiştir. Yaşamın iniş ve çıkışlarında yol gösterici bir ışık olsun diye. Elbette bu kitap İmam Hüseyin'in (a.s) deryalar derecesinde olan değerlerinden sadece bir damladır.

Bu kitap dört bölüm şekilde hazırlanmıştır:

1- İmam Hüseyin (a.s) Peygamber'in (s.a.a) döneminde.

2- İmam Hüseyin (a.s) halifeler ve Muaviye döneminde.

3- Aşura yoluna bakış ve ondan alınacak dersler.

4- İmam Hüseyin'in (a.s) sözlerinden ve hareketlerinden örnekler.

Yaratılış aleminin bu yüce şahsiyetinin yaptıklarından örneklerin hepimiz için yapıcı örnekler olması ümidiyle. Allah bizleri İmam Hüseyin'in (a.s) yolunun, bilgili, doğru ve aşık taraftarlarından etsin.

Muhammed Muhammedi İştihardi

Kum İlmi Havzası

1994 Yaz.

BİRİNCİ BÖLÜM

İMAM HÜSEYİN (A.S) HAZRETİ RESULULLAH'IN (S.A.A) DÖNEMİNDE HAZRETİ CEBRAİL'İN, İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) VİLADETİNİ MÜJDELEMESİ

Hicretin başlarıydı. İmam Hüseyin (a.s) henüz dünyaya gelmemişti. Hazreti Cebrail (a.s), Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) huzuruna gelereke dedi: 'Ey Muhammed! Allah, Fatima'dan (s.a) dünyaya gelecek bir evlatla seni müjdeliyor. Ama bu evladını ümmetin senden sonra öldürecekler.'

Hazreti Peygamber (s.a.a) bu haberden tedirgin oldu. Hazreti Cebrail tekrar nazil olarak, aynı haberi tekrar verdi. Hazreti Peygamber (s.a.a) tekrar tedirgin oldu.

Hazreti Cebrail (a.s) gökyüzüne yükseldi ve tekrar geri gelerek dedi: 'Ey Muhammed! Allah sana selam gönderdi ve imamet ve vilayetin onun soyunda karar kılındığını müjdeledi.'

Hazreti Peygamber'in (s.a.a) tedirginliği bitti ve buyurdu: 'Razı oldum.'

Hazreti Peygamber (s.a.a) bu haberi Hazreti Fatima'ya (s.a) söylediğinde, Hazreti Fatima'da (s.a) tedirgin oldu. Hazreti Peygamber (s.a.a), Hazreti Fatima'ya (s.a) buyurdu: 'Allah, imamet makamını onun soyunda karar kılacaktır.'

Hazreti Fatima (s.a) sevinerek buyurdu: 'Mutlu oldum.'[1]

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) VİLADETİ

İmam Hüseyin (a.s) rivayetlere göre 5 Şaban 4 h.k. yılında Medine'de dünyaya geldi.[2] O Hazret'in (a.s) viladetini Hazreti Resulullah'a (s.a.a) haber verdiler. Hazreti Resulullah (s.a.a) bebeği kucağına alarak sağ kulağına ezan ve sol kulağına ikamet okudu. İsmini de Hüseyin koydu. Sonrasında da bir koçu akika niyetine kurban etti.

Hazreti Fatima (s.a), Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) buyruğuyla İmam Hüseyin'in (a.s) saçlarını traş etti ve ağırlığınca gümüş fakire sadaka verdi.[3]

Rivayetlere göre öğle namazından sonra Hazreti Cebrail nazil olarak İmam Hüseyin'in (a.s) viladetini Hazreti Resulullah'a (s.a.a) müjdeledi. Hazreti Resulullah (s.a.a) 'Allah'u Ekber' dedi.

---

[1] Usul-u Kafi. C. 1. S. 464.

[2] Meşhur olan o Hazret'in (a.s) 3 şaban'da dünyaya geldiğidir. (Alamu'l Vera. S. 213. - Envar'ul Behiyye. S. 139.)

[3] Bunlar viladetinin yedinci günü yerine getirildi. Keşf'ul Ğumme. C. 2. S. 171. Tercume-i İrşad-i Mufid. C. 2. S. 24.

Yine rivayet edilir ki Hazreti Cebrail, Hazreti Resulullah'a (s.a.a) tebrik ve tesliyet dedi. Viladetinden dolayı tebrik ve acı şehadetinden dolayı da tesliyet.[1]

UMEYS'İN KIZININ ANLATIMI

Esma binti Umeys[2] şöyle nakleder: 'İmam Hüseyin (a.s), kardeşi İmam Hasan'dan (a.s) bir sene sonra dünyaya geldi. Hazreti Peygamber (s.a.a), Hazreti Fatima'nın (s.a) evine gelerek 'oğlumu bana getirin' buyurdu. Ben beyaz bir kundağa sarılı halde İmam Hüseyin'i (a.s), Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) huzuruna getirdim. İmam Hüseyin'i (a.s) görünce çok sevindi. Sağ kulağına ezan ve sol kulağına ikamet okudu. Sonra İmam Hüseyin'i (a.s) dizinin üzerine koyarak ağladı. Dedim: 'Anam, babam sana feda olsun ey Allah'ın Resulü (s.a.a), neden ağlamaktasınız?' Buyurdu: 'Ağlamam, benden sonra bu bebeğin başına gelecek olan musibetlerden dolayıdır. Pek geçmeden zalim bir grup onu öldüreceklerdir. Allah benim şefaatimi o gruptan uzak tutacaktır.'

Sonra Hazreti Resulullah (s.a.a), İmam Ali'ye (a.s) 'acaba bebeğe isim koydunuz mu?' diye sordu.

Hazreti Ali (a.s) dedi: 'Ben ona isim koymakta sizden öne geçmem. Ben onun isminin 'Harb' (savaş) olmasını istemiştim.'

Hazreti Resulullah (s.a.a) buyurdu: 'İsmini Hüseyin koy.'[3]

HÜSEYİN (A.S), HAZRETİ RESULULLAH'IN (S.A.A) BEDENİNİN PARÇASI

Ummu Eymen, faziletli bir hanımdı ve Hazreti Resulullah (s.a.a) onun Cennet'lik olduğunu müjdelemişti. Oğlu Eymen, Huneyn savaşında şehit olmuştu.

Bu hanım, İmam Hüseyin (a.s) dünyaya gelmeden önce bir rüya gördü ve gördüğü rüyadan vahşete düşerek ağlamaktaydı. Hazreti Resulullah (s.a.a) onun yanına gelerek neden ağladığını sordu.

Dedi: 'Çok korkunç bir rüya gördüm.'

Hazreti Peygamber (s.a.a) buyurdu: 'Anlat, Allah ve Resulü onun tabirini bilmektedir.'

---

[1] Envar'ul Behiyye. S. 139-140.

[2] Cafer Tayyar'ın eşi olan Esma bint-i Umeys o zamanlar Habeşe'de olduğundan, Hazreti Zehra'nın (s.a) hizmetçisi o zaman Hamza'nın eşi Selma binti Umeys'ti.

[3] El-Eimmet'ul İsna Aşer. C. 2. S. 9. Alam'ul Vera. S. 217.

Ummu Eymen dedi: 'Anlatmak benim için zordur.'

Hazreti Peygamber (s.a.a) buyurdu: 'Rüyalar gördüğünüz gibi değildir.' (Tabiri vardır) Korkma ve anlat.'

Ummu Eymen dedi: 'Rüayda bedeninizin bir parçasının koptuğunu ve benim eve düştüğünü gördüm.'

Hazreti Peygamber (s.a.a) buyurdu: 'Tabiri şudur ki, kızım Fatima'nın (s.a) Hüseyin (a.s) adında bir oğlu olacaktır. Sen bir müddet ona bakacaksın. Benim bedenimin bir parçası olan İmam Hüseyin (a.s) senin evine gelecektir.'

İmam Hüseyin'in (a.s) viladetinin yedinci gününde Ummu Eymen onu kucağına alarak Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) huzuruna getirdi.

Hazreti Peygamber (s.a.a) sevinçle buyurdu:

مرحبا بالحامل و المحمول هذا تأويل رؤياک

'Taşıyana ve taşınana da aferin. Bu gördüğün rüyanın tabiridir.'[1]

FOTRUS'UN (MELEK) KURTULUŞU

Ravendi'nin Haraic'inde şöyle nakledilir: Hazreti Hüseyin'in (a.s) viladetinden sonra Allah, Hazreti Cebrail'e kalabalık bir melek grubu ile Hazreti Peygamber'in (s.a.a) huzuruna varmalarını ve ona tebrik demelerini emretti. Cebrail, göklerden yere doğru inerken bir adada yalnız kalmış bir melek olan Fotrus'a rastladı.[2] Fotrus Cebrail'den nereye gittiklerini sordu.

Cebrail dedi: 'Hazreti Muhammed'e (s.a.a) gidiyoruz.'

Fotrus dedi: 'Beni de yanına al ve Hazreti Muhammed'e (s.a.a) götür. Belki benim için dua eder.'

Cebrail onun isteğini kabul etti ve diğer meleklerle birlikte Hazreti Muhammed'in (s.a.a) huzuruna vardılar ve Hazreti Hüseyin'in (a.s) viledetini tebrik ettiler. Sonrasında Cebrail, Fotrus'un başından geçenleri Hazreti Resulullah'a (s.a.a) anlattı.

Hazreti Peygamber: 'Söyle, vücudunu bu bebeğe (Hüseyin) sürsün.'

[1] Menakıb-ı Al-i Ebutalib. C. 4. S. 70. Başka bir rivayette bu konu Hazreti Peygamber'in (s.a.a) amcası Hamza'nın eşi Ummu'l Fazl'e nispet verilmiştir. (Alam'ul Vera. S. 216.) Her ikisinin de doğru olması uzak değildir.

[2] Allah onu bir işte görevlendirmişti. O da işini aksatınca kanadı kırılarak cezalandırılmıştı.

Fotrus denileni yaptı ve o anda Allah ona şifa verdi ve eski haline döndü. Daha sonra Fotrus, Cebrail ve diğer meleklerle birlikte göklere uçtu.[1]

Başka bir rivayette şöyle nakledilir: 'Fotrus, göklere yükselirken Hazreti Resulullah'a (s.a.a) şöyle dedi: 'Ben ki Hüseyin vesilesiyle şifa buldum, hakkını vermeli ve lütfunu telafi etmeliyim. Kim Hüseyin'i ziyaret etse ziyareti ona ileteceğim ve kim her nerede ona selam ve salat ederse, selam ve salatını ona ulaştıracağım.'

Başka bir rivayete göre, Hazreti Resulullah (s.a.a) Allah'tan Hüseyin hürmetine Fotrus'u özgür bırakmasını istedi. Allah Hazreti Peygamber'in (s.a.a) duasını kabul etti. Futrus eski yerine döndü ve meleklere karşı övünerek şöyle derdi:

من مثلی و انا عتاقة الحسین بن علی و فاطمة و جده احمد

'Kim benim gibi olabilir? Ben Ali ve Fatima'nın oğlu Hüseyin'in ve dedesi Ahmed'in özgür bıraktığı kimseyim.'[2]

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) VİLADETİNDE, HAZRETİ ZEHRA'NIN (S.A) CABİR'E HEDİYESİ

Cabir b. Abdullah Ensari şöyle anlatır: 'İmam Hüseyin'in (a.s) viladetinden sonra tebrik etmek için Hazreti Fatima'nın (s.a) huzuruna vardım. Tebrik ettikten sonra, Hazreti Fatima'nın (s.a) elinde yeşil bir levh (sayfa) gördüm. Zümrüt olduğunu sandım. Üzerinde güneş gibi parlayan beyaz bir yazı gördüm. Dedim: 'Anam babam fedan olsun. Bu sayfa nedir?'

Buyurdu: 'Bu sayfayı Allah babam Hazreti Resulullah'a (s.a.a) hediye verdi ve babam da müjde olarak bana verdi.[3] Bu sayfada Hazreti Peygamber'in (s.a.a), Ali'nin (a.s), Hasan (a.s) ve Hüseyin'in (a.s) ve Kaim'e kadar tüm İmamların isimleri yazılmıştır.'

Cabir sayfadaki o kelimeleri okudu ve üzerinden yazarak emanet olarak saklamaya karar verdi. Onu İmam Muhammed Bakır (a.s) zamanına kadar saklayarak ona verdi.[4]

Levh hadisinde sıra İmam Hüseyin'in (a.s) ismine varınca Allah o Hazreti şöyle vasıflandırır: 'Hüseyin'i benim ilim ve vahyimin hazinesi olarak karar kıldım. Onu şehadet makamıyla yücelttim. Sonunun saadetli olmasını sağladım. O benim yolumda şehit olanların en üstünü ve makamı tüm

[1] Bihar. C. 44. S. 182.
[2] Menakıb-ı Al-i Ebutalib. C. 4. S. 74-75.
[3] Anlaşılan İmam Hüseyin'in (a.s) viladetinden dolayı olan müjdedir.
[4] Usul-u Kafi. C. 1. S. 527-529. Levh Hadisi muteber ve uzun bir hadistir ve biz burada kısaca getirdik.

şehitlerden daha yüksektir. Kelime-i Tam'ı (bilgiler ve hüccetler) ve Resa Hüccet'imi (İmametin kesin delilleri) onun yanında kıldım. Onun itretine (ondan sonra gelecek dokuz imam) dayanarak mükafat ve ceza vereceğim.'[1]

Söyleyeceğimiz gibi, İmam Hüseyin'in (a.s), İmam Hasan'dan (a.s) farklı olan özelliği, İmam Seccad'dan (a.s), İmam Mehdi'ye (a.s) kadar olan dokuz İmam'ın (a.s), İmam Hüseyin'in (a.s) soyundan gelmeleridir.

HAZRETİ RESULULLAH (S.A.A) YANINDA İMAM HASAN (A.S) VE İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) MAKAMI

Bir önceki kitapta İmam Hasan'ın (a.s) faziletlerini zikrederken, İmam Hasan ve İmam Hüseyin'in (a.s) ortak faziletlerini içeren bir çok rivayet getirdik. Burada da İmam Hasan ve İmam Hüseyin (a.s) hakkında kaç rivayete işaret ediyoruz:

1- Bir gün Hazreti Peygamber (s.a.a), İmam Hasan ve İmam Hüseyin'in (a.s) ellerinden tutarken buyurdu: 'Kim bu ikisini ve onların anne ve babasını severse, kıyamet gününde benim yanımda olacaktır.'[2]

2- Hazreti Resulullah (s.a.a) buyurdu: 'Kıyamet gününde Allah'ın arşı tüm süslerle süslenecektir. İmam Hasan (a.s) bir minber üzerinde ve İmam Hüseyin (a.s) başka bir minber üzerinde oturacaklardır. Allah arşını bu ikisi ile süsleyecektir. Kulaktaki küpelerin bir bayanı süslediği gibi.'[3]

3- Bir gün Hazreti Peygamber (s.a.a), Hazreti Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu:

سلام الله عليک يا ابا الريحانتين. اوصيک بريحانتی من الدنيا

'Selam olsun sana ey iki güzel kokulu çiçeğin babası! Bu dünyada benim iki güzel kokulu çiçeğime (Hasan ve Hüseyin) dikkat etmeni istiyorum.'[4]

EĞİTİM VE ÖĞRETİMİN İKİ ÖNEMLİ UNSURU MUHABBET VE TELKİN

Çocuğun doğru eğitiminde, iki noktanın çok önemli bir yeri vardır. Muhabbet ve manevi değerlerin telkini.

Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) İmam Hasan ve İmam Hüseyin'e (a.s) karşı olan güçlü muhabbetinin bir amacı onların doğru bir eğitimle yetişmeleri ve Hazreti Peygamber'in (s.a.a) onları çok sevdiğini insanların bilmesiydi.

---

[1] İhticac-ı Tebersi. C. 1. S. 85. Usul-u Kafi. C. 1. S. 527.
[2] Musned-i Imam Hanbel C. 1. S. 77. Menakıb-ı İbn-i Meğazili. S. 370.
[3] Emali-i Saduk. S. 31. Nasih'ut Tevarih'te İmam Hüseyin (a.s) olarak geçer. (Allah'ın arşı tüm evrenin yönetim merkezi olduğu için İmam Hasan ve İmam Hüseyin'in (a.s) arşın iki küpesi tabiri hilkatin ve yaratılışın yücelik ve süsünün onlar olduğunu belirtmektedir.)
[4] Emali-i Saduk. S.31.

Onları sevsinler ve onlara karşı olan sevgi ile onlarla güçlü bir bağ kursunlar ve kendi hayat ve yaşamlarını onlardan gelen muhabbet ve sevgi ile donatsınlar.

Hazreti Peygamber'in (s.a.a) telkinleri de bu doğrultudaydı. Hazreti Peygamber (s.a.a) onların hayatlarının başlangıcını tevhit zikri ve Allah'ı tanıma üzerine süsledi ve bu esas üzerine onları büyüttü.

Sonuç şu ki: Hazreti Hüseyin (a.s), Hazreti Peygamber (s.a.a), Hazreti Ali (a.s) ve Hazreti Fatima'nın (s.a) terbiyeleri altında yetişmiş ve nübüvvet, vilayet ve imamet makamları temelleri üzerine sağlamlaşmıştır.

İMAM HÜSEYİN'İN (S.A) ÇOCUKLUK VE GENÇLİK DÖNEMLERİNDEN HİKAYELER

İmam Hüseyin'in (a.s) çocukluk yıllarından güzel hikayeler nakledilir, burada birkaçına işaret edeceğiz:

1- İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) İLK CÜMLESİ

İmam Hüseyin (a.s) henüz konuşmaya başlamamıştı. Bir gün Hazreti Resulullah (s.a.a) mütehap namaz kılmak için ayağa kalktı. İmam Hüseyin'de (a.s) yanında durmuştu. Hazreti Resulullah (s.a.a) buyurdu: 'Allah'u Ekber.' İmam Hüseyin (a.s) bu cümleyi tekrar edemedi. Hazreti Peygamber (s.a.a) altı kez tekrar ett ama İmam Hüseyin (a.s) henüz söyleyemiyordu.

Hazreti Resulullah (s.a.a) yedinci kez 'Allah'u Ekber' deyince, İmam Hüseyin'de (a.s) dil açtı ve tam ve doğru bir şekilde 'Allah'u Ekber' dedi.

İmam Sadık (a.s) buyurdu: 'Bu nedenle namazın başında yedi kez tekbir getirmek sünnet oldu.'[1]

İmam Hüseyin'in (a.s) dil açtığında ilk söylemiş olduğu cümle bu şekilde 'Allah'u Ekber' oldu. En sonunda da 'Allah'u Ekber' kelimesi yücelsin diye temiz kanını cömertlik ve kahramanlıkla feda etti.

Bu hadisin bize öğretmiş olduğu ders şudur: Evlatlarımızı dil açtıklarında Allah'In adını öğretip telkin edelim. Onlara karşı şefkatli ve sevgi dolu olalım. Çünkü telkin ve sevgi çocukların ruh ve cisimlerinin yetişmesinde en etkili iki önemli noktadır.

2- HAZRETİ PEYGAMBER'İN (S.A.A), HAZRETİ HÜSEYİN'E (A.S) DERİN MUHABBETİ

Bir gün Hazreti Resulullah (s.a.a) bir grup ile cemaat namazına durdu. İmam Hüseyin (a.s) o dönemde küçük bir çocuktu. Hazreti Resulullah

[1] Bihar. C. 43. S. 307.

(s.a.a) secdeye gittiğinde, İmam Hüseyin (a.s) koşarak gitti ve Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) sırtına bindi. Ayaklarını hareket ettirerek 'Hel Hel'[1] demekteydi.

Hazreti Peygamber (s.a.a) ne zaman secdeden kalksa İmam Hüseyin'i (a.s) tutup yavaşça yanına koymaktaydı. İkinci secdeye gittiğinde İmam Hüseyin (a.s) tekrar o Hazret'in (s.a.a) sırtına biniyor, tekrar ayaklarını oynatarak aynı kelimeleri söylüyordu.

Hazreti Peygamber (s.a.a) namazını bitirinceye kadar bu olay kaç kez yaşandı.

Bu olaya şahit olan bir Yahudi, Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) yanına gelerek dedi: 'Siz evlatlarınıza karşı öyle bir şekilde davranıyorsunuz ki bu bizim içimizde normal değildir.'

Hazreti Resulullah (s.a.a) onun cevabında buyurdu:

اما لو كنتم تؤمنون بالله و برسوله لرحمتم الصبيان

'Eğer Allah ve Resulüne iman etseydiniz emin ol ki çocuklarınıza karşı şefkatli olurdunuz.'

Bu olay ve sözler o Yahudi adamın kalbine işledi ve orada Müslüman oldu.[2]

2- ÇOK GÜZEL ÇOCUKÇA BİR OYUN

Hazreti Peygamber'in (s.a.a) yakın ashabından birisi olan Ebu Rafi şöyle anlatıyor: Ben çocukken, kendisi de bir çocuk olan İmam Hüseyin'le (a.s) taş oyunu oynardık. Yerde küçük bir çukur kazar, yuvarlak bir taşı belli bir uzaklıktan çukura doğru fırlatırdık. Kimin taşı çukura düşse kazanıyordu. Şartımız da kazananın kaybedenin sırtına bir müddet binmesiydi. Bu oyun o zamanlar çok yaygındı. Ne zaman ben kazansam ona beni sırtına çıkar derdim. O da 'Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) kendisini sırtına bindirdiği kimsenin sırtına mı binmek istiyorsun?'

Ben bu sözü duyunca hakkımdan geçiyor ve oyuna devam ediyorduk. Ne zaman Hüseyin (a.s) kazansa 'sen beni sırtına bindirmediğin için ben de seni bindirmiyorum' derdim.

[1] Bu iki kelimeyi Araplar, deve sürerken söylerler.
[2] Menakıb-ı Al-i Ebutalib. C. 4. S. 71-72.

İmam Hüseyin (a.s) cevapta şöyle buyuruyordu: 'Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) sırtına bindirdiği kimsenin, sırtına binmesini istemiyor musun?'

Bunu deyince onu sırtıma bindiriyordum.

4- HAZRETİ RESULULLAH'IN (S.A.A), İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) DOSTUNA MUHABBETİ

Bir gün Hazreti Peygamber (s.a.a) ashabından bir grup ile hareket halindeydiler. Yolda birkaç çocuğun birlikte oynadıklarını gördü. Hazreti Peygamber (s.a.a) onlardan bir tanesinin yanına oturdu, ona muhabbet edip, iki gözünün arasını öptükten sonra oradan ayrıldı. Sahabeden birisi 'Ey Allah'ın Resulü! O çocuklar içerisinde neden birine bu kadar muhabbet ettiniz? Diye sordu.

Hazreti Peygamber (s.a.a) buyurdu: 'Bir gün bu çocuğun Hazreti Hüseyin'le (a.s) oyun oynadığını, Hüseyin'in (a.s) ayağının altındaki tozu alıp yüzüne sürdüğünü gördüm. Benim oğlum Hüseyin'i (a.s) çok sevdiği için ben de onu çok seviyorum. Hazreti Cebrail, bu çocuğun Kerbela'da Hüseyin'in (a.s) ashabından olacağını bildirdi.'[1]

Büyük alim Şeyh Cafer Şuşteri'nin yazdıklarına bakılırsa bu çocuğun Habib b. Mezahir olması mümkündür.[2]

5- HAZRETİ PEYGAMBER'İN (S.A.A) DİLİNDE İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) MAKAMI

İmam Hüseyin (a.s) küçükken bir gün Hazreti Peygamber (s.a.a) onu kucağına almış ve bir taraftan sevmekte ve bir taraftan güldürmekteydi. Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) eşlerinden birisi olan Ayşe dedi: 'Ey Allah'ın Resulü! Bu çocuğu ne kadar çok sevmekte ve onu gördüğünde mutlu olmaktasın.'

Hazreti Peygamber (s.a.a) buyurdu: 'Onu neden sevmeyip, onu görünce mutlu olmayayım? O benim kalbimin meyvesi ve gözümün nurudur. Ümmetim onu öldüreceklerdir. Kim onun şehadetinden sonra onu ziyaret ederse Allah benim yerine getirdiğim müstehap bir haccın sevabını ona verecektir.'

Aişe: 'Gerçekten senin haclarından birisinin sevabını mı?'

Hazreti Peygamber (s.a.a): 'Hatta iki hac sevabı.'

Aişe: 'Gerçekten iki haccın sevabı mı?'

---

[1] Bihar. C. 44 S. 242.

[2] Munteheb'ut Tevarih. S. 278. Habib b. Mezahir, Kerbela'da 75 yaşından az olmadığından dolayı bu ihtimalin olması zayıftır.

Hazreti Peygamber (s.a.a): 'Hatta üç hac sevabı.'

Bu soru ve cevap hep tekrarlandı ve en sonunda Hazreti Resulullah (s.a.a) buyurdu: 'Allah İmam Hüseyin'in (a.s) kabrini ziyaret eden kimseye benim doksan haccımın ve ümrelerimin sevabını verecektir.'[1]

6- İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) GÜREŞTE KAZANMASI

Bir gün Hazreti Peygamber (s.a.a) bir yerden geçiyordu. Yolda Medineli çocuklarla oynayan Hasan ve Hüseyin'i (a.s) gördü. Hazreti Peygamber (s.a.a) Hasan ve Hüseyin'i (a.s) aldı ve birisini sağ ve diğerini sol omuzuna bindirerek Hazreti Fatima'nın (s.a) evine doğru yola çıktı. Yolda Ebubekir Hazreti Resulullah'a (s.a.a) rastladı ve dedi: 'Çok güzel bir bineksin.'

Hazreti Peygamber (s.a.a) buyurdu:

و نعم الراكبان هما ان هذين الغلامين ريحانتاى من الدنيا

'Bu iki çocuk da iyi binicilerdirler. Bu iki çocuk bu dünyada ki benim iki güzel kokulu çiçeklerimdirler.'

Hazreti Peygamber (s.a.a) omuzlarında Hasan ve Hüseyin (a.s) olduğu şekilde Hazreti Fatima'nın (s.a) evine vardı. Onlar birbirleriyle güreş tutmaya başladılar. Hazreti Peygamber (s.a.a) onların güreşini seyrederken İmam Hasan'ı (a.s) teşvik etmekte ve 'Hadi ya Hasan' demekteydi.

Hazreti Fatima (s.a) dedi: 'Ey Allah'ın Resulü! Hasan büyük olduğu halde neden onu teşvik etmektesin?'

Hazreti Peygamber (s.a.a) buyurdu: 'Benim Hasan'ı teşvik etmemin sebebi, şu anda burada bulunup Hüseyin'i teşvik eden Cebrail'den dolayıdır.'

Sonunda İmam Hüseyin (a.s) bu yarışta İmam Hasan'a (a.s) galip geldi.[2]

7- İMAM HÜSEYİN (A.S) DOKUZ İMAMIN BABASI

Selman şöyle anlatıyor: 'Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) huzuruna vardım. İmam Hüseyin'i (a.s) dizinin üzerine oturtmuş, gözlerini ve dudağını öperek şöyle buyuruyordu: 'Sen efendisin, efendinin oğlusun, sen imamsın, imamın oğlusun, imamın babasısın, sen hüccetsin ve hüccetin oğlusun. Sen dokuzuncusu 'Kaim' olan dokuz hüccetin babasısın.'[3]

---

[1] Kamil'uz Ziyarat. S. 68.
[2] Suleym b. Kays'ın Kitabı. S. 171.
[3] Keşf'ul Ğumme. C. 3. S. 298. Ehkak'ul Hak. C. 13. S. 71.

Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) ashabından birisi olan Huzeyfe şöyle anlatıyor: 'Hüseyin'in (a.s) şöyle dediğini duydum: Allah'a and olsun ki Beni Ümeyye'nin zalimleri önlerinde Ömer b. Sad olduğu halde beni öldürmek için toplanacaklardır.'

Ona şöyle sordu: 'Bu konuyu sana Hazreti Resulullah mı (s.a.a) bildirdi?'

Buyurdu: 'Hayır.'

Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) huzuruna vardım ve İmam Hüseyin'in (a.s) sözünü ona bildirdim. Hazreti Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

علمی علمه و علمه علمی لانا نعلم بالکائن قبل کینونته

'Benim ilmim, Hüseyin'in (a.s) ilmidir. Onun ilmi benim ilmimdir. Bizler bir şey olmadan onun olacağından haberimiz olur.'[1]

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU

[1] Delail'ul İmameh (Taberi) S. 75. Bihar. C. 44. S. 186.

İKİNCİ BÖLÜM

İMAM HÜSEYİN (A.S) MUAVİYE'YE KADAR HALİFELERİN DÖNEMİNDE

İşaret:

İmam Hüseyin (a.s), Hazreti Peygamber'in (s.a.a) vefatından sonra, hilafetin gasp edilmesi, annesi Fatimat'uz Zehra'nın (s.a.a) acı şehadeti gibi birçok acı olayla karşı karşıya kaldı.

İmam Hüseyin (a.s) bu dönemde babasının gölgesinde çeşitli durumlarda hakkı savunmakta ve babasının gam ve kederinin ortağı olmaktaydı. Her fırsatta zalimlere ve batıl düşüncelere karşı mücadele etmekteydi. Kesin ve kati cevaplarıyla düşmanın yalan tebligatını batıl etmekte, karşı koymakta ve hakkı savunmaktaydı.

İmam Hüseyin'in (a.s) davranışlarının bir miktarıyla aşina olmak için aşağıda kaç örneği sizin için getiriyoruz:

İMAM HÜSEYİN (A.S), EBUBEKİR VE ÖMER'İN HİLAFETİ DÖNEMİNDE

İmam Hüseyin'in (a.s) Ebubekir ve Ömer karşısındaki tutumu İmam Hasan'ın (a.s) tutumu ile aynı idi.[1]

Bu asırda, henüz gençlik dönemlerini geçiren İmam Hasan (a.s) ve İmam Hüseyin (a.s) anneleri Hazreti Fatima (s.a) ile birlikte Fedek'i istemek için Ebubekir'in yanına gittiler. Fedek'in Hazreti Fatima'nın (s.a)

[1] İmam Hasan'ın (a.s) hayatına bakış bölümünde zikredildi.

hakkı olduğuna şahitlik ettiler. Öyle ki Ebubekir onların şahitliğini kabul etti ama Ömer'in müdahele etmesiyle onların şahitliği reddedildi.[1]

Bir önceki bölümde yani İmam Hasan'ın (a.s) hayatına bakış bölümünde zikredilen İmam Hasan'ın (a.s) ve İmam Hüseyin'in (a.s) isteği neticesinde Bilal Habeşi'nin Ebubekir'in hilafeti döneminde ezan vermesi şunu gösteriyor ki İmam Hüseyin (a.s) ağabeyi İmam Hasan (a.s) ile birlikte her fırsatta Ebubekir'in hükümetinden memnun olmadığını aşikar ediyor ve ona itiraz ediyordu.

İmam Hasan'ın (a.s) ve İmam Hüseyin'in (a.s) Ebubekir'in hükümetine itiraz etmiş olduğu yerlerden birisi ise şudur: İmam Ali (a.s) üç gün boyunca Hazreti Fatima'yı (s.a) bineğe bindirip, İmam Hasan (a.s) ve İmam Hüseyin'in (a.s) ellerinden tutarak Mühacir ve Ensar'dan Bedir gazilerinin yanlarına gider ve hakkını onlara açıklardı. Onlardan hakkını (İmamlık ve rehberlik) geri alabilme yolunda kendisine yardımcı olmalarını isterdi. Ama birkaç kişiden başkası o Hazret'e olumlu yanıt vermiyorlardı.[2]

İmam Hüseyin'in (a.s) sözlerinden birisi de şu idi:

ان ابابکر و عمر عمدا الی الامر و هو لنا کله فجعلا لنا فیه سهما کسهم الجدة
اما و الله لیهم بهما انفسهما یوم یطلب الناس فیه شفاعتنا

'Ebubekir ve Ömer, liderlik makamına yaslandılar. Halbuki bizim hakkımızdı. Onlar hükümetten bizlere sadece cedde miktarınca (evlatların ninelerine verdikleri hak kadar) hak verdiler. Bilin ki Allah'a ant olsun insanların bizlerden şefaat beklediği Kıyamet gününde, bu iki kişi bizim şefaatimizden mahrum kalacaklarından dolayı kendilerini kınayacaklardır.'[3]

ÖMER B. HATTAB'A İTİRAZ

Ömer b. Hattab'ın hilafeti döneminde bir gün cami tamamıyla doluydu. O zamanlar on yaşında olan İmam Hüseyin de (a.s) caminin bir köşesinde oturmuştu. Ömer minbere çıktı ve sohbetleri içerisinde kendisini müminler için kendi canlarından daha önemli saydı.

İmam Hüseyin (a.s) cemaatin içerisinden ayağa kalkarak şöyle seslendi: 'Ey yalancı! Babam Resulullah'ın (s.a.a) minberinden aşağıya in. Bu minber senin babanın minberi değildir.'

[1] Şebhayi Peşaver. S. 678-679.
[2] İhticac-ı Tebersi. C. 1. S. 107. Muaviye bir mektubunda bu konuyu alay etmek için İmam Ali'ye (a.s) yazmıştır. (Şerh'u Nehc'ul Belaga. (İbn-i Ebu'l Hadid). C. 2. S. 47.)
[3] Bihar. C. 8. S. 248.

Ömer şöyle cevap verdi: 'Canıma ant olsun ki bu minber senin babanın minberidir. Benim babamın minberi yoktu. Bunu sana baban Ali (a.s) mi öğretti?'

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu: 'Eğer babamın bana emrettiklerine uysam, canıma ant olsun ki hidayete kavuşurum. Babamın Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) zamanında insanların üzerinde biatı vardır. (Gadir gününde onunla biat etmişlerdi.) Öyle ki emin olan Cebrail Allah tarafından bunu insanlara emretmiştir ve kitabı (Kur'an) inkâr edenden başkası bunu inkâr etmez. İnsanlar kalplerinde İmam Ali'nin (a.s) imametine inanmaktadırlar ama dilleriyle inkâr etmekteler. Vay Peygamber'in ailesi olan bizim hakkımızı inkâr edenlerin haline. O gün zor bir azabın içinde oldukları halde Hazreti Resulullah'ı (s.a.a) göreceklerdir.'

Ömer dedi: 'Babanın hakkını inkâr edene Allah lanet etsin. Biz halka emrettik bize itaat ettiler. Eğer babana itaat etseydiler bizde babana itaat ederdik.'

Konuşma Ömer'in öfkeyle minberden inmesine kadar sürdü. Ashaptan bir grup ile birlikte Hazreti Ali'nin (a.s) yanına vardılar ve durumu anlattılar. İmam Hasan (a.s) oradaydı ve İmam Hüseyin'in (a.s) itirazını teyit etti.'

İmam Ali (a.s) birkaç cümle buyurduktan sonra Ömer'e buyurdu: 'Hasan ve Hüseyin (a.s) Hazreti Resulullah'a (s.a.a) en yakın kişilerdirler. Onları hakları konusunda razı et ki onlardan sonra gelenler de razı olsunlar.'

Ömer dedi: 'Onlar neye razı olurlar?'

İmam Ali (a.s) buyurdu: 'Onlar sen hatandan döner ve tövbe edersen razı olurlar.'

Ömer dedi: 'Oğlunu öyle bir şekilde yetiştir ki insanlara hakim olan sultan karşısında cedelleşmesin.'

İmam Ali (a.s) buyurdu: 'Ben günah ehli olan kimseleri yetiştiririm. Ama Allah'ın Resulü'nün (s.a.a) yetiştirdiği ve direkt o Hazret'in mektebinin terbiyesi altında büyümüş olan kimseye ondan daha güzel bir yetiştirme olamaz. Bu iki genci (Hasan ve Hüseyin) razı etmiyor musun?'

Ömer öfkeli bir şekilde evden çıktı. Adamlarından bir grup işin nereye vardığını sordular. Ömer dedi: 'Ebutalib'in oğlu ve iki oğluna karşı bir delil sunulabilir mi?'[1]

ÖMER'İN DÖNEMİNDE İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) İLMİNDEN BİR ÖRNEK

Ebu Seleme şöyle anlatıyor: 'Ömer b. Hattab ile birlikte Mekke'ye giderek hac merasimine katıldım. Mekke'de birisi Ömer'in yanına gelerek dedi: 'Ben ihramdayken dışarı çıktım. Bir deve kuşu yumurtası gördüm. Onu kırdım ve pişirip yedim. Benim üzerime düşen kefaretin miktarı nedir?

Ömer dedi: 'Bu konuda bir şey aklıma gelmiyor. Burada otur, ümit edilir ki Allah senin sıkıntını Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) ashabından birisinin eliyle giderir.'

O sırada İmam Ali (a.s) ve İmam Hüseyin (a.s) oraya geldiler. Ömer o şahsa, 'bu gelen Ebutalib oğlu Ali'dir. Kalk ve sorunu ona sor' dedi.

O adam kalktı ve sorusunu sordu. İmam Ali de (a.s) İmam Hüseyin'e (a.s) işaret ederek 'sorunu şu gence sor' buyurdu.

Adam dedi: 'Her biriniz beni başkasına yönlendiriyorsunuz.'

Orada bulunanlar ona susmasını ve bu gencin Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) oğlu Hüseyin (a.s) olduğunu ve sorusunu ondan sorabileceğini söylediler. O adam da sorusunu İmam Hüseyin'e (a.s) tekrarladı.

İmam Hüseyin (a.s) o adama: 'Deven var mı?'

Adam: 'Evet.'

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu: 'Aldığın ve yediğin deve kuşu yumurtası miktarınca, erkek deveyi dişi deve ile çiftleştir. Dişi deveden dünyaya geleni kefaret olarak Kabe'ye gönder kurban etsinler.

Ömer dedi: 'Ey Hüseyin! Dişi deve bazen yavrusunu düşürür. Bu durumda ne olacak?'

İmam Hüseyin (a.s): 'Deve kuşu yumurtası da bazen bozuk çıkar.' (Bu örnekleme ile Ömer'in cevabını verdi.'

Ömer dedi: 'Doğru söyledin ve güzel cevap verdin.'

[1] İhticac-ı Tebersi . C. 2. S. 14. El-İsabeh. C. 1. S. 333.

İmam Ali (a.s) kalkıp, İmam Hüseyin'i (a.s) sinesine yapıştırarak buyurdu:

ذرية بعضها من بعض و الله سميع عليم

'Onlar, bazıları bazılarından alınmış evlatlardılar. (Temizlik ve paklık açısından) ve Allah işiten ve bilendir.' (Al-i İmran 34)[1]

HALİFELER ZAMANINDA GERÇEKLEŞEN FETİHLERE İMAM HÜSEYİN (A.S) KATILMADI

İmam Hasan (a.s) ve İmam Hüseyin (a.s) halifeler döneminde babalarının tavrını devam ettirdiler. Bundan dolayı da halifeler döneminde yapılan hiçbir savaşa katılmadılar. Çünkü o fetihlerin oluşumunu İslam'a uygun bir şekilde görmüyorlardı. Ama bazı tarih kitaplarında[2] İmam Hasan ve İmam Hüseyin'in (a.s) Osman döneminde hicri 30 yılında Taberistan'ın (şimdiki Gilan ve Mazenderan'ın bir bölümü) fethine Said b. As'ın komutanlığında katıldıkları yazılmıştır. Ayrıyeten Afrika şehirlerinden bazılarının fethinde önde gelen askerlerdendiler.[3]

Bu konu İslam alimleri açısından görüş farklılıkları bulunan bir noktadır. İmam Hüseyin'in (a.s) halifeler dönemindeki fetihlere katıldığı belli olmayan bir noktadır.

ŞEHRİBANU'NUN İMAM HÜSEYİN'LE (A.S) EVLENMESİ

Şehribanu, Sasani padişahlarından olan üçüncü Yezdgerd'in kızlarından birisi idi. Ömer'in hilafeti döneminde İran'ın fethedilmesinden sonra İslam ordusuna esir düştü ve Medine'ye getirildi.

Esaretinden önce bir gece Hazreti Resulullah (s.a.a) ve Hazreti Hüseyin'i (a.s) rüyasında gördü. Onlar birlikte Kesra sarayına gelmişlerdi. Hazreti Peygamber (s.a.a), Şehribanu'ya şöyle buyuruyor: 'Ey Acem Padişahının kızı! Ben seni Hüseyin'le (a.s) nişanladım.'

Hazreti Peygamber (s.a.a) gittikten sonra, Hazreti Fatima (s.a) sarayın bahçesine geldi ve Şehribanu'yu kucaklayarak ona 'Sen benim oğlumun nişanlısı ve gelinimsin. Yakında Müslümanlar size galip gelecekler ve sen

[1] Bihar. C. 44. S. 197. Buna benzer bir olay da İmam Hasan (a.s) hakkında zikredilmiştir ki İmam Hasan'ın (a.s) hayatında getirdik.
[2] Tarih-i Teberi. C. 5. S. 57-58. El-Abr. İbn-i Haldun. C. 2. S. 134-135.
[3] El-Eimmet'ul İsna Aşer. Haşim-i Maruf. C. 1. S. 428. ve C. 2. S. 16.

de onların elinde esir olacaksın. Tedirgin olma, Medine'de kocana kavuşacaksın' buyurdu.

İslam ordusunun galip gelmesiyle Sasani hükümeti dağıldı. Şehribanu, akrabalarından bir grup ile birlikte esir düştü.

Onları Medine'ye getirdiler. Medine'de insanlar Acem Padişahının kızı Şehribanu'yu görmek için toplanmışlardı. Ama bu iffetli ve utangaç bayan yüzünü kapatmıştı.

Ömer b. Hattab Mescid'e geldi ve onun yüzünden örtüsünü kaldırıp cariye olarak satış için sergilemek istedi. Şehribanu Farsça şöyle dedi: 'Hosrov'un yüzü kara olsun. O, o gün Peygamber'in (s.a.a) mektubunu yırtmasaydı bugün beni esir etmezlerdi ve insanlar beni seyretmek için toplanmazlardı.'

Ömer, Şehribanu'nun kendisine hakaret ettiğini düşündü ve ona zarar vermeye yeltendi. Hazreti Ali (a.s), Ömer'e buyurdu: 'O sana hakaret etmedi, kendi dedesine beddua etti.'

Ömer, ona karşılık en fazla ücreti ödeyene onu satmaya karar verdi.

Hazreti Ali (a.s), eş seçimi için Şehribanu'nun özgür bırakılmasını ve kendisinin seçmesini önerdi.

Ömer, İmam Ali'nin (a.s) bu önerisini kabul etti. Şehribanu o kadar kalabalık içerisinde elini İmam Hüseyin'in (a.s) omuzuna koyarak dedi: 'Eğer seçim bana bırakıldıysa, ben bunu seçtim. Bu ışıltılı nur ve parlayan yıldızı herkese tercih ederim.'

İmam Ali (a.s) 'kime vekalet veriyorsun?' diye sordu.

Dedi: 'Size.'

İmam Ali (a.s), Hüzeyfe b. Yeman'dan Şehribanu'nun İmam Hüseyin'le evlilik akdini okumasını istedi. Bu şekilde Şehribanu, İmam Hüseyin'in (a.s) eşi oldu.

Bir grup ondan, o kadar kalabalık içerisinden neden İmam Hüseyin'i (a.s) seçtiğini sordular.

Şehribanu cevabından gördüğü rüyayı anlattı.

Hazreti Şehribanu'nun İmam Hüseyin'den (a.s) sadece bir oğlu oldu ve o da İmam Seccad'dır (a.s). İmam Seccad'ın (a.s) viladetinden kaç gün geçmemişken, Şehribanu vefat etti.[1]

OSMAN'A İTİRAZI

Hicretin 24. Yılı Muharrem ayının başlarında halife olan Osman 12 yıl halifelik yaptı. İmam Hüseyin'in (a.s) gençlik yılları idi. Babası ve abisi İmam Hasan (a.s) gibi o da Osman'ın hilafetini asla kabul etmedi ve uygun zamanlarda ona itiraz etmekteydi. Osman'ın, Ebuzer'i Rebeze'ye sürgün etmesindeki itirazı da bunlardan birisi idi. Osman'ın, özellikle kimsenin Ebuzer'i uğurlamamasını istemesine rağmen, İmam Ali (a.s) ashaptan bir grup ile özellikle İmam Hasan (a.s) ve İmam Hüseyin'le (a.s) birlikte Ebuzer'i uğurlamaya gittiler. Orada her kes kendisine has bir şekilde Ebuzer'e bir şeyler söylediler. İmam Hüseyin'in (a.s) sözleri ise şu şekilde idi:

'Ey Amcam! Yüce Allah, gücü her şeye yetendir. Senin başına gelen her şeyi değiştirmeye gücü ve kudreti yeter. Allah'ın her güne özel bir makam ve şanı vardır. Bu insanlar dünya ve yaşamını ve huzuru senden aldılar. Ama sen onlardan dinini aldın. (Ellerinde oyun olmasına izin vermedin.) Senin dünyaya ve dünya ehline ihtiyacın yoktur. İnsanların dünyasının senin gözünde bir değeri yoktur. Ama bun insanların senin yoluna çok ihtiyaçları vardır. Ben Allah'tan sana sabır ve galibiyet diliyorum. Ümit ediyorum ki Allah her işinde sana yardımcı olsun. Güçlü yürekli ol, tamah ve zilletten uzak dur. Kendini kaybetme ve Allah'a sığın. Çünkü sabır ve mukavemet dindarlığın ve büyüklüğün işaretidir. Tamah kimsenin rızkını artırmaz ve çabuklaştırmaz. Korku da ölümü geciktirmez.'[2]

İmam Hüseyin (a.s) bu şekilde, Osman'ın hilafetine itiraz etmekteydi. Osman'ın sürgün ettiği kimseyi övmekte ve Osman'ın yaptığına karşı muhalefetini açıkça belirtmektedir.

[1] Reyahin-uş Şeirah. C. 3. S. 11-14. Biraz farklılıkla Usul-u Kafi. C.1. S. 467. (Gelecek bölümde daha geniş anlatılacaktır.)
[2] El-Ğadir. C. 8. S. 301. Şerh'u Nehc'ul Belağa. İbn-i Ebi'l Hadid. C. 8. S. 253.

İMAM HÜSEYİN (A.S) BABASI HAZRETİ ALİ'NİN (A.S) HİLAFETİ DÖNEMİNDE

İşaret:

Osman'ın öldürülmesinden sonra[1], Medine'de Müslümanlar Hazreti Ali (a.s) ile biat ettiler. İmam Ali (a.s) hükümet idaresini eline aldı.[2]

İmam Ali (a.s) bu asrın tamamında acı olaylarla karşılaştı. Cemel, Sıffin ve Nehrevan olarak üç büyük iç savaş çıktı. Üç savaş da İmam Ali'nin (a.s) hükümeti döneminde oldu.

İmam Hüseyin (a.s) bu üç olayda da hep babası İmam Ali'nin (a.s) yanındaydı. Babası için güçlü ve şefkatli bir yardımcı idi. Siyasi, toplumsal, ekonomik, yargısal ve askeri tüm olaylarda İmam Ali'nin (a.s) ashabının önde gelenlerindendi. Halkın sıkıntılarını gidermek için gece gündüz babası İmam Ali'nin (a.s) yanında çaba göstermekteydi.

İmam Hüseyin'in (a.s) hayatından kesimlere bakmak istediğimizden burada kaç örneği getiriyoruz:

İMAM HÜSEYİN (A.S) CEMEL SAVAŞINDA

İmam Hüseyin (a.s), Cemel, Sıffin ve Nehrevan savaşlarında babası İmam Ali'nin (a.s) ordusunun önde gelen askerlerinden birisi idi. O ve abisi İmam Hasan (a.s) babaları için güçlü iki koldular. Canlarını babaları için feda etmeye hazır iki asker olarak babalarını himaye etmekteydiler.

[1] 34. Hicri yılın sonları

[2] İmam Ali'nin (a.s) hilafeti 4 yıl 9 ay ve kaç gün sürdü.

Onlara bir şey olmasın diye İmam Ali (a.s) daima dikkat etmekteydi ve şöyle buyuruyordu: 'Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) neslini korumakta dikkatli olun.'[1]

Ehlisünnet'in bilgin araştırmacısı İbn-i Ebilhadid şöyle diyor: 'Cemel gibi büyük savaşlarda İmam Hasan ve İmam Hüseyin (a.s) daima babalarının yanında idiler. O hazretin huzurunda düzenli saldırılar yaparlardı.'

İmam Hasan ve İmam Hüseyin (a.s) bazen babalarına 'Size bir şey olmasından korkuyoruz. Siz savaşmayın biz yeterliyiz. Senin yerine de düşmana saldırır ve onları yeneriz.' derlerdi.[2]

Hazreti Ali (a.s), oğlu Muhammed Hanefiye'yi düşmana güçlü saldırılar için teşvik ederdi. Birisi İmam Ali'den (a.s) şöyle sordu: 'Neden Muhammed Hanefi'yi zor savaşlara gönderiyorsun ama İmam Hasan ve İmam Hüseyin'i (a.s) göndermeyerek korumaktasın.?'

İmam Ali (a.s) cevabında şöyle buyurdu:

لانهما عیناى و محمد یداى و انا ادفع عن عینى بیدى

'Hasan ve Hüseyin benim iki gözlerimdirler. Muhammed Hanefiye ise benim iki kolum. Ben kollarımla gözlerimi korumaktayım.'[3]

İmam Ali (a.s) buna dayanarak Cemel savaşında İkab adındaki büyük sancağını oğlu Muhammed Hanefiye'ye verdi. Sonra da İmam Hasan ve İmam Hüseyin'e (a.s) şöyle buyurdu:

انما دفعت الراية الى اخيكما و تركتكما لمكانكما من رسول الله ص

'Sancağı kardeşiniz Muhammed Hanefiye'ye verdim. Çünkü sizin Allah Resulü (s.a.a) yanında yüce bir makamınız var.' (Size bir şey olmamalı.'

İMAM HÜSEYİN (A.S) SIFFİN SAVAŞINDA

Sıffin olayı, İmam Ali'nin (a.s) hilafeti dönemindeki en büyük ve en uzun savaşı idi. Bu savaş Muaviye ile olmuştu. Bu savaşta İmam Ali'nin (a.s), Hasan (a.s), Hüseyin (a.s), Abdullah b. Cafer ve Müslüm b. Akil gibi cesur savaşçıları vardı.[4]

[1] Nehc'ul Belaga. Hutbe. 207.
[2] Şerh'u Nehc'ul Belaga. İbn-i Ebilhadid. C. 1. S. 257.
[3] Şerh'u Nehc'ul Belaga. İbn-i Ebilhadid. C. 1. S. 244. ve C. 20. S. 334. El'eimmet'ul İsna Aşer. C. 2. S. 17.
[4] Menakib-i Al-i Ebitalib. C. 3. S. 168.

İmam Hüseyin (a.s) bazen konuşmalar yaparak Kufe halkını Sıffin savaşı için hazırlıyordu. Bu konuşmalarından birisinde şöyle buyurdu:

يا اهل الكوفة انتم الاحبة الكرماء و الشعار دون الدثار جدوا فى اطفاء ما و تر بينكم و تسهيل ما تو عر عليكم

'Ey Kufe halkı! Sizler bizim dostumuzsunuz. Üst elbisemiz değil, alt elbisemizsiniz. Şu anda siz ve düşman arasında alevlenen ateşi söndürmek için çalışınız. Size oluşturulan zorlukları kolaylaştırmak için çabalayın.'[1]

SIFFİN'DE İLK FETİH İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) ELİYLE

Sıffin savaşının başlarında, Muaviye'nin askerleri, Fırat'ın su almak için uygun olan bölümünü ele geçirdiler. Öyle ki İmam Ali'nin (a.s) askerleri o çölde suya ulaşamaz oldular ve susuzluk çekmeye başladılar.

Suyu ele geçiren Muaviye'nin asker grubunun komutanı 'Ebu Eyyub Aver Eslemi' adında birsi idi. O da askerlerini ele geçirilen suyun yanında konuşlandırmıştı.

İmam Ali'nin (a.s) askerlerinden kaç grup suyu açmak için hareket ettiler ama başaramadılar. O sıralarda 33 yaşında olan İmam Hüseyin (a.s) babasını düşünceli görünce babasının yanına giderek savaş meydanına gitmek istediğini söyledi. İmam Ali (a.s) ona izin verdi.

İmam Hüseyin (a.s) bir grup atlı askeriyle Ebu Eyyub'un askerlerinin konuşlandığı yere doğru hareket etti. Öyle ağır bir saldırı yaptılar ki düşman neye uğradıklarını şaşırdılar. Ebu Eyyub ve askerleri çareyi kaçmakta buldular ve Fırat'ın suyu İmam Hüseyin (a.s) eliyle açılmış oldu. İmam Hüseyin (a.s) babasının yanına gelerek durumu bildirdi. Bu uzun ve büyük bir savaş olan Sıffin'deki ilk fetihdi ve bu fetih İmam Hüseyin'in (a.s) eliyle gerçekleşti.[2]

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S), AHMER'İN ÖLDÜRÜLMESİNDEKİ ROLÜ

Sıffin'deki savaş günlerinden birisinde, Muaviye'nin kahraman kölelerinden birisi olan 'Ahmer', İmam Ali'ye (a.s) darbe vurmak için onun yanına hareket etti. Bir fırsatta İmam Ali'ye (a.s) saldırdı. İmam Ali'nin (a.s) kölelerinden birisi olan 'Keysan' onu gördü ve ona saldırarak onunla savaşmaya başladı ama bir müddet sonunda 'Ahmer' tarafından öldürülerek şehit düştü.

[1] Şerh'u Nehc'ul Belaga. İbn-i Ebilhadid. C. 3. S. 186.
[2] Nefais'ul Ehbar. S. 418.

İmam Ali (a.s), şiddetli ve salabet ile Ahmer'e saldırdı. İmam Ali (a.s) ile onun arasında şiddetli bir savaş başladı. Ahmer savaş esnasında ters düştü ve ayakları İmam Ali'nin (a.s) omuzlarına geldi. İmam Ali (a.s) onu sertçe yere vurdu, kolları ve omuzu kırıldı. Bu olayı gören İmam Hüseyin (a.s) ve Muhammed Hanefiye, Ahmer'e saldırarak vurdukları darbelerle onu öldürdüler ve İmam Ali'nin (a.s) huzuruna geldiler.

İmam Hasan da (a.s) oradaydı. İmam Ali (a.s) ona buyurdu: 'Kardeşlerin Hüseyin ve Muhammed Hanefiye gibi sen neden ona saldırmadın?'

Dedi: 'Ya Emriulmuminin! O ikisi gerekeni yerinde yaptılar.'[1]

İMAM HÜSEYİN (A.S), İMAM ALİ'NİN (A.S) ASKERLERİNDEN ON BİN KİŞİNİN KOMUTANI

İmam Ali (a.s), Nehrevan savaşı sonrası, ömrünün son dönemlerinde, kendi ordusunu hazırlamaya koyuldu. Muaviye ile savaşmak için yüz bin kişilik bir ordu hazırladı. İmam (a.s) bu büyük orduyu 10 bölüğe ayırdı. Her bölükte on bin asker vardı.

Bu bölüklerin komutanlığına da Ebu Eyyub Ensari ve Kays b. Sad gibi cesaretli komutanlar getirdi. Bu bölüklerden birisinin komutanlığına da İmam Hüseyin (a.s) getirildi.

Navf Bakali şöyle anlatıyor: 'İmam Ali (a.s) bu orduyu Sıffin'e hareket etmek için hazırlamıştı. Ama işte o günlerde İbn-i Mülcem tarafından yaralandı ve şehadet yatağına düştü. Biz o günlerde çobanını kaybetmiş ve her yönden kurtların saldırısına uğramış koyun sürüsü gibi dağıldık. Ordu, savaşa gidemedi ve geriye döndüler.'[2]

SIFFİN'DEN İKİ HATIRA

1- İmam Hüseyin (a.s) şöyle anlatıyor: 'Babamla birlikte Kufe'den Sıffin'e doğru Muaviye ile savaşmak için hareket ettik. Yolda Kerbela'ya ulaştığımızda orada mola verdik. Babam İmam Ali (a.s) bir saat kadar başını İmam Hasan'ın (a.s) dizlerine koyarak uyudu. Uyandığında şiddetli bir şekilde ağladı. İmam Hasan (a.s) neden ağladığını sordu. İmam Ali (a.s) buyurdu: 'Rüyamda bu çölün bir kan denizine dönüştüğünü gördüm. Hüseyin (a.s) o denizde boğuluyordu ve yardım talebine kimse cevap vermiyordu.' Sonra babam bana dönerek buyurdu: 'Senin için böyle bir olay başa geldiğinde ne yapacaksın? Cevabında dedim: 'Sabredeceğim ve sabırdan başka da bir çarem yoktur.'

[1] Nefais'ul Ehbar. C. 5. S. 198.
[2] Nefais'ul Ehbar. C. 10. S. 100.

2- Muaviye'nin özel danışmanı olan Amr b. As'ın oğlu Abdullah, Sıffin savaşından günlerce sonra bir gün İmam Hüseyin'i (a.s) uzaktan görerek dedi: 'Gökyüzü ehlinin, yeryüzünde en çok sevdiği kişiyi görmek isteyen, şu ileride hareket eden adama baksın.[1] Ama ben Sıffin'den sonra henüz onunla hiç konuşmadım.'

Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) güzide sahabelerinden birisi olan Ebu Said Hidri oradaydı ve Abdullah'ı alıp İmam Hüseyin'in (a.s) huzuruna getirdi. İmam Hüseyin (a.s) Abdullah'a şöyle buyurdu: 'Sen benim yeryüzündeki insanlar içerisinde, gökyüzündekiler tarafından en fazla sevilen kimse olduğuma inandığın halde Sıffin'de ben ve babama karşı savaştın. Halbuki babam benden daha üstündür.'

Abdullah özür dileyerek dedi: 'Hazreti Resulullah (s.a.a) babama itaat etmemi buyurduğu için bende babam Amr b. As'a itaat ettim.'

İmam Hüseyin (a.s) ona buyurdu: 'Allah'ın Kur'an'daki şu sözünü duymadın mı?

وَإِن جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَن تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا

'Eğer onlar seni, hakkında bilgin olmayan bir şeyi (körü körüne) bana ortak koşman için zorlarlarsa, onlara itaat etme.' Lokman 14

Ve Hazreti Resulullah (s.a.a) buyurdu:

انما الطاعة بالمعروف

'İtaat iyi işlerdedir.'

Ve yine buyurdu:

لا طاعة لمخلوق فى معصية الخالق

'Allah'a karşı gelinecek bir durumda mahluka itaat etmek doğru değildir.'

İmam Hüseyin (a.s) bu şekilde Amr b. As'ın oğluna itiraz etti ve onun Sıffin savaşına katılmasını kınadı.

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) BABASI HUZURUNDAKİ BAŞKA ÇABALARI

İmam Hüseyin (a.s) babası İmam Ali'nin (a.s) hilafeti döneminde düşman ile cihadın dışındaki noktalarda da önemli ve belirgin çabaları vardı. Eğitim, ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını gidermek, siyasi, yargısal ve

[1] Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) İmam Hüseyin (a.s) hakkındaki sözüne işarettir ki daha önce getirdik.

toplumsal olaylara el atarak babası İmam Ali (a.s) için önemli bir yardımcı idi.

O şöyle buyuruyordu:

من اتانا لم يعدم خصلة من اربع: آية محكمة و قضية عادلة و اخا مستفادا و مجالسة العلماء

'Kim bizim yanımıza gelirse, şu dört faydaya ulaşır. Güçlü deliller, adilane yargı, faydalı kardeş ve alimlerle oturmak.'[1]

İhtiyaç sahibi birisi İmam Hüseyin'in (a.s) yanına gelerek yardım isteğinde bulundu. İmam Hüseyin (a.s) ona buyurdu: 'Üç şeyin dışında istekte bulunmak uygun değildir. 1- Ağır zarar. 2- Ağır fakirlik. 3- Yüklü kan parası (diyet) ödemek.'

Adam 'bu üçünden birisi için geldim' dedi.

İmam Hüseyin (a.s) ona yüz dinar verilmesini emretti.[2]

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) YAĞMUR NAMAZI VE BOLCA YAĞMURUN YAĞMASI

İmam Ali (a.s) Kufe'de hükümet etmekteydi. Bir yıl kuraklıktan dolayı kıtlık yaşandı. İnsanlar Hazreti Ali'nin (a.s) yanına gelerek ondan Allah'tan yağmur dilemesini istediler. İmam Ali (a.s), İmam Hüseyin'e (a.s) şöyle buyurdu:

'Kalk ve Allah'tan yağmur dile.'

İmam Hüseyin (a.s) ayağa kalktı ve hamd, sena ve Peygamber'e (s.a.a) salavattan sonra şöyle dedi: 'Ey güzellikleri inayet eden ve bereketleri gönderen! Rahmet yağmurunu kesintisiz bize gönder. Yağmurunu bolca ve şiddetli olarak her yere ulaştır. Zayıf kulların ondan faydalansınlar. Ölü topraklar canlanıp yeşersinler. Amin ey alemlerin Rabbi.'

İmam Hüseyin'in (a.s) duası bitince güçlü bir yağmur yağmaya başladı. Öyle ki çöl sakinlerinden birisi Hazreti Ali'nin (a.s) yanına gelerek şöyle dedi: 'Çukurlarda ve nehirlerde yağmur suyunun bolca aktığını gördüm.'[3]

İMAM HASAN'IN (A.S) HİLAFETİ DÖNEMİNDE, İMAM HÜSEYİN (A.S)

İmam Hasan (a.s), babası İmam Ali'nin (a.s) şehadetinden sonra 10 yıl İmamet dönemi oldu. Bu dönemde birçok olay yaşandı. İmam Hüseyin (a.s) bu dönemin tamamında İmam Hasan'ın (a.s) muhlis yareninden birisi

[1] Keşf'ul Ğummeh. C. 2. S. 208.
[2] Tuheff'ul Ukul. S. 251.
[3] Bihar. C. 44. S. 187.

idi. Onu İmam bilmekte ve ondan daima itaat etmekteydi. İmam Sadık (a.s) bu konuda şöyle buyuruyor: 'İmam Hüseyin (a.s), abisi İmam Hasan'ın (a.s) makamına saygı ve hürmet için asla ondan önce yürümedi ve ondan önce konuşmadı.'[1] Hatta, İmam Hasan'ın (a.s) Muaviye ile olan antlaşmasında da bu şekilde idi.

Durumdan üzgün olan İmam Hüseyin (a.s), abisi İmam Hasan'ın (a.s) yanına gelerek 'Neden hükümeti Muaviye'ye devrettin?' diye sorduğunda, İmam Hasan (a.s) şöyle buyurdu: 'Baban Ali'nin (a.s) geçmişte, hilafeti (halifelere) devrettiği nedenle.'

İmam Hüseyin (a.s) konuları aldı ve onunla kani oldu. Üzgün bir şekilde abisinin yanına gelmişken mutlu döndü.[2]

Muaviye, anlaşmadan sonra Kufe'ye geldi. İmam Hasan ve İmam Hüseyin'in (a.s) orada hazır bulunduğu bir ortamda kürsüye çıkarak İmam Ali'ye (a.s) ağır sözler söyledi. İmam Hüseyin (a.s) morali bozuldu ve kalkıp onun cevabını vermek istediğinde, İmam Hasan (a.s) onun elinden tutarak engel oldu ve kendisi kalkarak Muaviye'nin cevabını verdi.[3]

İmam Hüseyin (a.s) böyle noktalarda da İmam Hasan'a (a.s) uymakta ve cevaplarından kani olmaktaydı.

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) AİŞE'YE SERT CEVABI

İmam Hüseyin (a.s) her zaman İmam Hasan'ın (a.s) yanında idi. Muaviye'nin yoldan çıkardığı kimseler İmam Hasan'ı (a.s) zehirleyinceye kadar. İmam Hasan (a.s) vasiyetlerini ve İmametin sırlarını İmam Hüseyin'e (a.s) sundu. Vasiyetlerinden birisi de şu idi: 'Definden önce, bedenimi ceddim Resulullah'ın (s.a.a) kabri yanına götür onunla vedalaşayım. Sonra beni Baki mezarlığına götürüp defnet. Aişe tarafından bana bazı zararlar gelecek. Ama dikkat et ki benim için bir hacamat şişesi kadar kan dökülmesin.'[4]

İmam Hasan'ın (a.s) şehadetinden sonra İmam Hüseyin (a.s) onun tüm vasiyetlerine uydu ve bu konuda da ona olan saygısında ve hürmetinde kusur etmedi. Cenazeye gusül, kefen ve namazdan sonra Beni Haşim gençlerinin yardımıyla cenazeyi Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) kabri yanına getirdi.

---

[1] Mişkat'ul Envar. S. 154.
[2] İhticac-ı Tebersi. C. 2. S. 34.
[3] İrşad-ı Şeyh Mufid. S. 355. Şerh'u Nehc'ul Belaga. İbn-i Ebil Hadid. C. 16. S. 48.
[4] Tercume-i İrşad-ı Mufid. C. 2. S. 14.

Ortalığı karıştırmak isteyen kimseler Aişe'ye 'Onlar cenazeyi Peygamber'in kabri yanında defnetmek istiyorlar' diyerek tahrik ettiler. Atına binerek bir grupla İmam Hasan'ın (a.s) cenazesinin defnine engel olmak için hareket etti. Peygamber'in (s.a.a) hürmeti korunmalıdır bahanesiyle büyük bir kargaşa yaratmak istemişti. Bu durumda İmam Hüseyin (a.s) ona şöyle buyurdu:

'Sen ve baban, daha önce Peygamber'in hürmetini yere saldınız. Peygamber, onun yanında olmaktan hoşlanmadığı halde sen babanın cenazesini Peygamber'in yanına defnettin. Allah bu konuda sana hesap soracaktır. Abim İmam Hasan (a.s) benden, cenazesini Peygamber'in kabri yanına götürmemi ve onunla vedalaşmasını istedi. Bilki abim tüm insanlardan daha çok Allah'a, Resulüne ve Kur'an'a agahtı. Peygamber'in makamına hürmeti korumada herkesten daha bilgilidir. Çünkü Allah Kur'an'da (Ahzab 53) şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَن يُؤْذَنَ لَكُمْ

"Ey iman edenler! Size izin verilmediği müddetçe, Peygamber'in evine girmeyin."

Ama sen (ey Aişe) Peygamber'in izni olmadan, bazılarını onun evine götürdün. Allah Kur'an'da (Hucurat 2) şöyle buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ

"Ey iman edenler! Seslerinizi Peygamber'in sesinin üstüne yükseltmeyin."

Ama canıma ant olsun, sen baban Ebubekir'in ve faruku Ömer'in cenazelerinin defni için Peygamber'in kulağının dibine kazmalar vurdun. Halbuki Allah Kur'an'da (Hucurat 3) şöyle buyuruyor:

إِنَّ الَّذِينَ يَغُضُّونَ أَصْوَاتَهُمْ عِندَ رَسُولِ اللَّـهِ أُولَـٰئِكَ الَّذِينَ امْتَحَنَ اللَّـهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَىٰ

"Allah'ın elçisinin huzurunda seslerini kısanlar, şüphesiz Allah'ın kalplerini takva ile imtihan ettiği kimselerdir."

Canıma ant olsun (ey Aişe) baban Ebubekir ve faruku Ömer kendilerini Peygambere yaklaştırarak ona eziyet ettiler. Allah'ın Peygamber'inin diliyle onlardan istediği hakka riayet etmediler. Çünkü Allah şöyle karar vermiştir ki bir Mümin'e hayatı boyunca haram olan şeyler, öldükten sonra da haramdır.

Allah'a ant olsun ey Aişe, eğer Allah, İmam Hasan'ın (a.s) cenazesinin Peygamber'in yanında defnedilmesine izin vermiş olsaydı ki sen istememektesin, senin isteğin dışına bizim o cenazeyi oraya defnedeceğimizi görecektin.'[1]

[1] Usul-u Kafi. C. 1. S. 302-303.

İMAM HÜSEYİN (A.S) MUAVİYE'NİN HÜKÜMETİ DÖNEMİNDE

İşaret:

İmam Ali'nin (a.s) hicri 40 yılında şehadetinden sonra İmam Hasan (a.s) 6 ay gibi bir süre halifelik yaptı. Sonra sulh meselesi oluştu ve Muaviye hükümete kuruldu. Muaviye'nin hükümeti 19 yıl ve 8 ay sürdü. Sonunda Hicri 60 yılı Recep ayının yarısında öldü.[1]

İmam Hüseyin (a.s) bu asırda ki on yılı İmam Hasan'ın (a.s) İmameti döneminde ve on yılı ise kendi İmameti döneminde geçti, Muaviye ve taraftarlarıyla şiddetli kapışmaları oldu. Muaviye'yi zalim biliyor ve hiçbir zaman ona taviz vermiyordu. İmam Hüseyin'in (a.s), Muaviye ve taraftarlarına karşı olan tutumunu daha iyi anlayabilmek için aşağıda kaç örneği getiriyoruz:

1- İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) MUAVİYE'YE YAZDIĞI KINAMA MEKTUBU

Muaviye tarafından Medine valisi olan Mervan, Muaviye'ye bir mektup yazarak şöyle dedi: 'Irak ve Hicaz'ın büyükleri Hüseyin'in (a.s) evine gidip geliyorlar. Hüseyin'in (a.s) ciddi tehlike olabileceği düşünülüyor…'

Muaviye bu mektubu aldıktan sonra şu manada bir mektup İmam Hüseyin'e (a.s) yazdı: 'Senin hakkında haberler bana ulaşıyor. Eğer doğruysa bu türde hareketler yapma. Canıma ant olsun, eğer birisi Allah'ın ahdine uyarsa ona vefa olunması uygundur. Kendine öğüt ver ve Allah'ın ahdine uy. Sen benim liderliğimi inkar edersen, ben de seni inkar ederim. Benimle çatışırsan, seninle çatışırım. Bölücülükten ve fitnecilikten uzak dur. Sen halkı ve onlara ulaşan belaları biliyorsun. Kendin, dinin ve İslam ümmeti için iyi düşün. Düşüncesiz ve cahil kimselerin oyununa gelme.'

İmam Hüseyin (a.s) mektubu aldıktan sonra cevabında şöyle yazdı:

've sonra… Senden bana bir mektup ulaştı ve o mektupta benim adıma sana sözler söylendiğini yazmışsın. Bu konuyu sana yazanlar fitne peşinde koşan çapulculardır. Benim senin karşında savaş çıkarma niyetim yok.

Çünkü sözümden çıkmamdan korkarım.[2] Senden ve zalim ve dinsiz dostlarından özür dilemek zorunda kalmaktan Allah'tan korkarım. Sen dost ve yardımcıların şeytanla dostluk kurmuş zalim bir grupsunuz. Sen Kinde kabilesinden olan bizim kardeşimiz 'Hucr b. Adiy' ve namaz kılan dostlarını öldüren katil değil misin? Zalimlik pençeni Allah'ın seçkin kullarının kanıyla

[1] Tetimmet'ul Munteha. S. 25.
[2] Bu konu İmam Hasan'ın (a.s) Muaviye ile olan sulhuna işarettir.

kızıla boyayan sen değil misin? Onlar zulme boyun eğmeyen pak kişiler idiler. Dine bidat katmayan gerçek insanlardılar. İyiliğe emredip, kötülükten sakındırdılar ve bunda hiçbir kınayıcının kınamasından çekinmediler. Olaylar karşısında göyüş gerdiler. Sen bu pak insanları kılıçtan geçirdin. Sen şiddetli yeminler ve sıkı sözlerle onlara güven verdin. Sonra Allah'ın sözüne sırt çevirdin. Allah'ın sözünü hiçe saydın. Sen ne kadar küstah ve utanmazsın.

Sen Peygamber'in dostu olan 'Amr b. Hamk'ı öldüren değil misin? Ne kadar değerli bir insanı öldürdüğünü biliyor musun? O Allah'a ibadetten dolayı bedeni zayıflamış ve rengi sararmış takvalı birisi idi. Sen kendisine sığınma verdiğin halde onu öldürdün.

Allah'a ant olsun ki çöldeki vahşi kuşla böyle bir aht bağlamış olsaydın, yüce dağlardan aşağı inerdi. Ama sen kişiliksiz bir şekilde sözünden döndün.

Ey Muaviye! Sen 'Abdullah b. Sakif'in yatağından çıkan ve zinazade olan 'Ziyad b. Sümeyye'yi babanın oğlu olarak saymadın mı? Halbuki Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştu: 'Evlat yatak sahibinindir ve zina edenin cezası taşlanmaktır.' Ama sen Peygamber'in (s.a.a) sünnetine sırt çevirdin. Hevesin ne istediyse o şekilde yaptın ve Allah'ın yolundan saptın. Buna da yetinmeyip hatalarla dolu zinazadeyi (Ziyad b. Ebih) kanlarını döksün, kol ve ayaklarını bedenlerinden ayırsın, gözlerini çıkarsın, Muhammed'in (s.a.a) vefalı ümmetini hurma ağaçlarına çarmıha gersin diye bir grup Müslümana hakim yaptın. Gerçekten de kan emicilik ve gaddarlık bundan fazla olamaz.

Ey Muaviye! Sanki sen bu ümmetten ve bu ümmette senden değil. 'Hazremi'nin katili sen değil misin? Ziyad b. Sümeyye, Hazremi'nin İmam Ali (a.s) şiası olduğunu sana yazdı. Kan emici olan sen de onun cevabında 'Kim Ali'nin yolundaysa, onu kılıçtan geçir' dedin ve o da senin emrini yerine getirdi. Hazremi'nin ve diğer Ali (a.s) dostlarının kanını acımasızca döktü ve o onurlu Müslümanların bedenini parça parça etti.

Ey Muaviye! Ali'nin (a.s) dini, amcası oğlu yüce Peygamber'in (s.a.a) dinidir. Sen 'Muhammed b. Abdullah'ı (s.a.a) tanıyor ve kim olduğunu biliyor musun? O kimsedir ki sen onun adına onun makamına yaslanmışsın ve Müslümanların can ve mallarına hükmediyorsun.

Ama ey alçak ve bedbaht! Senin ve ailenin bu onuru yoktur ki Müslümanların önderliğini yürütüp ve en yüce insan Hazreti Muhammed'in (s.a.a) makamına yaslanasınız. Senin de babaların gibi bu şehirden o şehre dolaşıp ticaret yapman gerekir.

Mektubunda beni tehdit etmişsin. Beni ve hükümetimi inkâr eder ve hileye baş vuracak olursan, bende sana aynısıyla karşılık veririm demişsin. Şimdi sana diyorum, benim hakkımda ne kadar istersen hileye baş vur. Ben senin gibi bir böceğin hilesinden korkmam. Ben Allah'a sığınmışım ve senin hile ve kurnazlıklarının bana bir zerre kadar zarar veremeyeceğini biliyorum.

Senin kendine olan zararın her zarardan daha fazladır. Kimse senin kendine verdiğin zararı sana veremez. Çünkü sen evcil olmayan bir ata binmişsin ve sürüyorsun. Ahitlere sırt çevirmeye acayip isteklisin.

Canıma ant olsun ki sen ahdine vefa etmedin. Bu kaç kişiyi öldürerek ahdini bozdun. Onlar sana doğru sulh ile geldiler. Onlara karşı kılıç çekmeyeceğine dair sözler verdin ve yeminler ettin. Seninle savaşmadıkları ve birini öldürmedikleri halde sen onları öldürdün.

Sen onları sadece bizim faziletlerimizi söyledikleri ve Peygamber'in ailesinin hakkını yücelttikleri için öldürdün.

Beni hilafete seçmelerinden korktuğundan dolayı onları kılıçtan geçirip öldürdün.

Ey Muaviye! Akıllı ol ve Allah'ın kısasını hatırla. Hesap gününe yakin et. Kulların amel defterlerinin yüce Allah katından açık olduğunu unutma. O kitapta en küçük ameller bile yazılmıştır ve hiçbir amel onun nazarından uzak değildir. Gören Allah unutmaz ve senin zalimce yaptıklarını unutmaz.

Sen Allah'ın seçkin kullarını tutukluyorsun. İftiralar atarak öldürüyorsun. Sen utanmaz küstah, cahil, köpekle oynayan ve içki içen oğlun için biat alsınlar diye, Allah'ın sevgili kullarını evlerinden, eş ve çocuklarının yanından alıp uzak şehirlere sürgün ediyorsun.

Ben senin bu tecavüz ve zorbalıkların karşısında tek bir şey görüyorum o da kendine zarar verdiğindir. Allah'ın Peygamberinin dininden uzaklaşıyor insanlara zulmediyorsun.

Sen cahil ve sefih olan 'Amr b. As'ın sözlerini uyarak takva ve temizliği değersiz sayıyorsun.'

İmam Hüseyin'in (a.s) bu ezici mektubu Muaviye'ye ulaştığında okudu ve dedi: 'Zannedersem onda kin var.'

Yezid ve Abdullah b. Amir dediler: 'Ona şiddetle cevap ver.'

Muaviye bazı şeyleri söyledikten sonra dedi: 'Allah'a ant olsun ki Hüseyin'de (a.s) bir kusur görmüyorum. Bunun için de bir şey yazmayacağım ve inatçılık yapmayacağım.'[1]

İmam Hüseyin'le (a.s) Muaviye arasında şiddetli mektup ve çekişmeler yine olmuştur. Burada sadece yukarıdaki mektuba iktifa ettik. O zamanın şartlarına ve ortamına baktığımızda İmam Hüseyin'in cesaret ve kararlılığına ulaşmaktayız ve o Hazretin zalim hükümete karşı tavrını görebilmekteyiz.

2- HAC MERASİMİNDE İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) MUAVİYE KARŞITI ATEŞLİ HUTBESİ

Muaviye, zalim askerleriyle Hazreti Ali'nin (a.s) şialarından on binlercesini evsiz bırakmış, öldürmüş ve mazlumların kanıyla oluşmuş kan hamamları oluşturmuştu.

Muaviye'nin ölümünden iki yıl önce (hicri 58) İmam Hüseyin (a.s) hac merasimine katıldı. Beni Haşim, ashap ve tabiinden oluşan binden fazla kişiyi Mina'da etrafına toplamıştı. Allah'a hamd ve senadan sonra şöyle seslendi:

'Tağutun (Muaviye) biz ve takipçilerimize neler yaptığını biliyorsunuz? Görüyor ve haberleri duyuyorsunuz. Sizden birkaç şey sormak istiyorum. Doğru söylersem onaylayın, yalan söylersem yalanlayın. Sözümü dinleyin ve sözlerimi saklayın. Vatanlarınıza döndüğünüzde güvendiğiniz kimselere sözlerimi anlatın. Ben Muaviye'nin tutumuyla hakkın ezilmesinden ve yok olmasından tedirginim. Ama Allah müşrikler hoşlanmasa bile nurunu tamamlayacaktır.

Sonra İmam Hüseyin (a.s) Kur'an'da İmam Ali (a.s) hakkındaki ayetleri orada okudu ve Hazreti Peygamber'in (s.a.a) Ehlibeyt'le ilgili sözlerini açıkladı ve orda bulunanlar İmam'ın (a.s) sözlerini tasdik ettiler. Hep birlikte yüksek sesle şöyle diyorlardı: 'Evet Allah'a ant olsun ki duyduk ve Peygamber'in (s.a.a) Ehlibeyt (a.s) hakkında böyle buyurduğunu tasdik ediyoruz.'

اللهم نعم قد سمعناه و شهدناه

[1] İhticac-ı Tebersi. C.2. S. 19-22. Bihar. C. 44. S. 112-214.

Devamında İmam Hüseyin (a.s) oradakilerden, döndüklerinde bu sözlerini emin kimselere söylemeleri hakkında yemin ettirdi.[1]

Bu şekilde İmam Hüseyin (a.s) Hac programından siyasal faydalanarak zamanının tağutunu (Muaviye) eleştirdi ve ona karşı olacak kıyamın tohumlarını ekti.

3- İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) MUAVİYE'NİN KÜSTAHLIĞINA KATI CEVABI

Muaviye, 'Hucr b. Adiy' ve yarenini şehit ettikten sonra o yıl Hac merasimine katıldı. Hicaz'da İmam Hüseyin'le (a.s) karşılaşınca ona şöyle dedi: 'Ey Hüseyin! Hücr b. Adiy ve yarenine yaptıklarımızdan haberin var mı? Onun ve babanın takipçilerine karşı katı tutumumuzun haberleri sana ulaştı mı?'

İmam Hüseyin (a.s) 'ne yaptın?' diye sordu.

Muaviye dedi: 'Onları öldürdük, kefenledik, namazlarını kılıp defnettik.'

İmam Hüseyin (a.s) gülümseyerek buyurdu: 'Ey Muaviye! Bu yaptıklarınla Mutaahhid ve Beni Haşim kabilelerini kendine düşman ettin. Biz senin takipçilerini öldürsek, onları kefenlemeyiz, namaz kılmayız ve onları defnetmeyiz. İmam Ali'ye (a.s) utanmadan hakaretler ettiğini duydum. Bu şekilde bizi düşmanlığa ve kıyama sürüklüyorsun. Beni Haşim'e kötü sözler söylüyorsun. Vicdanına dön ve kendine sor? Hak seninle midir yoksa senin aleyhine mi? Ey Muaviye! Bizi yakından düşmanlık okunun hedefi kılma. Sen İslam'da bir önceliği olmayan ve fitneciliği ile meşhur olan birine (Amr b. As) itaat ediyorsun. Dikkatli ol ve bu münafığı yanından uzaklaştır.'[2]

4- CARİYE İLE EVLENMEYE MUAVİYE'NİN İTİRAZINA CEVAP

İmam Hüseyin'in (a.s) Medine'de bir cariyesi vardı. İmam (a.s) onu özgür bıraktıktan sonra onunla evlendi. Muaviye'nin Medine'deki casusu bu konuyu Muaviye'ye haber etti. Muaviye, İmam Hüseyin'e (a.s) şöyle bir mektup yazdı:

'…Bana senin cariyenle evlendiğini ve senin derecende bir Kureyş hanımıyla evlenmediğini haber verdiler. Halbuki kendi derecende birisiyle

[1] Ihticac-ı Tebersi. C. 2. S. 18-19.
[2] Ihticac-ı Tebersi. C. 2. S. 19-20.

evlenmen senin şahsiyetini yüceltir ve şahsiyetli evlatlar sana verir. Sen hem kendi şahsiyetini ve hem de gelecekte doğacak olan çocuklarının şahsiyetini küçük düşürdü.'

İmam Hüseyin (a.s), Muaviye'nin mektubunu aldıktan sonra cevabında şöyle yazdı:

'…Mektubunu aldım. Cariyemle evlenip Kureyşli hem derecem birisiyle evlenmedim diye beni kınamışsın. Bil ki kimse soy ve büyüklük açısından Hazreti Resulullah'a (s.a.a) ulaşamaz. (Ki biz bu soy ve büyüklüğe sahibiz). O kadın benim cariyemdi ve ben Allah rızasını gözeterek onu özgür bıraktım. Sonra da Allah Resulü'nün (s.a.a) sünnetine dayanarak onunla evlendim. Allah İslam vesilesiyle cahiliye devrinde kınanan şeyleri değerlendirdi. Bundan dolayı da bir Müslümanın hayatından kınanacak tek şey işlediği günahtır. Cahiliye devrinin yanlışları kınanmalıdır.'

Muaviye bu mektubu aldı ve okudu sonra da Yezid'in üzerine attı. Yezit onu alıp okuduktan sonra Muaviye'ye şöyle dedi: 'Hüseyin, sana karşı çok övünmüş.'Muaviye dedi: 'Yok, bu beni Haşim'in keskin dilidir, dağı dağıtır ve denizi yarar.'[1]

[1] Ayan'uş Şia. C. 1. S. 583.

5- MUAVİYE VE VELİD'İN İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) ADALETİ ARAMASI KARŞISINDA TESLİM OLUŞLARI

İmam Hüseyin (a.s) ve Muaviye arasında Medine'de bulunan bir arsadan dolayı tartışma oldu ve İmam Hüseyin (a.s) Muaviye'ye şöyle buyurdu: 'Şu üç yoldan birisini seçmelisin. Ya bu arsadaki benim hakkımı satın alacaksın ya onu bana vereceksin ya da İbn-i Ömer ve İbn-i Zübeyr'i ikimiz arasında hakem kabul edeceksin. Bu önerilerimden hiç birisini kabul etmezsen işimiz 'Hilf'ul Fuzul'a[1] intikal edecektir. İmam Hüseyin (a.s) kızgın bir şekilde kalktı ve Muaviye'nin yanından uzaklaştı. Yolda birkaç kişiye denk geldi ve onlar İmam Hüseyin'e (a.s) 'Eğer Muaviye hakkını vermezse, biz 'Hilf'ul Fuzul'a istinaden senin hakkını almaya hazırız. Eğer kılıçlarımızı kınından çıkarmak zorunda kalsak bile' dediler.

Bu haber Muaviye'ye ulaştı ve bu olayın neticesinin ağırlığından korktu. İmam Hüseyin'e (a.s) mesaj yollayarak birisinin ondan taraf gelip hakkını almasını söyledi.[2]

Bu olaya benzer başka bir sıkıntı ise Muaviye'nin kardeşi oğlu Velid b. Utbe (o zamanın Medine vailsi) ile İmam Hüseyin (a.s) arasında yaşandı. İmam Hüseyin (a.s) ona şöyle buyurdu: 'Allah'a ant olsun ya hakkımı

[1] Hilf'ul Fuzul: Cahiliyye devrinde, Beni Haşim, Ben-i Abdulmuttalib, Ben-i Esed ve Ben-i Zohre Mekke'de zulme karşı koymak ve mazluma yardım etmek için ortaklık yemini ettiler. İmam Hüseyin (a.s) bu noktayı Muaviye'ye hatırlatarak, mahkeme yoksa böyle bir kurula başvuracağını belirtti.
[2] Şerh'u Nehc'ul Belaga. İbn-i Ebi'l Hadid. C. 15. S. 227.

vereceksin ya kılıcımı kınından çekeceğim ya da camide 'Hilf'ul Fuzul' grubundan yardım alacağım.'

Velid, İmam Hüseyin'in (a.s) kararlılığını görünce pes etti ve hakkını vererek onu kendisinden razı etti.[1]

6- MUAVİYE'NİN HİLESİ VE İMAM HÜSEYİN (A.S) TARAFINDAN ENGELLENMESİ

Muaviye tehdit ve baskıyla İmam Hüseyin'i (a.s) kontrolü altına alamadı. Başka bir hile aklına geldi ve İmam Hüseyin'i (a.s) maddiyatla kendisine yaklaştırmayı denedi. Birçok kişiyi bu yolla elde etmişti. Ama bu hilesi de İmam Hüseyin'de (a.s) etki etmedi. Bu konuda aşağıdaki noktaya dikkat edin:

'Muaviye çok güzel bir cariyeyi yüz bin dirheme satın aldı ve etrafındakilere 'Şu cariye kime layıktır?' diye sordu.

Hepsi: 'Size efendimiz' dediler.

Muaviye dedi: 'Doğru söylemediniz. Bu bu hanım Hüseyin b. Ali'ye (a.s) layıktır. Çünkü bu hanımda da yücelik, marifet ve şahsiyet vardır. Üstelik benimle Hüseyin'in (a.s) babası arasında sıkıntılarımız vardı ve bu hediyenin bu sıkıntıları düzeltmesini de ümit ediyorum.'[2]

[1] Şerh'u Nehc'ul Belaga. İbn-i Ebi'l Hadid. C. 15. S. 227.

[2] Muaviye bu hileyle kaç hedefi öngörmüştü: a: İmam Hüseyin (a.s) yesin, içsin ve kadınlarla uğraşsın. Manevi şeylerle ilgilenmekten uzak dursun. b: İnsanların İmam Hüseyin'e (a.s) karşı bakışlarını değiştirsin. İmam Hüseyin'in (a.s) Muaviye ile dost olma niyetinde olduğunu ve bu nedenden dolayı da yüz bin dinarlık bir cariyeyi kabul ettiğini düşünsünler. c: Dünyevi şeylerle İmam Hüseyin'i (a.s) meşgul etsin ve onun kıyam ve mübarezeden uzak durmasını sağlamak.

Muaviye bu hileye dayanarak, cariyeyi değerli mallar ve elbiselerle İmam Hüseyin’e (a.s) yolladı.

İmam Hüseyin (a.s) cariyenin çok güzel olduğunu gördü ve ismini sordu.

Cariye: ‘Heva’ dedi. (Yani arzu ve aşk.)

İmam Hüseyin (a.s): Kendin de adın gibi heva ve hevessin. (Nefsani isteksin.) Ezberlemiş olduğun bir şey var mı?

Cariye dedi: ‘Evet, Kur’an mı okuyayım, şiir mi?’

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu: ‘Kur’an oku.’

Cariye şu ayeti okudu:

وَعِندَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ ۚ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ ۚ وَمَا تَسْقُطُ مِن وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ

‘Gaybın anahtarları Allah'ın yanındadır; onları O'ndan başkası bilmez. O, karada ve denizde ne varsa bilir; O'nun ilmi dışında bir yaprak bile düşmez. O yerin karanlıkları içindeki tek bir taneyi dahi bilir. Yaş ve kuru ne varsa hepsi apaçık bir kitaptadır.’ (Enam 59)

İmam Hüseyin (a.s) ondan şiir okumasını istedi, o da şu ders verici şiiri okudu:

انت نعم الفتى لو كنت تبقى غير ان لا بقاء للانسان

‘Sen genç ve iyi bir gençsin, eğer kalıcı olsaydın – Ama insan için kalıcılık söz konusu değil.’

İmam Hüseyin (a.s) çok etkilendi ve ağladı. Sonra cariyeye marifetle bakarak buyurdu: ‘Seni özgür bıraktım. Muaviye’nin gönderdiği herşey de senin olsun.’[1]

İmam Hüseyin (a.s) bu inkilabi hareketle Muaviye’nin hilesine teslim olmadı ve Muaviye’nin hilesini yerle bir etti. Her yerde aşağılanan cariyeye karşı da hürmet gösterdi ve ihsanıyla ona marifet verdi.

7- MUAVİYE’NİN MALLARINA EL KONULMASI

Muaviye için değerli eşyalar taşıyan yük kervanı Yemen’den Şam’a doğru hareket etmekteydi. Kervan Medine’ye vardığında İmam Hüseyin (a.s) kervanı durdurdu, malları müsadere edip, Medine’de ki yakınları, hizmetçileri ve ihtiyaç sahipleri arasında dağıttıktan sonra Muaviye’ye şöyle bir mektup yazdı:

‘…Yemen’den bir kervan gelip bizden geçiyordu. O kervan senin için mal, süs eşyaları ve güzel kokular getiriyordu. Onları Şam’da depolarında saklayacak ve babanın susamış evlatlarını doyuracaksın. Benim o mallara ihtiyacım vardı ve onları müsadere ettim.’[2]

[1] Dirasat’un ve Buhus’un Fit’Tarih-i ve’l İslam. C. 1. S. 155. – Ferazhayi berceste ez zendegi-i İmaman (a.s). C. 1. S. 81.
[2] Şerh’u Nehc’ul Belga. İbn-i Ebi’l Hadid. C. 18. S. 409.

Bunun kendisi de İmam Hüseyin'in (a.s) Muaviye'nin hükümetine karşı muhalefetinin başka bir göstergesidir ki büyük bir cesaret göstergesidir.

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) MERVAN'A KARŞI KATI TAVRI

Mervan, nübüvvet ailesinin kinli düşmanlarından birisidir ve hatta Ehlibeyt'in (a.s) bir numaralı düşman bile denilebilir. O Osman'ın amcası oğlu Hakem'in oğludur. Kaba, küstah, kurnaz, diktatör ve güç hastası bir kişiliğe sahipti. Aşağılık ve kirli bir aileden dünyaya gelmişti. Babasının annesi Zerga adında kendi asrının en meşhur kötü kadını idi. Hazreti Peygamber (s.a.a) o ve babasını Vezeğ b. Vezeğ (Susmarın oğlu susmar) olarak anardı.

Osman'ın fedailerinden birisi idi. Kendisini o kadar Osman'a yakınlaştırdı ki Osman'ın ona Müslümanların beytulmalından verdikleri 500 bin dinara ulaşmaktaydı.[1]

O bu kötü huy ve düşünceleriyle, İmam Ali (a.s) ve evlatlarının hükümet işlerini ellerine almalarını istemiyordu. Cemel savaşında, düşman askerlerinin önünde insanları İmam Ali'nin (a.s) aleyhine tahrik ediyordu ve bu savaşın alevini ateşliyordu. Sonra da Muaviye'ye katıldı ve Sıffin savaşında Muaviye'nin ordusunun başlarından sayılmaktaydı.

[1] El-Ğadir. C. 8. S. 286.

Muaviye, hükümeti ele geçirdikten sonra Mervan'ı Medine valisi yaptı. Muaviye onu kendi amcası olarak yad ederdi. Ölümünden sonra Mervan'ın cenazesine namaz kılmasını vasiyet etti ve Yezit de bu vasiyeti uyguladı.[1]

İmam Hüseyin'in (a.s) Medine'de olması ve Mervan'ın vali olmasından dolayı, aralarında bir çok çekişme yaşandı. Burada birkaç noktaya işaret ediyoruz:

1- Bir gün Mervan, Medine camisinde kürsüde Hazreti Ali'nin (a.s) ismini andı ve o Hazreti kötüledi. Bu haber İmam Hüseyin'e (a.s) ulaştı ve İmam Hüseyin (a.s) hızlı bir şekilde Mervan'ın yanına gitti. Öfke ve nefretle ona şöyle buyurdu:

'Ey Zerga'nın (kötü kadın) oğlu! Ey bit yiyenin oğlu! Sen mi İmam Ali'yi (a.s) kötülüyorsun? İmam Ali (a.s) öyle bir kimsedir ki Allah onun hakkında şöyle buyuruyor:

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَـٰنُ وُدًّا

'İman edip de iyi davranışlarda bulunanlara gelince, onlar için çok merhametli olan Allah, (gönüllerde) bir sevgi yaratacaktır.' (Meryem 96)[2]

Ve yine Allah buyuruyor:

[1] Sefinet'ul Bihar. C. 2. S. 536.
[2] Meryem suresi 96. Ayet. Bu ayet İmam Ali (a.s) ve şiaları hakkında nazil olmuştur.

فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ

‘(Resulüm!) Biz Kur'an'ı, sadece, onunla Allah'tan sakınanları müjdeleyesin diye senin dilinle (indirilip okutarak) kolaylaştırdık.’ (Meryem 97)

Peygamber (s.a.a) bu ayetle İmam Ali’yi (a.s) müjdeledi.[1]

2- Bir gün Mervan, İmam Seccad’a (a.s) ‘ismin nedir?’ diye sordu.

İmam (a.s) buyurdu: ‘Ali.’

Mervan sordu: ‘Kardeşinin adı nedir?’

İmam (a.s) buyurdu: ‘Ali.’

Mervan, alay ve ihanet etmek için dedi: ‘Ali, Ali, babanın oğullarının isimlerini Ali koymaktaki amacı neydi?’

İmam Seccad (a.s) şöyle buyuruyor: ‘Babam İmam Hüseyin’in (a.s) huzuruna vararak Mervan’ın hakaretlerini dedim. Babam şöyle buyurdu:

‘Zerga’nın (kötü kadın) oğluna Allah’ın ağır azabı olsun. Eğer yüz oğlum olsaydı, hepsinin ismini Ali koymak isterdim.’[2]

[1] Bihar. C. 44. S. 211.
[2] Bihar. C. 44. S. 211.

3- Bir gün Mervan, İmam Hüseyin'e (a.s) şöyle dedi: 'Eğer övünmek için Fatima (s.a) olmasaydı, sizler neyle övünecektiniz?'

İmam Hüseyin (a.s) güçlü birisi idi. Soru karşısında sinirlendi, Mervan'ın yakasından yapıştı, o kadar sıktı ki Mervan'ın sarığı boynuna dolandı ve bayılarak yere düştü. Onu bıraktı ve halkın içerisine gelip şöyle buyurdu:

'Sizleri Allah'a ant veriyorum. Doğru söylüyorsam beni tasdik edin. Yeryüzünde Peygamber'in (s.a.a) kalbinin mahbubu olan ben ve İmam Hasan'dan (a.s) başkası var mıdır? Ben ve kardeşimden başka Peygamber'in (s.a.a) kızının oğulları var mıdır?

Hep birlikte 'yok' dediler.

İmam (a.s) buyurdu: 'Ben yer yüzünde Mervan'dan ve Peygamber (s.a.a) tarafından sürgün edilen babasından daha aşağılık kimseler bu dünyada tanımıyorum.'

Sonra Mervan'a dönerek şöyle buyurdu: 'Allah'a ant olsun Cabulka ve Cabursa arasında (Doğu ve batının uç noktaları) Allah'a, Peygamber'ine ve onun ailesine sen ve babandan daha düşmanlık besleyen kimse yoktur. Sinirlendiğinde cüppenin yere düşmesi de sözümün tasdik edicisidir.'

Bu olayı nakleden ravi şöyle diyor: 'Mervan o mecliste sinirlendi ve cüppesi yere düştü ve sonra oradan ayrıldı.'[1]

MERVAN'IN İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) CESARETİ HAKKINDAKİ SÖZÜ

Bir gün İmam Hüseyin (a.s) ile o zamanın Medine valisi Velid b. Utbe (Muaviye'nin kardeşi oğlu) arasında bir mülkten dolayı tartışma çıktı. İmam Hüseyin (a.s) Velid'in sarığını başından alıp boynuna doladı ve teslim olmasını sağladı.

Mervan dedi: 'Allah'a ant olsun ki şimdiye kadar kendi idarecisine kadar böyle cesaret gösteren Hüseyin'den (a.s) başka kimseyi görmedim.'[2]

MUAVİYE VE MERVAN'IN HİLELERİNİN BOZULMASI

Muaviye, Medine'deki valisi Mervan'a şöyle bir mektup yazdı: 'Abdullah b. Cafer'in kızı Ümm-ü Gülsüm'ü oğlum Yezide iste.'

Mervan, Abdullah'ın yanına giderek durumu anlattı. Abdullah, bu kızın sorumluluğunun dayısı İmam Hüseyin'de (a.s) olduğunu söyledi. Abdullah durumu İmam Hüseyin'e (a.s) açıkladı. İmam (a.s) şöyle buyurdu: 'Allah'tan hayır ve saadet dilerim. Ey Rabbim! Bu kız hakkında razı olduğun şeyi diliyorum.'

Mervan, Ben-i Haşim ve Ben-i Ümeyye büyüklerini davet etti ve hep birlikte camide toplandılar. İmam Hüseyin'de (a.s) o toplantıya katıldı.

[1] Menakıb-ı Al-i Ebutalib. C. 4. S. 67. – Bihar. C. 44. S. 206.
[2] Bihar. C. 44. S. 191. – Menakıb-ı Al-i Ebutalib. C. 4. S. 68.

Mervan kalktı ve Allah'a hamd ve senadan sonra şöyle dedi:

Müminlerin emiri Muaviye, Abdullah b. Cafer'in kızı Ümm-ü Gülsüm'ü, oğlu Yezit b. Muaviye'ye aşağıdaki şartlarla istememi emretti.

1- Babası ne kadar mihir tayin ederse kabulümüzdür.

2- Babasının olan tüm borçları ödenecektir.

3- Bu evlilik Ben-i Haşim ve Ben-i Ümeyye arasında barış sağlayacaktır.

4- Muaviye'nin oğlu Yezit benzeri olmayan bir kişiliktir. Sizin Yezide olan istek ve övünmeniz, Yezidin size olan istek ve övünmesinden daha fazladır. Kadınlar mihirsiz olarak Yezidin karısı olmak istemezler mi? Ey Eba Abdullah! Bize olumlu bir cevap ver.

5- Yezid, yüzü suyu hürmetine bulutlardan yağmur istenmektedir.

Sonra sustu ve bir kenara oturdu.

İmam Hüseyin (a.s) Allah'a hamd ve sena ettikten sonra şöyle buyurdu:

1- Mihir konusunda biz Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) kızları ve akrabalarının sünneti olan 480 dirhemden fazlasını istemeyiz.

2- Babasının borçları hakkında ise, bizim kadınlarımız nerede olurlarsa olsunlar bizim borcumuzu öderler.

3- Ama iki kafile arasındaki barış:

فانا عاديناكم فى الله و لم نكن نصالحكم للدنيا

Bizim sizinle olan düşmanlığımız, Allah yolunda, Allah için olan düşmanlıktır. Bundan dolayı da dünya için barış yapmayız. Soy akrabalığımız Allah için bozulduysa, damatlıkla olacak olan akrabalık daha kolay bozulur.

4- Ama Yezidin benzeri yoktur meselesi. Yezidin akranı, veliaht olmadan önceki halidir. Emirlik onun şahsiyetine bir katkıda bulunmamıştır ve akranını değiştirmemiştir.

5- Ama Yezit için dediğin yüzü suyu hürmetine yağmur dileniyor sözü tamamıyla yanlıştır. Yüzü suyu hürmetine bulutlardan yağmur istenen tek şahsiyet Hazreti Resulullah'tır (s.a.a).

Sonra şöyle buyurdu: 'Buradaki herkes şahit olsun ki Abdullah'ın kızını amcası oğlu Kasım b. Muhammed b. Cafer'le evlendirdik. Ben onun akdini okuyorum ve mihrinde de 480 dirhem olacaktır. Buna artı olarak Medine'de bulunan ekilebilir tarlamı da ona veriyorum. Bu tarla onların geçimini sağlayacak ve Allah'ın izniyle başkalarına muhtaç olmayacaklardır.

Mervan rengi değişmiş bir halde dedi: 'Ey Ben-i Haşim! Bizimle böyle mi konuşacaksınız? Tüm sözlerimize cevap veriyorsunuz?

İmam Hüseyin (a.s) 'Evet' diye cevap verdi ve ekledi: 'Bu cevapların her birisi, senin sözlerinin her birsine cevaptır. Bire karşı bir.'

Mervan olumlu bir cevaptan ümidini yitirdi ve biraz daha sohbet ettikten sonra oradan ayrıldı.[1]

(İKİNCİ BÖLÜMÜN SONU)

[1] Menakıb-ı Al-i Ebutalib. C. 4. S. 38-39. – Bihar. C. 44. S. 207-208.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AŞURA KIYAMI VE DERSLERİ

İşaret:

İmam Hüseyin'in (a.s) görkemli hayatındaki en önemli olay, o, evlatları ve yareninin hicri 61. yılın Muharrem ayının 10. gününde Kerbela çölünde fedakârlık ve şehadetleriyle İslam tarihine altın harflerle kazıdıkları ve diğer tüm olayları gölgesi altında bırakan, tarihin iniş ve çıkışlarında daima en yüksekte olan ve her gün azametine eklenen Aşura kıyamıdır.

Araştırmacıların benzetmesiyle, tarihi olaylar yemek gibidir. Yemeğin sindirim sistemine girdikten sonra çeşitli şekillere girip sindirilmesi gibi. Dünyadaki olaylar da yavaş yavaş sindirilir ve dünkü olaylar yerlerini yeni olaylara verir. Ama İmam Hüseyin'in (a.s) Aşura günündeki bu azametli kıyamı ne kadar zaman geçse de sindirilemeyen altın gibidir. Zamanın geçmesi onun güç ve tazeliğini kaybettirmiyor. Peygamberlere ait olan olaylarda bu istisnaya sahiptirler ve eskimemektedirler.

Ölümsüz bir kıyam olan İmam Hüseyin b. Ali'nin (a.s) Kerbela'da ki kanlı Aşura'sını anlatmak ve açıklamak için eskiden beri birçok kitap yazılmış ve

sohbetler edilmiştir. Amacı özet olan bu kitabımızda biz birkaç konuya işaret edeceğiz:

1- İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamının tarihçesi.

2- İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamındaki üç önemli etken.

3- İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamının neticesi ve etkileri.

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) KIYAMININ TARİHÇESİ

Ebusüfyan'ın oğlu Muaviye, Osman'ın hilafeti döneminde Şam ve çevresinin valisi idi ve orada katılık ve zorbalıkla hüküm sürmekteydi. Hicri 36. yılda Osman ölünce halk her taraftan gelip Hazreti Emirulmuminin Ali ile (a.s) hilafet üzerine biat ettiler. Ama dinlerini dünyalarına satmış olanlar, İmam Ali'nin (a.s) hükümeti döneminde savaşlar çıkardılar. İlk önce 'nakisin' (biatı kıranlar) Basra'da Cemel savaşını oluşturdular. Sonra Muaviye ve taraftarları 18 ay süren Sıffin savaşına sebep oldular ve sonrasında da kör kalpli hariciler 'nehrevan' savaşını yaptılar. İmam Ali (a.s) 4 yıl 9 ay ve kaç gün süren hilafeti sonunda hicri 40 yılı Ramazan ayının 21. Gününde nehrevanlı haricilerden birisi olan İbn-i Mülcem Muradi (l.a) tarafından ibadet mihrabında yaralandı ve bu sebeple şehit oldu.

Muaviye daha güçlü bir kudretle meydana geldi ve çeşitli hileler, tehditler ve rüşvetlerle İmam Hasan'ın (a.s) etrafını güçsüzleştirdi ve o hazreti anlaşmaya zorladı. Bu anlaşma kısa dönem ateşkesti.

Muaviye, 40 yıl Şam ve çevresinde ve 20 yılda tüm İslam aleminde hükümet etti ve sonunda hicri 60 yılının Recep ayının yarısında öldü.[1]

Ebu Süfyan ve ciğer yiyen Hinde'nin oğlu Muaviye bu dönemde sayısız cinayetler işledi ve İslam adına İslam dinine en büyük darbeleri vurdu.

İmam Hasan (a.s) ile olan anlaşmada beş şart vardı:

1- Muaviye, Kur'an, sünnet ve layık halifelerin yoluna göre hareket etsin.

2- İmam Hasan ve İmam Hüseyin (a.s) özgür olsunlar.

3- İnsanlar, özellikle İmam Ali'nin (a.s) şiaları ve sevenleri ve İmam Ali'nin (a.s) ailesi özgür olsunlar ve kimse onlara zarar vermesin

4- İmam Ali'ye (a.s) olan küfür ve kötü konuşmalar kaldırılsın.

5- Muaviye kendisi için vasi ve halife tayin etmesin.

Ama Muaviye halka musallat olduktan sonra şöyle dedi:

شرطت للحسن شروطا و كلها تحت رجلى

'İmam Hasan'a (a.s) birçok şartta söz verdim ama hepsi ayaklarımın altındadır.'[2]

***

[1] Tetimmet'ul Munteha. S. 25.
[2] Tetmimet'ul Munteha. S. 35.

Yaptığı çirkin uygulamalardan birisi de şu oldu ki hayattayken oğlu Yezit için Müslümanlardan biat aldı ve veliahtlık bidatini İslam'a soktu. Bundan dolayı Hicaz'a yolculuk yaptı, muhaliflerini tehdit etti ve çeşitli hilelerle Yezidin veliahtlığını sabitledi.

Bazıları şu şekilde de yazarlar: Muhaliflerden birisi de Ayşe idi. Muaviye ilginç şeytani bir taktikle gece vakti Ayşe'yi kuyuya atarak öldürdü ve kendi kendisine kuyuya düşmüş süsü verdi.[1]

Ehlisünnet'in meşhur şairi Hakim Sanai'nin şiiri şu şekildedir:

عاقبت هم بدست آن یاغی شد شهید و بکشتش آن طاغی

آنکه با جفت مصطفی زین سان بد کند مرو را تو مرد مخوان

İmam Hüseyin (a.s) gibi kimseler Yezidin veliahtlığına şiddetle karşı çıktılar. Abdullah b. Ömer, Abdullah b. Zübeyr ve Abdurrahman b. Ebubekir bu muhaliflerin içerisindeydiler.

***

Muaviye ölüm döşeğindeyken, oğlu Yezidi özel olarak yanına çağırdı ve ona dedi: 'Oğlum! Ben tüm önde gelen şahsiyetleri yola getirip susturdum. Onlardan senin halifeliğine onay aldım ve bu yolda yolculuklar yaptım.

[1] Kamil-i Behayi. Bab. 27. Fasl. 16. S. 456.

Saltanatı senin eline verdim. Bu konuda sana muhalefet edecek üç kişiden korkarım. Abdullah b. Ömer, Abdullah b. Zübeyir ve Hüseyin b. Ali (a.s).

Abdullah b. Ömer seninledir, onu yanında tut ve bırakma. Abdullah b. Zübeyr'i nerede tutarsan onu parça parça et, çünkü o yırtıcı bir aslan gibi seni beklemektedir. Eğer fırsat bulamazsa köpekle oynayan tilki gibi yapacaktır.

Ama Hüseyin b. Ali (a.s), makam ve derecesini Resulullah'a (s.a.a) nispeten biliyorsun. O Peygamber'in (s.a.a) eti ve kanıdır. Irak halkının ona yaklaşacaklarını da biliyorum. Ama onu yalnız koyup hedeflerini hiç edeceklerdir. Ona ulaşırsan hakkını ve makamını tanı ve onu tutuklama. Bir taraftan akrabalık bağımız da olduğundan ona kötü davranma ve senden bir kötülük görmesin.'[1]

YEZİDİN MEDİNE VALİSİNE MEKTUBU VE NETİCELERİ

Muaviye, hicri 60. yılı Recep ayının yarısında öldü. Yezit hilafet makamına oturunca babasının vasiyetlerini unuttu ve Medine valisi Velid b. Utbe'ye[2] mektup yazarak ondan İmam Hüseyin'i (a.s) yanına çağırmasını, ondan biat almasını ve bu konuda acele etmesini istedi.

[1] Bihar. C. 44. S. 311.

[2] Muaviye zamanındaki Medine valisi önce Mervan idi, sonra Muaviye'nin amcası Utbe ve sonrasında da Muaviye'nin amcası oğlu Velid b. Utbe vali oldu.

Velid, gece vakti İmam Hüseyin'in (a.s) yanına gitti ve onu hükümet konağına davet etti. İmam (a.s) bu davetin amacını sezdi. Bundan dolayı da Ben-i Haşim ve hizmetçilerden bir gruba silah kuşanmaları emrini verdi ve onlara buyurdu: 'Velid beni bu vakitte seslemiş. Benim yanımda olun. Bir şey olması mümkündür. Velid'in yanına vardığımda siz de hükümet konağı önünde bekleyin. Eğer benim feryadımı duyacak olursanız, içeriye dalın ve beni düşmandan koruyun.'

İmam Hüseyin (a.s) hükümet konağına girdi ve Velid b. Utbe'nin yanına gitti ve Mervan b. Hakem'in Velid'in yanında olduğunu gördü. Velid, Muaviye'nin öldüğünü haber verdi. İmam Hüseyin (a.s), 'İnna lillah ve inna ileyhi raciun' dedi.

Velid, Yezidin mektubunu okuyarak İmam Hüseyin'e (a.s): 'Bu mektupla bana senden, Yezit için biat almam emri verilmiş.'

İmam Hüseyin (a.s): 'Benim gizli bir şekilde Yezitle biat etmeme razı değil ve aşikara biat etmemi istiyor gibisin?'

Velid: 'Evet böyledir.'

İmam Hüseyin (a.s): 'Konu yarına kadar beklesin ve sen de bu konu üzerine düşün.'

Velid: ‘Allah’ın adıyla dön ve yarın yanında bir grup halktan kimseyle biat için buraya gel.’

Mervan, Velid’e şöyle dedi: ‘Hüseyin (a.s), şimdi biat etmezse, bir daha onu bulamayacaksın ve ikiniz arasında bir çok kan dökülecektir. Onu biat edinceye kadar burada tut etmezse boynunu vur.’

Burada İmam Hüseyin (a.s), Mervan’a feryat ederek şöyle buyurdu:

انت یابن الزرقاء تقتلنی ام هو کذبت و الله و اثمت

‘Ey kötü kadının oğlu! Sen mi beni öldüreceksin? Yoksa o mu? Allah’a ant olsun ki yalan söyledin ve yersiz konuştun.’

İmam Hüseyin (a.s) hükümet konağından dışarıya çıktı ve yakınlarıyla birlikte eve döndü.

O sabah Mervan, İmam Hüseyin’le (a.s) görüştü ev ona şöyle dedi: ‘Sen benim sözüme bakacak olursan kurtulursun. Ben sana Emirulmuminin Yezit ile biat etmeni tavsiye ediyorum ki bu yapacağın dünyanı ve ahretini kurtaracaktır.’[1]

Burada İmam Hüseyin (a.s) son sözünü keskin bir şekilde buyurdu:

[1] Tercume-i İrşad-ı Mufid. C. 2. S. 30-31.

و على الاسلام السلام اذ بليت الاسلام براع مثل يزيد و لقد سمعت جدى يقول الخلافة محرمة على آل ابى سفيان

'Eğer Yezide biat edersem İslam'a veda etmek gerekir. İslam Yezit gibi bir öndere müptela olmuştur. Ben dedem Resulullah'tan (s.a.a) duydum buyurdu: 'Hilafet, Ebusüfyan ailesine haramdır.'

Mervan ile Hüseyin (a.s) arasında tartışma uzadı. Sonunda Mervan bitkin ve öfkeli bir şekilde oradan uzaklaştı.[1]

Başka bir rivayette şöyle vardır: İmam Hüseyin (a.s) Mervan'a cevap verdikten sonra Velid'e (Medine valisi) dönerek şöyle buyurdu:

ايها الامير انا اهل بيت النبوة و معدن الرسالة و مختلف الملائكة و بنا فتح الله و بنا ختم الله و يزيد رجل فاسق شارب الخمر قاتل النفس المحرمة معلن الفسق و مثلى لا يبايع بمثله

'Ey emir! Biz Peygamber'in (s.a.a) ailesi ve Risalet'in merkeziyiz. Evimiz meleklerin gelip gittiği mekandır. Vücut defteri bizim adımızla açılmıştır ve kemal bizim adımızla tamamlanmaktadır. Yezit, günahkâr, şarap içen, katil, küstah ve utanmaz bir şahsiyettir. Benim gibi birisi böyle birisiyle biat etmeyecektir. Sabaha kadar bekle. Düşünelim bakalım hangimiz hilafet ve biate daha layığız.'[2]

[1] Musir'ul Ehzan. ibn-i Nema. (Ö: 645 h.k) – Luhuf. Seyid b. Tavus. S. 24.
[2] Luhuf. Seyid b. Tavus. S. 23.

İmam Hüseyin (a.s) hükümet konağından çıktı ve Medine'den Mekke'ye hareket etmeye karar verdi. İmam Hüseyin (a.s) Velid'le hicri 60. Yılın Recep ayının 27. Gecesi görüştü. İmam Hüseyin (a.s), kardeşleri, kardeşi oğulları ile birlikte 28 Recep akşamı Medine'den Mekke'ye doğru hareket etti ve Şaban'ın üçü cuma akşamı Mekke'ye vardı.

İmam Hüseyin (a.s) ve yanındakiler 95 gün Mekke'de kaldılar. Bu zaman içerisinde Kufe'den birçok mektup Hazreti Hüseyin'e (a.s) geldi. Mektupların genel içeriği şu şekilde idi: 'Kufe ve Irak sizin gelişinize hazırdır. Bizim hepimiz seni bekliyoruz ve sana yardım edeceğiz. Kufe'de yüz bin kılıç sahibi seni korumak için hazırdır. Hızlı bir şekilde bize gel.'[1]

İmam Hüseyin (a.s) ilk etapta Müslüm b. Akil'i bir grupla Kufe'ye yolladı. Hazreti Müslüm, hicri 60 yılı Şevval ayının beşinde Kufe'ye vardı. Ama hicri 60 yılı zilhicce ayının dokuzunda şehit oldu.

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) MEKKE'DEN KUFE'YE HAREKETİ

Hicri 60 yılı zilhicce ayının başlarında İmam Hüseyin (a.s) Mekke'de tehlikede olduğunu fark etti. Yezidin casuslarının onu Mekke'de tutuklayıp Şam'a götürme niyetinde olduklarını fark etti. Hacc ihramını umreye çevirdi ve umre ibadetlerini yaparak ihramdan çıktı ve 8 zilhiccede ailesi,

[1] Ayan'uş Şia. C. 1. S. 589.

kardeşleri, evlatları ve şialarıyla Mekke'den ayrıldı ve Irak'a doğru hareket etti.[1]

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) KAÇ MESAJI

İmam Hüseyin (a.s) Mekke'den çıkmadan önce kalem ve kağıt istedi ve kaç vasiyet yazdı ve kardeşi Muahmmed Hanefiye'ye verdi. O vasiyette, Allah'a hamd ve sena, Allah'ın birliğine ve Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) risaletine ve miadın haklığına şehadetten sonra şöyle yazmıştı:

و انی لم اخرج اشرا و لا بطرا و لا مفسدا و لا ظالما و انما خرجت لطلب الاصلاح فی امة جدی اريد ان آمر بالمعروف و انهی عن المنکر و اسير بسيرة جدی و ابی علی بن ابيطالب

'Ben bencillik, isyan, fesat ya da zulüm için kıyam etmiyorum. Atamın ümmetini islah etmek için kıyam ediyorum. İyiliği emredip, kötülükten sakındırmak istiyorum. Atam Resulullah'ın (s.a.a) ve babam Ali'nin (a.s) sünnet ve yoluna göre hareket etmek istiyorum. Kim davetime uyarsa Allah'a yönelmiştir. Çünkü hak Allah'ladır. Kim davetimi reddederse, sabreder ve Allah'a sığınırım. Allah'ın benle bu grup arasında hakla muhakeme etmesini isterim ki en iyi hakem Allah'tır.'

[1] Tercume-i İrşad-ı Mufid. C. 2. S. 67-68.

İmam Hüseyin (a.s) bu vasiyetnameyi mühürledi ve kardeşi Muhammed Hanefiye'ye verdi.[1]

***

İmam Hüseyin (a.s) Mekke'den çıkarken Ben-i Haşim'e ise şöyle buyurdu:

بسم الله الرحمن الرحيم من الحسين بن على الى بنى هاشم اما بعد فانه من لحق بى منكم استشهد و من تخلف عنى لم يبلغ الفتح و السلام

'Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Hüseyin b Ali'den, Ben-i Haşim'e olan mektuptur. Kim bana katılacak olursa şehit olacaktır ve geride kalanlar ise kazanamayacaktır.'[2] (Manevi kurtuluş ve şehadete ulaşamayacaktır.)

***

İmam Hüseyin'in (a.s) başka bir mesajı ise 'Hutte'l Mevt' adıyla meşhur olan hutbesidir ki Mekke'den çıkmadan önce buyurmuştur. Son bölümü şu şekildedir:

من كان باذلا فينا مهجته و موطنا على لقاء الله نفسه فليرحل فانى راحل مصبحا انشاءالله

[1] Luhuf. S. 61. - Musir'ul Ehzan. S. 41.
[2] Luhuf. S. 66. - Musir'ul Ehzan. S. 39.

‘Kim bizim yolumuzda kanını feda etek istiyorsa, kendisini yolculuğa hazırlasın ve bizimle gelsin. Ben yarın sabah Allah’ın izniyle yola çıkacağım.’[1]

Sonuç ve toparlama:

İmam Hüseyin’in (a.s), Hicaz’dan Kufe’ye doğru hareketinin özeti bu şekilde idi. İmam Hüseyin’in (a.s) vermiş olduğu mesajlarda da dikkatli bir şekilde düşündüğümüzde o Hazretin kıyamının hedefi ve amacı şu üç şey üzerine idi:

1- Zamanın diktatörüne biat etmemek.

2- Hükümet kurmak, güç toplamak ve silahlı kıyam amaçlı olarak Kufe’lilerin mektuplarına cevap.

3- İyiliği emredip kötülükten sakındırmak.

İlerideki sayfalarda bu üç hedef hakkında sohbet edeceğiz.

İMAM HÜSEYİN’İN (A.S) KIYAMINDAKİ ÜÇ ÖNEMLİ ETKEN

Birinci etken şudur:

Yezit, İmam Hüseyin’den (a.s) biat alınmasını emretmişti. Yani İmam Hüseyin (a.s), Yezidin hükümetini resmen kabul etsin, hükümetine teslim olsun ve savunsun. İmam Hüseyin’de (a.s), Yezidi liyakatsiz, fasık, zalim

[1] Musir’ul Ehzan. S. 41. – Luhuf. S. 61.

bir şahsiyet olarak bildiğinden onunla biat etmedi. Buda Yezidin İmam Hüseyin'le (a.s) muhalif olmasına ve neticede İmam Hüseyin'in (a.s) Yezit hükümetine karşı kıyam etmesine sebep oldu.

Bu görüşe göre İmam Hüseyin'in (a.s) yüce kıyamı Yezitle biat etmemek içindi. Yani tüm zamanlarda Hüseyniler ve hakka uyanlar tağuti hükümetleri kabul etmesinler, teslim olmasınlar ve hatta onlara karşı kıyam etsinler.

İkinci etken ise şöyledir:

İmam Hüseyin'in (a.s) Irak'a hareket etmesindeki hedef, güç toplaması, İslami hükümet kurması, İslami hükümet çatısı altında İslami değerleri yüceltmek idi. Atası Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) Mekke'den Medine'ye hicret edip, İslami hükümet kurması gibi. O hükümetin vesilesiyle İslam ve düsturatını dünyanın her tarafına geniş ve güçlü bir şekilde ulaştırabildi. Toplumun ıslahı için, İslami adalet hükümetinin kurulması, güç ve makam sevdası, şahsi ve nefsi isteklerin olamayacağı bir konudur.

Üçüncü etken ise şöyledir:

Burada aydın görüşlü İslami araştırmacılar İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı için üçüncü bir noktayı İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı için temel ve önemli nokta olarak bilmekteler. O da 'iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmaktır.' İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamının her inişli ve çıkışlı

noktasında bunu görmekteyiz ki İmam Hüseyin (a.s) her fırsatta buyurmuş olduğu sözlerde 'iyiliği emretme ve kötülükten sakındarma' konusuna değinmiştir.

Açıklaması şöyle ki; İmam Hüseyin (a.s), Yezidin açık bir şekilde içki içip kumar oynadığını ve büyük günahları yapmaktan utanmadığını, İslami değerleri ayak altına aldığını, batılın, fesadın yayılmasına ve yüce İslami değerlerin yok olmasına sebep olduğunu görüyordu.

Başka bir taraftan İslam açısından çok önemli olan iki vacip 'iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak' Müslümanların susmamasını, feryat etmelerini, yüce İslam dinini ve Müslümanların onurunu Yezid ve Yezidilerin tehlikelerinden kurtarmayı gerektirmektedir. Eğer feryatları kısa dönemde görünürde bastırılmış olup ve şehadetlerine sebep olsa bile. Ama uzun müddette zulüm ve zalimin yok olmasına, hak ve haklının ihya olmasına vesile olacaktır ve Müslümanlar içerisinde tarih boyunca örnek alınacak yapıcı bir hareket olacaktır.

ZİKREDİLEN ÜÇ ETKENİN TAHLİLİ

İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamında bu üç etkeninde bulunduğunu kabul etmek gerekir. İmam Hüseyin (a.s), Yezitle biat etmedi. Bunun kendisi de onun yolunun oluşmasına vesile oldu. Bu nokta Kufe halkının fikirlerinde etki etti. İmam Hüseyin (a.s) onların davetine müspet cevap verdi. İslami bir hükümet kurabilmek için güç toplamayı ve hicret etmeği de değerli bir

iş olarak bilmekteydi. Meyvesi sadece hücceti tamamlamak ve geleceklere örnek olsa dahi. Ama bu iki nokta da 'iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmanın' kollarındandır. Çünkü Peygamberler ve yüce insanların inkılap ve kıyamları her zaman temizleme ve yetiştirme üzerinedir. Onlar ilk etapta her türlü şirk, fesat ve yolsuzlukla mücadele ederlerdi. Sonra da tevhit ve ilahi adaleti oluştururlardı. Yani iyiliği emreder ve kötülükten sakındırırlardı. Buna göre de İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamındaki en önemli etken ki diğer etkenleri de içinde barındırmaktadır iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmaktı. İmam Hüseyin'in (a.s) çeşitli fırsatlarda buyurmuş olduğu sözlerine baktığımızda en önemli muharrikin bu olduğunu görmekteyiz. Bu asla dayanarak zalimle biat etmemek, ona karşı hükümet oluşturmak, güçlü bir ağaç olan iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmanın iki önemli dalıdır.

ALLAME ŞEHİT MUTAHHARİ'NİN GÖRÜŞÜ

Araştırmacı yazar Allame Mutahhari, İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamındaki bu üç etkenin (1- Biat etmemek 2- Kufelilerin hükümeti kurmak için davetleri 3- İyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak) etki derecesini araştırdıktan sonra kendi görüşünü şu şekilde açıklar:

Bu üç etkinin hepsi aynı değerde değillerdir. Bunların her birisi belli bir miktarda İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamına değer vermektedirler.

Kufelilerin daveti: Kıyama sade ama yüce bir değer katmaktadır. Çünkü gücü olan bir bölge hazırlık ilanında bulunuyor. Bunun kendisi de ilerleme ve başarı için zahirde lazım olan şeylerdir.

İmam Hüseyin'den (a.s) biat istenilmesi: İlk başlardan olduğundan dolayı kıyama büyük değer vermektedir. Çünkü ilk günlerdir ve henüz bağlılık ve yardım ilanında bulunan kimseler yoktur ve kimse davet etmemiştir. Bu kıyam öyle bir hükümete karşıdır ki, silah gücü vardır ve zalimdir. İmam Ali (a.s) ve Ehlibeyt'ine karşı düşmanlığını açıkça belli eden ve idamların yapıldığı bir düşmanlık. Kendi hükmettiği bölgelerde hatta Mekke ve Medine'de İmam Ali'ye (a.s) Cuma günleri Cuma namazında toplum önünde hakaret etmeği ibadi bir amel olarak uygulatmıştır. Bu yolda Müslümanların beytulmalını harcamıştır. İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamında böyle bir hükümete biat etmeyip aşikara hükümete karşı olduklarını bildirmeleri harekete Kufe halkının davetinden daha büyük bir değer katmaktadır.

Üçüncü etki, yani iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak: İmam Hüseyin (a.s) açıkça bu etkeni vurgulamakta ve Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) sözlerine işaret etmektedir. Defalarca 'iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak' cümlesine değinmektedir. Üstelik bu cümleleri Kufe halkının daveti ve biati söz konusu olmadığı bir dönemde

buyurmaktadır. Bu üçüncü etken İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamına çok büyük değer katmaktadır ve bu etkenin vesilesi ile İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı sonsuza kadar kalma özelliğini kazandı. Her zaman için hatırlansın ve her zaman öğretici ve eğitici olsun. Çünkü bu etkenin öğretisi daha fazladır. Çünkü halkın davetine ya da biatına dayanmamıştır. Çünkü davet ve biat talebi olmasaydı bile İmam Hüseyin (a.s) iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak kuralının gereği olarak kıyam edecekti.

Bu üç etken arasında fark çok fazladır. Birinci ve ikinci etkenin manası şudur ki eğer Yezit, İmam Hüseyin'den (a.s) biat istemeseydi ve Kufe halkı İmam Hüseyin'i (a.s) davet etmeseydiler o Hazret kıyam etmeyecekti. Tağut hükümeti de İmam Hüseyin'in (a.s) elinden asude olacaktı. Ama üçüncü etkene göre (iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak) İmam Hüseyin (a.s) karşıt bir şahsiyettir. Eleştiren ve devrimci bir kişiliktir. Kıyam eden ve de yapıcı bir karakterdir…[1]

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) KIYAMININ NEDENLERİ ÜZERİNE SÖZLERİNDEN BAZILARI

Neden yolu uzaktan gidelim? İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı sürecindeki sözlerinden çok açık bir şekilde anlaşılmaktadır ki kıyamındaki en temel etken 'iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak' etkenidir. Birkaç

[1] Tesir-i Du Unsur-u Emr be Maruf ve nehy ez Munker der Nehzet-i İmam Hüseyin (a.s) Murtaza Mutahhari. S. 18-20.

örneğini İmam Hüseyin'den (a.s) kaç mesaj bölümünde zikrettik. Burada da konuyu tamamlamak için sözlerinden birkaç tanesini zikrediyoruz:

1- İmam Hüseyin (a.s), Müslüm ile birlikte Kufelilere göndermiş olduğu mektubunda şöyle yazdı:

فلعمری ما الامام الا الحاکم بالکتاب القائم بالقسط الداین بدین الحق الحابس نفسه علی ذات الله

'Canıma ant olsun ki, insanların imam ve önderi, Kur'an üzerine hükmeden ve yönetendir. Adalet peşinde olsun. Hak dine uysun ve Allah yolunda nefsine hakim olmuş olsun.'[1]

2- İmam Hüseyin (a.s), Kerbela yakınlarındaki 'Bizah' noktasında Hurr'un askerlerine karşı bir hutbe okudu. Bu hutbede Kufe halkının davetine sadece bir kez işaret etmiştir. Sözlerinin çoğu fesatı kaldırmak ve tağutu engellemektir. Hutbenin başında Allah'a hamt ve senadan sonra buyuruyor:

'Ey insanlar! Allah'ın Resulü şöyle buyurdu: 'Kim, Allah'ın haramını helal sayan, Allah'a verilen ahitleri hiçe sayan, Allah'ın peygamberinin sünnetine muhalefet eden, Allah'ın kulları içinde günah ve zorbalık ile hüküm eden, zalim bir hükümdar görür ama dil ve hareketi ile ona muhalefetini

[1] İrşad-ı Mufid. S. 210.

göstermezse Allah onu o zalim hükümdarla birlikte Cehennem ateşine atacaktır. Bilin ki bu hükümet (Yezit hükümeti) Şeytana itaati kendilerine seçmişlerdir. Allah'a itaati terk etmişlerdir. Aşikara fesat işlemekteler, Allah'ın kurallarını tatil etmişler ve beytulmalı talan etmişlerdir. Allah'ın haramını helal ve helalini haram kılmışlardır.'

Bu hutbenin bir bölümünde ise şöyle buyuruyor:

و لكم فى اسوة

'Bana uymanız ve beni örnek almanız vazifenizdir.'[1]

3- Basra büyüklerine yazmış olduğu mektupta İmam Hüseyin (a.s) şöyle buyurdu:

فان السنة قد اميتت و ان البدعة قد احييت

'Allah'ın sünneti ölmüş ve İslam aleyhine bidatler oluşturulmuştur.'[2]

Yani bizim kıyamımız sünnetleri ihya etmek ve bidatleri kaldırmak içindir. Bunun kendisi de 'iyiliği emretme ve kötülükten sakındırma'nın bir dalıdır.

4- İmam Hüseyin (a.s) 'iyiliği emretme ve kötülükten sakındırma' konusu hakkında olan geniş hutbesinin bir bölümünde şöyle buyuruyor:

[1] Tarih-i Taberi. C. 6. S. 229. Kamil-i İbn-i Esir. C. 4. S. 21.
[2] Tarih-i Taberi. C. 6. S. 229. Kamil-i İbn-i Esir. C. 4. S. 21.

‘Ey insanlar! Allah’ın kendi veli kullarına olan nasihatlerinden dersler alın. Yahudi ve Hristiyan bilginleri gibi ‘iyiliği emretme ve kötülükten sakındırma’ farzını terk etmeyin. Çünkü Yahudi bilginler zalimlerin zulümlerine bakmazlar ve onları bu kötü tutumlarından dolayı korkutmazlar. Zalimlerin eliyle mükafatlandırılmayı ettiler, onlardan zarar görmemeyi ve iki gün olsun güzel yaşamayı tercih ettiler. Kalplerine gam tozu konmamasını istemekteler. Bundan dolayı da hakkı söylemekten korkarlar.[1] Oysa ki yüce Allah şöyle buyuruyor: ‘İnsanlardan korkmayın, sadece benden korkun.’[2]

Yine yüce Allah buyuruyor:

‘Mümin erkeklerle mümin kadınlar da birbirlerinin velileridir. Onlar iyiliği emreder, kötülükten alıkorlar…’[3]

Müslümanlar içerisinde bu iki vazife yaygınlaşırsa, işlerin sonu hayırla neticelenir ve hükümet ve millet arasında bağ güçlenir..

İmam Hüseyin (a.s) bu hutbenin sonunda şöyle buyuruyor:

اللهم انک تعلم انه لم یکن ما کان منا تنافسا فی سلطان ولا التماسا من فصول الحصام ولکن لنری المعالم من دینک و نظهر الاصلاح فی بلادک و یأمن

[1] لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَن قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ (Maide. 63.)
[2] فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي (Bakara. 150.)
[3] وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۚ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنكَرِ (Tevbe. 71.)

المظلومون من عبادک و یعمل بفرائضک و سننک و احکامک فانکم ان لا تنصرونا و تنصفونا قوی الظلمة علیکم و عملوا فی اطفاء نور نبیکم

'Ey Rabbim! Sen şahitsin ki ben bu sözleri birkaç günlük hükümeti ele almak için söylemiyorum. Arzusunu da yaşamıyorum. Benim senin dininin yücelmesini ve ıslahını istediğimi de biliyorsun. Şehirlerin gelişmesini ve halkın özgür olmasını istemekteyim. Mazlum halkının zalimlerin elinde esir düşmelerini istemiyorum. Ben senin farzlarına ve sünnetlerine uyulmasını istemekteyim.

Ey insanlar! Eğer bize yardım etmezseniz, zulmün güçleri galip gelecektir. Allah'ın peygamberinin yakmış olduğu hidayet ışığını söndürürler.'[1]

SONUÇ VE TOPARLAMA:

Geçen konulardan şunu anlıyoruz ki İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamının gelişmesindeki üç önemli etken şunlardı:

1- Biat etmemek. 2- Hükümet kurmak için güç toplamak. 3- İyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak.

[1] Tuhuffu'l Ukul. S. 269.

Üçüncü şık asıl hedef ve etkendi ve ilk iki şık bu üçüncü etkenin dallarıdır. Çünkü İmam Hüseyin (a.s) kötülükten sakındırmak ve hücceti tamamlamak için hareket etti, zalim hükümeti yıkmak için güç topladı ve şehadete kadar bu yolu sürdürdü.

İki önemli farz olan 'iyiliği emretme ve kötülükten sakındırma'ya bakıp iyice incelediğimizde, Kur'an, rivayet ve fıkıh açısından baktığımızda, İslam'ın ilk dönemlerindeki İmamlar ve salih kulların (Ebuzer Gaffari, Hucr b. Udey, Meysem Tammar, Ruşeyd Heceri, Amr b. Hamik gibi) kıyamlarına baktığımızda hepsinin iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak için hareket ettiklerini görmekteyiz. Hazreti Ali'nin (a.s) hükümeti döneminde yaptığı savaşlarda bu esas üzerineydi.

SAVUNMA KONUSU ÜZERİNE KISA BİR SOHBET

İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamındaki hedefler konusunda konuştuğumuzda, bu hedefler içerisinde 'iyiliği emretme ve kötülükten sakındırma' konusunun bir noktası olan 'savunma' konusunu da görmekteyiz. 'Savunma' meselesi fıtri ve umumi bir meseledir ve tüm varlıklarda bulunmaktadır. Örnek olarak, dünyanın kendisini gelen göktaşlarından koruyacak atmosfer kalkanı var. İnsanın vücudundaki kanda bulunan beyaz kan hücreleri vücudun askerleridirler ve mikroplar karşısında vücudu savunurlar. Boynuz ve zehir, bazı hayvanların

yaşamlarını düşmanları karşısında sürdürebilmeleri için sahip oldukları silahlardırlar…

Allah inancı olsun ya da olmasın, savunma insanlık tarihi boyunca insanların içgüdülerinde de vardır.

Örnek olarak Çin halkı kendilerini Moğol saldırılarından korumak için uzunluğu 3000 km, yüksekliği 15 ve genişliği 9 metre olan Çin seddini yaptılar.[1]

Geçen yüzyılda Vietnam halkı Amerika saldırılarından korunmak için 200 km uzunluğunda tünel yerin altında kazdılar. Bu tünelde yaşam için gerekli hastane ve restoran gibi her şey bulunmaktadır.

Tüm canlılarda ve toplumlarda savunma ve savunma gereçleri doğal olarak vardır. Bu konu İslam dininde de geniş bir şekilde açıklanmıştır. Bu konuda Kur'an-ı Kerim'de de bir çok ayet vardır.

Örnek olarak Bakara 251'de şöyle buyuruyor:

وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّـهِ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ الْأَرْضُ

'Eğer Allah'ın insanlardan bir kısmının kötülüğünü diğerleriyle savması olmasaydı elbette yeryüzü alt üst olurdu.'

[1] El-Muncid fi'l A'lam, Hait kelimesi.

Hac suresi 40. Ayette ise şöyle buyuruyor:

وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّـهِ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّهُدِّمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّـهِ كَثِيرًا

‘Eğer Allah, bir kısım insanları (kötülüklerini) diğer bir kısmı ile defedip önlemeseydi, mutlak surette, içlerinde Allah'ın ismi bol bol anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescidler yıkılır giderdi.’

Bu esasa göre insanın canını, malını ve namusunu savunması farzdır. Burada diyoruz ki can, mal ve namustan daha önemli olan ve bu noktaların asıl koruyucusu olan dinin korunması daha önemlidir.

Yezidin hükümeti döneminde İslam dini onun pis elinde bir oyuncak olmuştu. İslam lideri adıyla, yüce İslam dinini yok ediyordu. İslami değerlerin yerine, cahiliye devrinin fesat ve yanlışlarını yerleştiriyordu. Böyle şartlar altında İslam’ı savunmak gerekmez mi? Öyle bir İslam ki bu yolda binlerce şehit vermiştir ve bu yolda birçok Allah adamı zahmetler ve sıkıntılar çekmişlerdir.

İmam Hüseyin (a.s) İslam dinini korumak için, Ben-i Ümeyye, Yezit ve adamlarının darbeleri ve saldırıları karşısında kıyam etti. Kendi ve sevdiklerinin kanıyla İslam bağına su verdi ve Ben-i Ümeyye’nin kara fırtınasına karşı korudu.

Hatırlatılması gereken birkaç nokta şöyledir:

1- İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı tamamıyla bilinçli bir şekilde ve yüce İslam dinine göre yapılmıştır. İmam Hüseyin (a.s) tüm noktalara dikkat ederek bu yüce kıyamı gerçekleştirmiştir.

2- İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı 'ani ve bilinçsiz bir patlama' değildi. (Komünistlerin kendi bilinçsiz görüşlerinde söyledikleri gibi.)

3- İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı, körü körüne yapılmış bir kıyam değildi. Tarih boyunca bazılar bu görüşleri savunmuşlar ve hatta Mevlana'nın şu şiirine istinat etmişlerdir:

هین مرو گستاخ در دشت بلا هین مران کورانه اندر کربلا

'Bilinçsiz bir şekilde bela çölüne girme- kör bir şekilde bela ve musibet çölüne girme'[1]

İmam Hüseyin'in (a.s) bu yüce kıyamı ki Peygamberlerin kabul ettiği, Peygamber ve İmam Ali'nin (a.s) dönemindeki olayların teyit ettiği yüce

[1] Divan-ı Mesnevi be hatti Mir Hani. S. 222. Üçüncü defter. Mesnevi'nin bazı nüshalarında şöyle gelmiştir:
کورکورانه مرو در کربلا تا نیفتی چون حسین اندر بلا
Üstat Muhammet Taki Caferi'nin Şerh-i Mesnevi'sinden ki Mevlana'yı savunmuştur şu nokta alınır:
Onun kastı şudur ki 'ön hazırlık ve gerekli bilgi olmadan zor olaylara karşı hareket etme'. Ve burada 'Kerbela' kelimesinden kasıt onun kelime manasıdır. Yani acı ve hüzünlerle dolu olan çöl. Buna göre de Mevlana, İmam Hüseyin'e (a.s) hakaret etmemiştir. (Tefsir ve negd ve tehlil-i Mesnevi. C. 6. S. 451-452.)
Sonuçta bu yorum doğru ya da yanlış olsun, bazı insanlar İmam Hüseyin'in (a.s) hareketini yanlış olarak yorumlamaktadırlar.

bir kıyam olmasına rağmen, bazı kesimlerin bu yanlış hükümleri çok yersiz ve haktan uzaktır.

4- İmam Hüseyin (a.s) kıyam yolunda şehit olacağını, kıyamının görünürde kısa ve başarısız olacağını çok iyi bilmekteydi. Ama ciddi ve kati bir şekilde hareket etti ve hiçbir şekilde tereddüt etmedi. Çünkü kıyam ve şehadetini 'kötülükten sakındırma'nın bir yolu olarak bilmekteydi. Böyle bir kıyamın, uzun müddette İslam'ı ihya edeceğine, Ben-i Ümeyye'yi rezil edeceğine ve bidatleri kaldıracağına emindi.

Kufe'den gelen haberler ve tüm göstergeler, İmam Hüseyin'in (a.s) az bir askerler sayıca çok fazla olan düşmana karşı bir başarısının olmayacağını göstermekteydi. Ama yine de o kıyamı yaptı. Buna göre de o Hazretin kıyamı bilinçsizce yapılmış bir kıyam değildi.

***

Mekke – Kufe yolunda İmam Hüseyin (a.s) 'Safah' adlı bir menzilde 'Ferezdak' ile karşılaştı ve ona 'Haberler nedir?' diye sordu. O dedi:

قلوبهم معک و السیوف مع بنی امیة و القضاء ینزل من السماء

'Kufe halkının yürekleri seninle, kılıçları ise Ben-i Ümeyye iledir. Takdir ise yüce Allah'tan.'

İmam (a.s) buyurdu: 'Doğru dedin. Her şey Allah'tandır ve her günün bir hükmü vardır. Allah'ın hamd ve şükrünü yerine getireceğiz. Niyeti hak olan, yüreğini takva kaplamış olan kimseye korku diye bir şey yoktur.'[1]

'Zat'ul Uruk' menzilinde 'Buşr b. Galib'de İmam'a (a.s) aynı cevabı verdi. 'Azib'ul Hecanat' menzilinde 'Tirimmah b. Adiy' de aynı cevabı verdi.[2] Ama İmam Hüseyin (a.s) tüm bu haberlere rağmen yoluna hareket etti. Bilinçli ve tam emin bir şekilde yoluna devam etti.

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) İMAMLARIN İLMİ KONUSUNDA KUFELİ BİRİSİNE SÖZLERİ

İmam Hüseyin (a.s) kervanıyla birlikte Hicaz'dan, Kufe'ye doğru hareket halindeydi. (Kerbela'da şehit olduğu yolculuk.) Kufe ve Mekke arasında bulunan 'Salebiye' menzilinde Kufe halkından bir kişi İmam'ın (a.s) yanına vardı ve selam verdi. İmam Hüseyin (a.s) cevabını buyurduktan sonra 'Nerelisin?' diye sordu.

Adam 'Kufeliğim' dedi.

[1] Tarih-i Teberi. C. 6. S. 218. – Kamil-i İbn-i Esir. C. 4. S. 16.
Şerh'u Nehc'ul Belaga'da (İbn-i Ebi'l Hadid) Ferezdak'ın İmam Hüseyin'in (a.s) cevabında şöyle dediği yazar:
اما قلوبهم فمعک و اما سیوفهم فعلیک و الدین لعقة علی السنتهم فاذا محصوا للابتلاء قل الدیانون
'Onların yürekleri seninle, kılıçları ise Ben-i Ümeyye iledir. Din ise ağız suyu gibi dillerindedir. Büyük sınavlarda dindarlar azalırlar.' (Şerh'u Nehc'ul Belaga. İbn-i Ebi'l Hadid. C. 7. S. 249. – Bihar. C. 44. S. 195.)
[2] Musir'ul Ehzan. İbn-i Nema. S. 42-44.

Hücceti tamamlamak isteyen İmam (a.s), Kufe'den kaçmakta olduğu belli olan ve nasihate ihtiyacı olan adama şöyle buyurdu:

'Eğer Medine'de seni görseydim, evimizde olan Hazreti Cebrail'in (a.s) ayağının izini sana gösterirdim. Cebrail'in, Hazreti Peygamber'e nazil olduğu mekan.

Ey Kufeli kardeşim! İnsanların ilimlerinin merkezi biz olmamıza rağmen, onlar 'alim' biz ise 'cahil' miyiz? Bunlar hiçbir zaman kabul olmayacak konulardırlar.'[1]

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) KIYAMININ SONUÇ VE ETKİLERİNE BAKIŞ

İmam Hüseyin'in (a.s) yüce kıyamının sonuçları ve faydalı dersleri üzerine sohbet çok geniştir. Burada kısa ve özet olarak biraz bakacağız:

1- Ben-i Ümeyye hükümetinin cahiliye ruhunu rüsva edilmesi, diktatörlüğünün son bulması ve dini bir alet olarak kullanmasının engellenmesi.

2- Müslümanların kalbinde, zulme karşı susmadan dolayı vicdani rahatsızlık duygusunun uyanması.

[1] Usul'u Kafi. C. 1. S. 399.

3- Cahiliye ahlakı yerine yeni ahlakın geçmesi. İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı ileri görüşlü ve geniş bakışlı yeni bir ahlaki yapının oluşmasına vesile oldu ve insanların nasıl yaşamaları gerektiğine dair görüşlerini değiştirdi.

4- İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı, her zaman ve mekanda Müslüman bir kimsede istikbar ve zalim hükümdarlar karşısında muhalefet bayrağı açma, mücadele etme ruhunu güçlendirmektedir. Bu yolda mukavemetler yapılmasına vesile olmaktadır. Kanlı Aşura kıyamından sonra birçok inkılabın olması da bunun göstergesidir. Bu inkılaplardan kaç tanesi şunlardır:

1- Hicri 62 yılında Medine halkının inkılabı.

2- Hicri 65 yılında Süleyman b. Surad'in Kufe'deki kıyamı.

3- Hicri 66 yılında Muhtar'ın kıyamı.

4- Hicri 77 yılında Mutrif b. Muğire'nin Haccac'a karşı inkılabı.

5- Hicri 81 yılında Abdurrahman b. Muhammed b. Eşas'ın inkılabı.

6- Hicri 122 yılında Zeyd b. Ali b. Hüseyin'in (a.s) inkılabı.

7- Şehit Fahh Hüseyin b. Ali ve diğer inkılaplar İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamından ilham almışlardır.

Tarih boyunca birçok inkılap olmuştur ki mücadele edenleri Hazreti İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamından ilham almışlar ve düşmanlarına karşı

mücadele ve mübareze etmişlerdir. İmam Hüseyin (a.s) kültürü ve şehadet mektebi asırlar boyunca kahraman mücahitler yetiştirmiş olan güç ve ilham hazinesidir.

Bu hazineden ilham almış olan inkılaplardan birisi de İmam Humeyni (r.a) önderliğinde gerçekleşmiş olan İran İslam Cumhuriyeti inkılabıdır. İran İslam Cumhuriyeti inkılabının başarıya ulaşmasındaki en önemli etkenlerin başında kanın kılıca galip geldiği ay olan Muharrem ayıdır.

Musab b. Zübeyir, İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamının diğer birçok kıyamda olan etkisini anlatmak için eşi Sakine'ye (İmam Hüseyin'in (a.s) kızı) şöyle diyor:

لم يبق ابوک لابن حرة عذرا

'Baban, hiçbir özgür insana mazeret yolu bırakmadı.'

Bu konu İslam dünyasının fikir ve düşüncelerinde yer etti ki 'aşağılık bir yaşamdansa kızıl bir ölüm evladır.'[1]

Hazreti Mehdi'nin (a.s) evrensel kıyamı da bu kıyamdan ilham almaktadır. İmam Mehdi (a.s) kendi kıyamını İmam Hüseyin'in (a.s) dökülen kanının intikamı ile kıyamını tamamlayacaktır. İmam Mehdi'nin

[1] Durnemayi Ez Zendegiyi Pişvayan. S. 48.

(a.s) kıyamının büyük şiarı Hazreti Hüseyin'in (a.s) şehadet aşkıyla yanan mektebi ve ismi olacaktır. Bu konuda aşağıdaki rivayete dikkat ediniz:

İmam Sadık (a.s) şöyle buyurdu: 'İmam Hüseyin (a.s) yürek parçalayan bir şekilde mazlumane şehit olduğunda meleklerin naleleri yükseldi ve şöyle dediler: 'Ey Rabbimiz! Peygamberinin oğlu olan seçilmiş Hüseyin'e (a.s) bu şekilde mi davranıyorlar?

Allah onlara İmam Mehdi'nin (a.s) gölge ve resmini onlara göstererek şöyle buyurdu:

بهذا انتقم لهذا

'Bu 'Kaim' ile, İmam Hüseyin'in (a.s) intikamını alacağım.'[1]

ŞİALIĞIN YAYILMASI VE GÜÇLENMESİNDE İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) KIYAMININ ROLÜ

İkinci asırdan itibaren, İslam topraklarında, özellikle İran'da, Şiiliğin yayılması ve sağlamlaşmasında İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamının rolü çok büyüktür. Bunu da İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamının en önemli meyvelerinden birisi olarak sayabiliriz.

Allame Seyit Muhsin Emin, bu konuda şöyle yazıyor:

'İmam Hüseyin (a.s) şehit edildiğinde, Müslümanların çoğu bu olayın ağırlığının farkına vardılar. Hatta Emevilerden bazıları sarsıldılar ve liderlik

[1] Usul'u Kafi. C. 1. S. 435.

için İmamların en uygun kimseler olduğunu bildiler ve onlara yapılan zulümlerden dolayı üzüldüler. Peygamberin Ehlibeyt'ini (a.s) savunmada kusurlu olduklarını anladılar. Bu olay birçok Emevi'nin, Haşimoğullarına doğru yönelmelerine vesile oldu. Bu da Peygamber'in Ehlibeyt'inin (a.s) Şialarının çoğalmasına vesile oldu. Bu artış ve genişleme Emevi saltanatının bitişine kadar Hicaz, Yemen, Irak, Kufe, Basra, Horasan ve İran'ın diğer şehirlerinde özellikle Kum şehrinde görüldü. Şiaların çoğu Kufe ve Horasan'da yaşamaktaydılar.[1]

Allame Şahabuddin Kaşi, İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamının Şia'nın artışında büyük bir etkisinin olduğunu ve bu konunun Kerbela olayının en büyük meyvelerinden birisi olduğunu vurguladıktan sonra, bu konuyu açıklama babında şöyle der:

'Ben-i Ümeyye, o acımasız cinayetlerin, acımasız katliamlarını yaptıklarında ve büyük günahlarını işlediklerinde, her kes kendi kendisine 'bu zalimlerin İslam ümmetinin başına gelmesine kimler sebep oldu? Sorusunu sormaya başladılar.

Bu sorunun cevabında ise şu cevaba ulaşıyorlardı: 'Asıl sebep, Hazreti Resulullah'tan (s.a.a) sonra var olan tüm nas ve delillere rağmen, önderin seçimi milletin nefsine göre olan seçimlere bırakıldı. Asıl yolundan saptırıldı.

[1] Ayan'uş Şia. C. 1. S. 25.

Liyakati olmayan kimseler başa geldiler ve sonuçta hükümet Ben-i Ümeyye'nin eline ve sonuçta Muaviye ve Yezit gibi kimselerin eline düştü. Bunun için de asıl yol olan, Peygamber'in (s.a.a) tayin etmiş olduğu yol olana, yani Şialığa dönmek gerekir.'[1]

İMAM HÜSEYİN (A.S) HAKKINDA ÖNEMLİ KİŞİLERİN SÖZLERİNDEN BAZILARI

1- **Üstat Şehit Murtaza Mutahhari:** 'İmam Hüseyin (a.s), yüce şahsiyeti ve kahramanca şehadeti vesilesiyle, milyonlarca insanın kalp ve duygularına hâkim olmuştur. Dini liderler, kalplere şekil vermek ve onları tek renk etmek istiyorlarsa, aynı duyguları paylaşan ruhlar oluşturmak istiyorlarsa, İmam Hüseyin'in (a.s) azim ruhundan doğru bir şekilde istifade ederek dünyayı ıslah edebilirler.'[2]

2- **Seyyid Kutub:**[3] Kendi tefsir kitabında Mumin suresi 51. Ayetin tefsirinde Allah'ın yardımı ve kazanma konusu hakkında biraz sohbet ettikten sonra şöyle der:

'İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı, kaybetmekle mi sonuçlandır yoksa kazançla mı? Küçük dairede ve mikyasta baktığımızda yenilgi idi. Ama bilinçli bir bakış açısıyla baktığımızda çok ışıldayıcı ve geniş bir mikyasta

[1] Mesat'ul Hüseyn (a.s) (Allame Şahabuddin Kaşi). S. 116-117.
[2] Üstat Mutahhari'nin görüşünde, İmam Mehdi'nin (a.s) kıyam ve inkılabı. Üstat, 1920 yılında Horasan'ın Feriman ilçesinde dünyaya geldi. Sonraları öyle yüce ilmi derecelere ulaştı ki her kes onu büyük bir filozof olarak kabul ettiler. En sonunda 05/05/1979 tarihinde Furkan grubu tarafından şehit edildi.
[3] Seyyid, Kutub'un oğludur ve 'Seyyid Kutub' olarak meşhurdur. Ehlisünnet'in meşhur yazar ve alimlerindendir ve Mısırlıdır. 9 Ekim 1906 yılında Mısır'da dünyaya geldi. 29 Ağustos 1966 tarihinde ise 'İhvânü'l-Müslimîn' grubuna üye olmak ve 'Cemal Abdunnasir' hükümetine muhalefetten dolayı Kahire'de öldürüldü. Kendisinden sonra birçok kitap bırakmıştır ve en meşhur kitaplarından birisi de 'Fi zilâl-il-Kur'an'dır.

baktığımızda büyük bir başarı idi. Yeryüzünde İmam Hüseyin (a.s) gibi bir şehit bulunmamaktadır ki duyguları ve kalpleri kavramış olsun. Nesilleri gayret ve fedakarlığa çeksin. O kadar insan vardır ki binlerce yıl bile geçse kendi inancını ve davetini başarıya ulaştıramaz. Ama İmam Hüseyin (a.s) inanç ve davetini şehadetiyle başarıya ulaştırdı. İmam Hüseyin'in (a.s) kendi kanıyla imzalamış olduğu son hutbesi kadar etkili hiçbir hutbe yoktur ki kalpleri büyük fikirlere yönlendirsin ve milyonlarca kişiyi büyük şeyler yapmaya itsin ve tarih boyunca sürekli insanların hareket ve değişimlerine vesile olsun.'[1]

3- **İbn-i Ebi'l Hadid** (Ehlisünnet'in büyük ve meşhur alimlerindendir.)[2] Kendisinin 'Şerh'u Nehc'ul Belağa' kitabında 51. Hutbenin altında 'Ubat'uz Ziyam' (Zillet altına girmeyenler) adından bir konu açmıştır ve başında şöyle yazar:

'Bu türde özelliklere sahip olan tüm insanların lider ve önderi İmam Hüseyin b. Ali'dir (a.s). O ve ashabına Kerbela'da eman ve sığınma verdiler. Ama o eman ve sığınmada zillet vardı, kabul etmedi ve neticede şehit oldu. Onun sözlerindendir ki buyurdu:

[1] Tefsir-i Fi Zilal-il Kur'an. C. 7. S. 189.

[2] İzzuddin Ebu Hamid b. Muhammed b. El-Huseyin b. Ebi'l Hadid Medaini. İbn-i Ebi'l Hadid adıyla meşhurdur. Yedinci yüzyılın deha alimlerindendir. Abbasilerin hükümetlerinin son dönemlerinde yaşadı. Hicri 586 yılının Zilhicce ayının başında Medain'de dünyaya geldi. 655 ya da 656. Yılda vefat etti. Birçok kitabı vardır. Kitapları içerisinde en meşhur olanı ise 20 cilt halinde basılmış olan 'Şerh'u Nehc'ul Belağa' kitabıdır.

الا ان الدعى بن الدعى قد خيرنا بين اثنتين السلة و الذلة و هيهات منا الذلة يأبى الله و رسوله و المؤمنون و حجور طابت و حجز طهرت و انوف حمية و نفوس ابية

'Bilin ki, temiz olmayan kadının oğlu temiz olmayan adam bizi iki şey arasında karar vermeye zorlamakta. Ölmek ya da zillete teslim olmak. Zillet bizden uzaktır. Allah, Peygamber, Müminler ve bizi terbiye eden temiz kucaklar ve Allah'ın bizlere lütfetmiş olduğu yüce ve büyük ruhlar bu utanç verici şeye razı olmamıza engeldir.'

Ömer b. Sad'le Kerbela'da olan birisine şöyle dediler: 'Yazıklar olsun size! Peygamber'in (s.a.a) oğlunu mu öldürdünüz?

Cevapta dedi: 'Bu sözü söyleme. Sen de bizim yerimizde olsan aynısını yapardın. Biz ellerinde kılıç bulunan ve kızgın aslanlar gibi sağdan ve soldan atlıları bozguna uğratan ve ölüme hazır olan bir grup gördük. Sığınma ya da dünya hayatına rağbet onlarda hiç yoktu. Onların arasında ölüm gölü fasıla salamazdı. Onlar iki şeyden birisini istiyorlardı: 'Ya kazanıp hükümeti ele almak ya da şehadet.' Eğer biz az bir şey yumuşasaydık herkesi yok edeceklerdi.'[1]

4- **(مسيو ماربين)** (Bulamadım) (Büyük Alman bilgin) şöyle der: 'Görünürde Yezit, İmam Hüseyin (a.s) ve ashabını öldürdü. Ama batında

[1] Şerh'u Nehc'ul Belağa İbn-i Ebi'l Hadid. C. 3. S. 245-331.

İmam Hüseyin (a.s) Yezit ve Ben-i Ümeyye'yi binlerce öldürmekten daha ağır bir şekilde öldürdü. Yezit onları bir günde öldürürken, İmam Hüseyin (a.s), Yezit ve kavmini sonsuza kadar her gün, her gün öldürdü.'[1]

5- **Mahatma Gandi**, (Hindistan'ın onursal lideri ve sömürgelikten kurtarıcısı. 1948 yılında suikasta kurban gitti.) İmam Hüseyin (a.s) hakkında şöyle der:

'Ben Hindistan halkına yeni bir şey getirmedim. Kerbela ve onun kahramanlarının tarihi üzerinde yapmış olduğum araştırmalarım ve okumalarım neticesinde elde ettiğim noktaları armağan getirdim. Hindistan'ı kurtarmak istiyorsak, Hüseyin b. Ali'nin (a.s) gittiği yoldan gitmemiz gerekmektedir.'

6- **Muhammed Ali Cinnah**, (Dünyaca ünlü özgürlükçü ve Pakistan'ın kurucusu):

'Bu dünyada, cesaret olarak, İmam Hüseyin'in (a.s) yapmış olduğu fedakârlık ve korkusuzluk gibisinin benzeri yoktur. Benim görüşüme göre tüm Müslümanlar kendisini Irak'ta kurban etmiş olan bu şehidi kendilerine örnek şahsiyet olarak seçmelidirler.'[2]

7- **Abbas Akkad** (Arap dünyasının meşhur yazarı):

[1] Siyaset'ul Huseyniye. Allame Kaşif'ul Gita. S. 24.
[2] Hüseyin b. Ali Ra Behter Beşinasim. S. 223.

‘İmam Hüseyin’in (a.s) kıyamının bırakmış olduğu güçlü etkiyle, özgür insanların zalimlere karşı koyup, onları güçlerinden indirmeleri çok görülmektedir. Emevilerin zaman ve mekân olarak çok güçlü ve geniş olan devletleri, bir kişinin bir günde (Aşura) yapmış olduğu kıyamla yerle bir oldu ve yok oldu. Çünkü Şiiler ve özgür insanlar hep İmam Hüseyin b. Ali’nin (a.s) yolunun devam ettirilmesini istediler ve o yolda gittiler.

و اذا بالغالب فی یوم کربلا اخسر من المغلوب

Sonuç olarak: ‘Düşmanların Kerbela’da Aşura gününde görünüşte yaşamış oldukları kazanmanın zarar ve hüsranı, Hüseyni’lerin görünüşte olan yenilgilerinin zararlarından çok daha fazla olmuştur.’[1]

İMAM HÜSEYİN’İN (A.S) KIYAMINDAN KAÇ DERS

İmam Hüseyin’in (a.s) azametli kıyamını mütalaa ettiğimizde birçok ders almamız mümkündür. Biz burada 34 dersi özet olarak getiriyoruz:

1- İyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmak (İmam Hüseyin’in (a.s) kıyamındaki temel etken.)

2- Hakkı yüceltmek ve batılı yok etmek için halktan yardım almak.

3- İnsanlar körü körüne bataklıklara saplanmasınlar diye hüccetin tamamlanması.

[1] Ebu’ş Şüheda, Abbas Akkad. S. 181.

4- Zorba ve zalimlerin, zulüm ve haksızlıklarını ifşa etmek.

5- İlahi düzeni tam bir ciddiyetle ve tamam vücutla savunmak.

6- Zulme teslim olmamak, şehadetle bile neticelense zalime biat etmemek.

7- Hak yolunda istikamet ve güçlü bir iradeyle hareket etmek.

8- Korkudan uzak olmak ve cesaret. (Kufe halkının vefasızlıklarının etkenlerinden birisi de Yezidin askerlerinden korkmaları idi.)

9- Hak yolunda, son nefese ve bedendeki son kana kadar, şehadet arzusuyla mücadele.

10- Tüm işlerde düzen. (İmam Hüseyin (a.s) az sayıda ordusu olmasına rağmen, özel bir savaş stili vardı. Savunma amaçlı mevzilerin kazılması vs…)

11- Dış görünüşlerini güzelleştirmiş, ama aslında kıyamın amaçlarından haberi olmayanların nasihatlerini dinlememek.

12- Allah'ın takdirine iman, yakin, teslim ve razı olmak. (İmam Hüseyin (a.s) ve ashabında en yüce derecesi vardı.) Sonu şehadet ile tamamlansa dahi hak İmam'a (a.s) olan biata uymak ve korumak.

13- Dünyanın maddiyatına yürek bağlamamak. Savaşın birinci basamağıdır.

14- Onurlu bir ölümün, yüce ve ebedi bir hayatın başlangıcı olduğuna iman etmek.

15- Zalimlerin saltanatını yıkmak için tüm imkanları kullanmak gerekir. Bu kadın, çocuk, yaşlı ve genç olsa dahi.

16- İslam camiasının ıslahı.

17- Kıyamın yayılmasını ve evrensel olmasını sağlamak. (İmam Hüseyin (a.s) kıyamını İslam'ın merkezi olan Mekke'den başlattı ve Irak'a kadar yaydı.)

18- Kahramanca tövbe ve dönüş. Bir insanın 'Hür' gibi cehennemin uçurumunun yanına kadar gitmesi ve hakiki bir tövbeyle dönmesi ve tövbesinin kabul olması mümkündür.

19- Önemli ve en önemli arasındaki farkı bilip en önemli olanı seçmek. İmam Hüseyin (a.s) 8 zilhiccede Hac ibadetini bıraktı ve ondan daha önemli bir iş olan zalimlerle savaş için Irak'a doğru hareket etti.

20- Allah'ın sınavına dikkat etmek ve güçlü bir şekilde sabır göstermek.

21- Yüce Allah'la olan bağlantı ve bu bağlantının devamlılığı, savaşçının mücadele ruhunun yücelmesine vesile olacaktır. (Aşura gecesi İmam Hüseyin'in (a.s) Aşura gecesini dua ve münacatla geçirmesi gibi. Aşura

gününde o zor şartlar altında namazını kıldı ve Allah'la bağını güçlü tuttu. Bu dualar aynı zamanda askerlerinin teselli bulmasına vesile oldu.)

22- İlahi kanunların riayeti. (İmam Hüseyin (a.s) ve yarenleri, Aşura günündeki savaşta asla İlahi kanunlardan dışarıya çıkmadılar. Namazlarını kıldılar, suyu düşmana kapatmadılar, düşmana zehirli ok atmadılar ve son nefeslerine kadar Allah'a itaat ettiler.)

23- Hakkın düştüğünü gördüğün anda kıyam etmelisin, hatta az bir grupla olsa bile.

24- İşi ihlasla ve sadece Allah için yapmak. (Bazı ziyaretlerde İmam Hüseyin (a.s) için şu cümle vardır. (عبدت الله مخلصا) 'Sen Allah'a ihlasla ibadet ettin.')

25- Ahlaki kurallara riayet etmek. (İmam Hüseyin'in (a.s) kafilesinin, Hür ve askerleriyle ilk karşılaşmaları gibi. İmam Hüseyin (a.s) askerlerine onlara ve hatta atlarına su vermelerini emretti.)

26- Verilen emanı (sığınma) reddetmek. (Hazreti Abbas (a.s) ve kardeşlerinin liderlerine itaati farz bilip kendilerine sunulan sığınmayı reddetmeleri gibi.)

27- Fedakârlık. (Hazreti Abbas'ın (a.s) susamış olmasına rağmen, Fırat kenarında efendisi Hüseyin (a.s) susuz olduğu için su içmemesi ve İmam

Hüseyin'in (a.s) Ben-i Haşim'den ilk olarak kendi oğlu Aliekber'i (a.s) savaş meydanına göndermesi gibi.)

28- Kıyamet günü olacak olan hesaba çekilmeye dikkat etmek. Bu nokta Ömer Sad'in askerlerinden kaç tanesinin İmam Hüseyin'in (a.s) safına katılmasına vesile olmuştur.

29- Tüm boyutlarıyla savaş. (İmam Hüseyin'in (a.s) ziyaret dualarından birisinde şöyle okuruz: (و جاهدت فی الله حق جهاده) 'Allah yolunda hakkıyla cihat ettin.')

30- Şehitlerin mesajını ulaştırmak. (Aşura gününden geriye kalanlar, özellikle İmam Seccad (a.s) ve Hazreti Zeyneb (s.a) her fırsatta şehitlerin mesajını, Kufe, Şam ve Medine'de kendi hutbe ve sohbetleriyle dünya halkına ulaştırdılar.)

31- Allah'a tevekkül ve ona sığınma. İmam Hüseyin (a.s) şöyle buyurdu:

انت ثقتی فی کل حال

'Rabbim! Sen her zaman benim yanımdasın ve kalbimin huzur bulmasına vesilesin.'

32- Allah'ı zikretmek ve hep onunla konuşmak. İmam Hüseyin (a.s) hep böyle idi. Her an ve her şartta Allah'ı anmaktaydı. Hatta Aliekber, Aliesğer ve Abdullah b. Hasan'ın şehadetleri gibi çok ağır durumlarda bile Allah'a

yöneliyor ve düşmanlarından rahmetini uzak tutmasını diliyordu ve şöyle buyuruyordu: 'İşleri kolaylaştıran, Allah'ın görmesidir.'

33- Her durumda şükretmek. İmam Hüseyin'in (a.s) Allah ile olan son sözleri de hamd ve şükür idi.

34- Mukavemet ve savaşçılık. Hazreti Zeyneb (s.a) on birinci günde İmam Hüseyin'in (a.s) parça parça olan bedenini gördüğünde, Hazreti Resulullah'a (s.a.a) yönelerek şöyle dedi: 'Ey Allah'ın Resulü! Göklerdeki meleklerin selamı sana olsun. Bu kanlara bulanmış olan senin Hüseyin'indir.' Sonra kazanmış olduğu o fırsatı en güzel bir şekilde değerlendirerek İmam Hüseyin'in (a.s) bedenini elleriyle kaldırarak şöyle seslendi: 'Ey Rabbim! Bu az kurbanlığı Peygamberin ehlinden kabul et.'[1]

İbn-i Ziyad'ın meclisinde şöyle buyurdu: 'Ben güzellikten başka bir şey görmedim.'[2]

Bu şekilde bizlere mukavemet, savaşçılık ve ihlas dersini öğretti ve düşmanları rüsva etti.

[1] Kibrit'ul Ehmer. S. 118-119.
[2] Luhuf. S. 160. (ما رأيت الا قليلا)

Birçok rivayetimiz bizlere İmam Hüseyin (a.s) ve Kerbela şehitlerini anmamızı, anmamızla birlikte onların acısında göz yaşı dökmemizi vurgulayarak istemektedir. Hazreti Resulullah (s.a.a) buyurdu:

كل عين باكية يوم القيامة الا عين بكت على مصاب الحسين فانها ضاحكة مستبشرة بنعيم الجنة

'İmam Hüseyin'e (a.s) ağlayan gözlerin dışında tüm gözler Kıyamet gününde ağlayacaktır. Ağlayan gözün sahibi Kıyamet gününde Cennet nimetleriyle mutlu ve neşeli olacaktır.'[1]

Ağlamanın kaç çeşit olduğuna dikkat etmek gerekir: Heyecan ağlaması, üzüntü ve duygusallık ağlaması, düşmana olan nefreti gösteren ağlama, acizlik ve zilletten ağlamak ve… Uygun olmayan ağlama şekli acizlik ve aşağılık getiren zilletten dolayı ağlamaktır.

Kısa bir açıklaması şöyle ki; Dil aklın ve göz aşkın tercümanıdır. Duygu, dert ve ateşten dolayı akan göz yaşında aşk vardır. Ne zaman dil düzenli ve mantıklı cümleler kuruyorsa orada akıl vardır.

Buna göre dil ile yapılan mantıklı ve ezici deliller konuşmacının ilahi liderlerle bağlılığını aşikar eder ve bir damla aşk göz yaşı da mektebin

[1] Bihar. C. 44. S. 293.

düşmanlarına karşı savaş ilanı olabilir. Buna göre şöyle demek gerekir: Ağlama ve yas iki çeşittir; müspet ve menfi.

Müspet ağlama, zulüm karşısında olan feryat ve hislerin coşmasıdır ve zalimlere karşı hak arayışı şiirleridir.

Menfi ağlama ise acizlik, düşüş, zillet ve yenilgiye sebep olsun.

Bunun için de İmam Hüseyin'e (a.s) yas ve ağlama eğitici bir mektep olarak yapılmalı ve ondan Peygamber ve pak Ehlibeyt'iyle (a.s) daha ve verimli bir bağ kurmak için faydalanılmalıdır.

İMAM HÜSEYİN'LE (A.S) SAVAŞA GELENLER KİMLERDİ?

Soru: Kufe'den İmam Hüseyin (a.s) ve yareniyle savaşa gelen kimseler (komutanlar dışında) hangi mezhebe sahiptiler?

Cevap: Bazıların verdiği olumsuz nispetin karşısında onlar asla Şii değillerdi. Onlar yaptıkları hatalardan dolayı, İmam Ali'nin (a.s) ve İmam Hasan'ın (a.s) etrafından uzaklaştırılmış olan, emevilerden, haricilerden ve münafıklardan olan kimselerdiler. Birçoğu da Arap olmayan ve Ben-i Ümeyye'nin iç kıyamları engellemek için parayla tutmuş oldukları 'murtezaka' grubu idiler.

Açıklama: İmam Ali'nin (a.s) hükümeti döneminde Kufe halkının çoğu Şii idi. Ama onlar İmam Ali'nin (a.s) şehadetinden sonra Muaviye'nin hükümeti döneminde programlı bir şekilde Muaviye'nin adamları tarafından

dağıtıldılar. Örnek olarak Muaviye, kötü bir kadın olan Sümeyye'nin oğlu olan Kufe valisi Ziyad b. Ebih'e şöyle yazdı:

'Ey Ziyad! İmam Ali'nin (a.s) dininde olanları önce öldür ve sonra bedenlerini (müsle et) parçala.'

Ziyat, Kufe halkını camide toplar ve onlardan İmam Ali'ye (a.s) lanet okumalarını isterdi. Bu emirden cayanlar idam edilmekteydiler.[1]

Allame Emini şöyle yazar: 'Ziyad b. Ebih, Kufe halkını çok iyi tanımaktaydı. Çünkü İmam Ali (a.s) döneminde içlerinde yaşamaktaydı. Şiaları nerede olsa, taşın altında bile olsalar buluyor ve öldürüyordu. El ve ayaklarını kesiyordu. Gözlerini çıkarıp, dara asıyordu. Onları sürgüne gönderiyor ve hapse atıyordu. Şiiliği ile meşhur olan bir kişiyi bile Kufe'de bırakmadı.'[2]

Kısa söz şu ki: Öyle ki İmam Hüseyin'in (a.s) döneminde Kufe'de Şii kalmadı. Sadece 4 bin ya da 5 bin kadar olan az bir grup kalmıştı. İbn-i Ziyad, vali olur olmaz, İmam Hüseyin (a.s) Irak'a varmadan bu beş bin kişiyi de tutuklatıp hapse attırdı. Şiilerin sayısı o dönemde bu kadardı. Onlar da Yezidin ölümü ve İbn-i Ziyad'ın Basra'ya gitmesinden sonra zindanların kapısını kırarak dışarıya çıktılar ve İmam Hüseyin'in (a.s) intikamını almak

[1] El-Ğadir. C. 11. S. 32-39. Şerh'u Nehc'ul Belağa İbn-i Ebi'l Hadid. C. 3. S. 199.
[2] El-Ğadir. C. 11. S. 28.

için kıyam ettiler. Bu dönemde İmam Hüseyin'in (a.s) şehadetinden 4 yıl geçmişti ve Muhtar kıyam etmemişti. Onlar 93 yaşında olan 'Süleyman b. Sured Hozai'nin önderliğinde Şam ordusuyla savaşmaya gittiler. Onlar kendilerinden çok güçlü Şam ordusuyla yaptıkları kahramanca savaştan sonra şehit oldular.

Allame Mamakani şöyle yazar: 'İmam Hüseyin (a.s) Irak'a varmadan İbn-i Ziyad, Şiilerden 4500 kişiyi hapse atmıştı. Süleyman b. Sured'de onların içlerindeydi ve dört yıl karanlık zindanlarda kaldılar. Bundan dolayı da İbn-i Esir'den nakledilen ve meşhur bir görüş olan, onların canlarının korkusuyla İmam Hüseyin'e (a.s) yardım etmekten kaçtıkları ama sonra pişman olup Süleyman b. Sured tarafından 'Tevvabin' (tövbe edenler) grubunu kurup geçmişi telafi etmeye çalıştıkları, doğru değildir.'[1]

Buna göre İmam Hüseyin'in (a.s) katilleri Kufe Şiileri değillerdi. Onlar Haricilerden, mürtetlerden, münafıklardan, İmam Ali'nin (a.s) hükümetinden kovulanlardan ve İmam Hasan'ın (a.s) hükümetinden kaçanlardan ve Arap olmayıp parayla tutulan kimselerden oluşmaktaydılar.

[1] Tankih'ul Mikal. C. 2. S. 63. – Eğer içlerinde az da olsa Şii olsa bile onları Şii olarak hesaplamamız doğru değildir. Çünkü onlar çok zayıf ve siyasi hiçbir bilgisi olmayan zayıf Şiilerdiler. Onları çok rahat bir şekilde kandırmak, tehdit ya da biraz parayla İmam Hüseyin'le (a.s) savaşa getirmek mümkündü. Birkaç zayıf ve siyasi bilinci olmayan kimsenin katılmasıyla Şiiler İmam Hüseyin'le (a.s) savaşa geldiler demek mümkün müdür? Kesinlikle cevap menfidir.

BİR ELEŞTİRİYE CEVAP

Bazıları zalimlere karşı kıyam yapma sorumluluğundan kaçmak için Bakara suresi 195. Ayeti kerimeye (helaket ayeti) istidlal etmektedirler. Ayet şöyle buyuruyor:

ولا تلقوا بايديكم ال التهلكة

'Kendinizi kendi elinizle tehlikeye atmayın.'

Bazen de bu eleştiriyi İmam Hüseyin'in (a.s) kıyamı hakkında da yapmaktadırlar ki neden az bir sayıya sahip olan İmam Hüseyin (a.s) düşmana karşı savaşa gitti?

Cevap şöyle ki: Nuzul sebepleri ve ayet hakkındaki rivayetlere baktığımızda ayetteki kasıt insanın Allah yolunda infak etmemesi ve bazı rivayetlere göre infakta aşırıya kaçmasıdır. (Ya da her iki konuda.) Zalimler karşısında toplu bir kıyamı oluşturmak için, düşmanla savaş, düşmanın kalbine kahramanca dalmak ve düşmanı korkutup geriye püskürtmek bu ayetteki kasıt değildir.

(ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜN SONU)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) SÖZLERİNDEN VE YAPTIKLARINDAN ÖRNEKLER

Burada İmam Hüseyin'in (a.s) yüce mektebinden daha fazla faydalanabilmek için o Hazretten on hadise ve örnek davranışlarından kaç tanesine işaret ediyoruz:

İMAM HÜSEYİN'DEN (A.S) ON HADİS:

1-

ان الله تبارک و تعالی لا یخدع عن جنته و لا ینال ما عنده الا بطاعته

'Cennet'in Allah'tan, hile ve kurnazlıkla alınması mümkün olmadığı gibi, Allah'a itaatten başka yolla da vadettiği nimetlere ulaşmak mümkün değildir.'[1]

2-

الناس عبید الدنیا و الدین لعق علی السنتهم یحوطونه ما درت معایشهم فإذا محصوا بالبلاء قل الدیانون

[1] Envar'ul Behiyye. S. 146.

‘İnsanlar dünyanın kullarıdırlar. Din ise dillerinin üstünde bulunan ağız suyu gibidir. Yaşam koşulları yerinde olduğu müddetçe onu dillerine dolarlar. Ama sınav zamanı geldiğinde dindarlar azalırlar.’[1]

3-

العجلة سفه

‘Acelecilik, aptallıktır.’[2]

4- İmam Hüseyin (a.s) yanında başkasının gıybetini eden kimseye şöyle buyurdu:

كف عن الغيبة فإنها ادام كلاب النار

‘Gıybet etmekten kaçın. Çünkü gıybet cehennem köpeklerinin yiyeceğidir.’[3] (Yani gıybetin batını bu kadar çirkindir.)

5-

للسلام سبعون حسنة تسع و ستون للمبتدى و واحدة للراد

‘Selam vermenin yetmiş sevabı vardır. 69’u selamı veren ve birisi ise selamın cevabını veren içindir.’[4]

6-

[1] Envar’ul Behiyye. S. 149.
[2] Bihar. C. 78. S. 122.
[3] Ayan’uş Şia. C. 1. S. 620.
[4] Ayan’uş Şia. C. 1. S. 621.

من حاول امرا بمعصية الله كان افوت لما يرجوا و اسرع لمجىء ما يحذر

‘Günah ile bir şeyi elde eden kimse, umduğuna ulaşmamak için hareket etmiştir ve korktuğu şeyin içine düşmeye hızlı adımlarla ilerlemiştir.’[1]

7-

حوائج الناس اليكم من نعم الله عليكم فلا تملوا النعم فتحور نقما

‘İnsanların sizlere ihtiyaç duymaları, Allah’ın nimetlerindendir. O zaman nimetleri üzmeyin. (Ihtiyaç sahiplerine yardım etmemekle.) Eğer üzerseniz, belaya müptela olursunuz.’[2]

8-

البكاء من خشية الله نجاة من النار

‘Allah korkusuyla ağlamak, cehennem ateşinden kurtulma vesilesidir.’[3]

9-

لا تقولن فى اخيک اذا توارى عنک الا ما تحب ان يقول فيک اذا تواريت عنه

‘Senin hakkında gıyabında söylenmesinden razı olmadığının dışında, din kardeşinin gıyabında asla konuşma.’[4]

10-

[1] Ayan’uş Şia. C. 1. S. 621.
[2] Keşf’ul Ğummeh. C. 2. S. 208.
[3] Mustedrek’ul Vesail. C. 2. S. 294.
[4] Bihar. C. 78. S. 127.

ان مجارى الامور و الاحكام على ايدى العلماء بالله الامناء على حلاله و حرامه

'İşler ve hükümler, Allah'ı tanıyan ve helal ve haramını bilen alimler tarafından yapılmalıdır.'[1]

[1] Tuheffu'l Ukul. 238.

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) DAVRANIŞLARINDAN ÖRNEKLER

İhtiyaç sahiplerine yemek götürmesi:

İmam Hüseyin (a.s) şehit olup, vücudu çıplak olduğunda (büyük ihtimalle defin zamanı), oradakiler İmam'ın (a.s) sırtında eski çizikler gördüler. İmam Seccad'dan (a.s) çiziklerin ne olduğunu sordular. İmam Seccad (a.s) buyurdu:

هذا مما كان ينقل الجراب على ظهره الى منازل الارامل و اليتامى و المساكين

'Bu çizikler, onun dul kadınlar, yetimler ve ihtiyaç sahipleri için sırtında taşıdığı yükün izleridir.'[1]

İmam Hüseyin'in (a.s) ibadeti:

İmam Hüseyin (a.s) Allah'ı çok anardı ve Allah'tan çok korkardı. Birisi 'Sen de ne kadar Allah korkusu var?' diye sordu. İmam Hüseyin (a.s) buyurdu:

لا يأمن يوم القيامة الا من خاف الله فى الدنيا

'Kıyamet gününde, sadece dünyada Allah'tan korkan güvende olacaktır.'

İmam Hüseyin (a.s), 25 kez yürüyerek Medine'den Mekke'ye Hac ibadetini yerine getirmek için yürüdü.[2]

[1] Menakıb-ı Al-i Ebutalib. C. 4. S. 66.
[2] Bihar. C. 44. S. 192.

İmam Seccad'a (a.s), İmam Hüseyin'in (a.s) az çocuğunun olmasının sebebi soruldu. İmam (a.s) buyurdu: 'Hayret! Gece ve gündüz bin rekât namaz kılan birinin nasıl çocuğu olsun.'[1] (Birliktelik için nasıl zamanı olsun.)

Enes b. Malik diyor: İmam Hüseyin'i (a.s) Mekke'de gördüm. Hazreti Hatice'nin (s.a) kabri yanına gitti ve orada ağladı. Beni görünce bana şöyle buyurdu: 'Benden uzaklaş.' Ben oradan ayrıldım ama fazla uzaklaşmadan gizlendim. İmam (a.s), namaza durdu ve namazı çok uzun sürdü. Sonra da Allah ile münacat etti.

Sonrasında Enes, İmam'ın (a.s) şiir ve münacatını naklediyor. Şiirin başında şu cümleler var:

يا رب يا رب انت مولاه فارحم عبيدا اليک ملجاه

يا ذا المعالی عليک معتمدی طوبی لمن كنت انت مولاه

'Ey Rabbim! Ey Mevla'm! Küçük kulun sana sığındı, rahmetinle kapsa.

Ey tüm büyüklüklere sahip olan Rabbim! Sana sığındım. Ne mutlu o kimselere ki sen onların Mevla'sısın.'[2]

***

[1] Bihar. C. 44. S. 196.
[2] Bihar. C. 44. S. 193.

İmam Hüseyin (a.s) Tasua günü kardeşi Hazreti Abbas'a (a.s) şöyle buyurdu: 'Düşmana söyle bu geceyi bize müsaade etsinler, biz bu geceyi Namaz, münacat ve Kur'an okuyarak geçirelim.'

فهو يعلم انى احب الصلاة له و تلاوة كتابه و كثرة الدعاء و الاستغفار

'Allah biliyor ki ben namaz kılmayı, kitabını okumayı, fazla dua etmeyi ve istiğfar etmeyi çok sevmekteyim.'[1]

Aşura gecesi, İmam Hüseyin (a.s) ve yareni o kadar münacat ve dua ediyorlardı ki hadis nakledenler şöyle derler:

و لهم دوى كدوى النحل ما بين راكع و ساجد و قائم و قاعد

'Onlardan arı sesleri gibi sesler çıkmaktaydı. Kimisi rükûda, kimisi secdede, kimisi ise kıyam ve kuud etmekteydiler.'

Onların maneviyat dolu münacatları düşman askerlerinden 32 kişinin etkilenmesine ve İmam Hüseyin'in (a.s) yarenlerine katılmalarına vesile oldu.[2]

İmam Hüseyin'in (a.s) şehadet öncesi olan son sözleri Allah ile münacattı. Şöyle sesleniyordu:

[1] Nefes'ul Mehmum. S. 113. Tarih-i Teberi. C. 6. S. 337.
[2] Bihar. C. 44. S. 394.

صبرا علی قضائک یا رب لا اله سواک یا غیاث المستغیثین ما لی رب سواک و

لا معبود غیرک صبرا علی حکمک یا غیاث من لا غیاث له

‘Senin takdirin karşısında sabrederim. Ey Rabbim! Senden başka mabut yoktur. Ey sığınanların sığınağı! Benim için senden başka ilah ve başka mabut yoktur. Senin takdirin karşısında sabrederim. Ey sığınağı olmayanın sığınağı!’[1]

İbn-i Ziyad’ın mektubunu fırlatması:

İmam Hüseyin (a.s) ve yareni Kerbela’ya vardıklarında bu haber Irak valisi Ubeydullah b. Ziyad’a ulaştı. İbn-i Ziyat, İmam Hüseyin’e (a.s) şöyle bir mektup yazdı:

‘Ey Hüseyin! Kerbela’ya vardığının haberini aldım. Yezit b. Muaviye bana yazmış ki seni Allah’ına ulaştırmadan (öldürmeden) ya da benim ve Yezitin hükmüne teslim olmadan, uyumayayım, rahat olmayayım ve yemek yemeyeyim. ‘

Bu mektup, İbn-i Ziyat’ın elçisiyle İmam Hüseyin’e (a.s) ulaştığında İmam (a.s) okudu ve okur okumaz uzağa fırlattı ve İbn-i Ziyat’ın elçisine şöyle buyurdu:

ما له عندی جواب

[1] Maktel’ul Huseyin. (Mukarrim). S. 345.

‘Bu mektubun bende cevabı yoktur.’

İbn-i Ziyad’ın elçisi Kerbela’dan Kufe’ye geçerek İbn-i Ziyad’ın yanına gitti ve İmam Hüseyin’in (a.s) mektuba hiçbir değer vermemesini söyledi. İbn-i Ziyad bu habere çok sinirlendi ve İmam Hüseyin’le (a.s) savaşmak için güç toplamaya ve Kerbela’ya doğru hareket etmeye karar aldı…[1]

Tağutun mektubunu reddetmesi:

Muaviye, gücü ele aldıktan ve hükümeti güçlendirdikten sonra Şam ve Hicaz’a yapmış olduğu yolculuklardan birisinde İmam Hüseyin’e (a.s) yeni elbiseler, dirhem ve dinarlarla dolu keseler gönderdi. (İmam Hüseyin’i (a.s) bu şekilde kendi tarafına çekmek ve susmasını sağlamayı istemekteydi.) İmam Hüseyin (a.s) o hediyeleri kati bir şekilde reddetti ve hiç birini kabul etmedi.[2]

Fakirin onurunu koruması:

Ensardan bir fakir bir şeyler istemek için İmam Hüseyin’in (a.s) yanına geldi. İmam Hüseyin (a.s) fakir konuşmadan ona şöyle buyurdu: ‘Ey Ensarlı kardeş! Yüzünü gizlet. İhtiyacını bir kağıda yaz. Ben Allah’ın izniyle seni sevindirecek miktarda yardım edeceğim.’

Fakir şöyle yazdı: ‘Filan şahsın benden 500 dinar alacağı var ve ödemem konusunda ısrarcı. Onunla konuş imkanım oluncaya kadar sabretsin.’

[1] Keşf’ul Ğummeh. C. 2. S. 265-266
[2] Keşf’ul Ğummeh. C. 2. S. 195. Usul’ul Muhimmeh. (İbn-i Sabbağ). S. 159.

İmam Hüseyin (a.s) o mektubu okuduktan sonra eve girdi ve içinde bin dinarın olduğu bir keseyle geldi ve keseyi o fakire vererek buyurdu: '500 dinarı borcun olan adama ver ve geriye kalanıyla diğer ihtiyaçlarını karşıla. İhtiyacını da şu üç kişi dışında kimseye söyleme: Dindar, cesur ve şahsiyetli kimse. Dindarın dini seni korur. Cesur, cesaretinden dolayı utanır ve ama şahsiyetli kimse senin onurunu korur ve senin onurunun zedelenmesini istemediğini bilir.'[1]

İmam Hüseyin'in (a.s), İmam Ali'nin (a.s) sorularına cevabı:

Bir gün İmam Ali (a.s) oğlu İmam Hüseyin'den (a.s) şu soruları sordu:

1- Oğlum! Şahsiyet ve efendilik nasıl elde edilir?

İmam Hüseyin (as): 'Aile ve akrabalara iyilik etmek ve zorluklara karşı sabırla.'

2- Zenginlik ve muhtaç olmamak nedir?

İmam Hüseyin (a.s): 'Arzuları azaltmak, Allah'ın takdirine razı olup onunla mutlu olmak.'

3- Fakirlik nedir?

İmam Hüseyin (a.s): 'Tamah etmek ve başarıdan ümidi kesmek.'

4- Alçaklık nedir?

[1] El-Eimmet'ul İsna Aşer. (Haşim Maruf). S. 30.

İmam Hüseyin (a.s): 'İnsanın alçaklığı her şeyi kendisi için istemesi ve dünyevi lezzetler ve eğlencelere kanmasıdır.'

5- Çirkinlik nededir?

İmam Hüseyin (a.s): 'İnsanın hak liderine karşı düşmanlık beslemesindedir.'

İmam Ali (a.s) bu cevaplardan sonra yareninden birisi olan 'Haris Aver'e buyurdu: 'Bu hikmetli sözleri evlatlarına öğret. Çünkü bu sözler aklı çoğaltır ve tefekkürü güçlendirir.'[1]

Göçebenin cevapları ve İmam Hüseyin'in (a.s) ona bolca hediyesi:

Göçebe birisi İmam Hüseyin'in (a.s) yanına gelerek dedi: 'Ey Allah'ın Resulü'nün oğlu! Ben bir tam kan parası borçlandım ve ödeme gücüm de yok. Bende en cömert insandan yardım almalıyım diye düşündüm. Peygamber'in (s.a.a) Ehlibeyt'inden (a.s) senden cömertini de bulamadım. Bundan dolayı da sizin yanınıza geldim.

İmam Hüseyin (a.s) ona buyurdu: 'Ey Arap! Sana üç soru soracağım. Bu sorularımın ilkine cevap verirsen, kan parasının üçte birini, ikincisine de cevap verirsen üçte ikisini ve üçüncüsüne de cevap verirsen tüm kan parasını vereceğim.'

[1] Suhenan-ı İmam Huseyin (a.s). (Al-i İtimad). S. 196.

Göçebe adam dedi: ‘Ey Allah’ın Resulü’nün (s.a.a) oğlu! Senin gibi birisi benim gibi birisinden soru mu soruyor? Sen ilim ve onur evindensin.’

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu: ‘Dedem Resulullah’tan (s.a.a) duydum ki buyurdu:

المعروف بقدر المعرفة

‘İyilik, insanların marifetine göre derecelendirilir.’

Adam dedi: ‘Sorunuz. Eğer bilmezsem de sizden öğrenirim.’

İmam (a.s) sordu: ‘Hangi amel, en güzel ameldir?’

Dedi: ‘Allah’a iman.’

İmam (a.s) sordu: ‘Helak olmaktan insanı ne korur?’

Dedi: ‘Allah’a güvenmek.’

İmam (a.s) sordu: ‘Erkeğin süsü nedir?’

Dedi: ‘Hilm.’ (Sabır ve kendine hakim olmak.)

İmam (a.s) sordu: ‘Ondan başka ne?’

Dedi: ‘İnsaf ve cömertlikle birlikte olan servet.’

İmam (a.s) sordu: ‘Ondan başka ne?’

Dedi: ‘Sabırla birlikte olan fakirlik.’

İmam (a.s) sordu: 'Eğer birisinde bunların hiç birisi olmasa ne?'

Dedi: 'Gökten bir şimşek çakmalı ve onu yakmalıdır. Böyle bir insan ancak böyle bir azaba layıktır.'

İmam (a.s) bu cevap karşısında güldü ve içinde bin dinarın olduğu keseyi ona vermelerini emretti. Taşı 200 dirhem değerinde olan yüzüyünü de ona verdi ve buyurdu: 'Bin dinarla borcunu öde ve 200 dirhemi de masraflarına harca.'

Göçebe adam sevindi ve şu ayeti okudu:

الله اعلم حيث يجعل رسالته

'Allah risalet makamını kime vereceğini daha iyi bilmektedir.' (Enam 124)[1]

İmam Hüseyin'in (a.s) evsizlerle yemek yemesi:

İmam Hüseyin (a.s) bir gün bir yerden geçerken, sofralarını yere atmış ve ellerinde kuru ekmek yiyen birkaç fakire rastladı. Onlar İmam Hüseyin'i (a.s) gördüklerinde 'Ey Allah'ın Resulü'nün (s.a.a) oğlu, gel bu yemekten ye' dediler.

[1] Bihar. C. 44. S. 196.

İmam Hüseyin (a.s) onların yanına gelerek, alçakgönüllü bir şekilde onların yanında oturdu. Onlarla o ekmeklerden yedi ve şu ayeti okudu:

انه لا يحب المستكبرين

'Allah kibir ehli olan kimseleri sevmez.' (Nehl 23)

İmam (a.s) onlara buyurdu: 'Ben sizin davetinizi kabul ettim. Şimdi de siz benim davetimi kabul edin ve öğle yemeğine benim evime gelin.'

Onlar İmam Hüseyin'in (a.s) davetini kabul ettiler ve hep beraber İmam'ın (a.s) evine gittiler. İmam (a.s) evin hizmetçisine şöyle buyurdu: 'Evde bulundurduğun tüm yiyecekleri getir ve bu misafirlere ver.'[1] Bu şekilde onlara iyi bir ikramda bulundu.

Borçlunun borcunu üstlenmesi:

Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) ashabından birisi olan Usame b. Zeyd hastalandı ve yatağa düştü. İmam Hüseyin (a.s) onu ziyarete gitti. Onun yanık bir şekilde (واغماه) 'Ah gam ve kederden dolayı' dediğini duydu.

İmam Hüseyin (a.s) sordu: 'Kardeşim! Senin ah ve kederin ne içindir?'

[1] Bihar. C. 44. S. 189.

Usame dedi: ‘Gam ve kederim yaklaşık 60 bin dirheme ulaşan borçlarımdan dolayıdır.’

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu: ‘Borçlarını ben üstlendim, bunun üzüntüsünü yaşama.’

Usame dedi: ‘Onları ödeyemeden ölmekten korkuyorum.’

İmam Hüseyin (a.s) buyurdu: ‘Merak etme! Sen ölmeden ben o borçları öderim.’

İmam Hüseyin (a.s), Usame ölmeden önce onun borçlarını ödedi.[1]

Yezidin, Üreynep ile evlenmesine engel olması:

Tarih yazarların nakletmiş oldukları ilginç olaylardan birisi de İmam Hüseyin’in (a.s) cesaret, tedbir ve zekâ dolu bir hareketle vicdansız düşmanın bir komplosu olan ‘Yezidin, Üreynep ile evlenmesine’ kati bir duruşla engel olmasıdır.

Iraklı hakimlerden birisi olan Abdullah b. Selam’ın, Üreynep adında (İshak kızı) güzel bir eşi vardı. Bir gün Yezit onu gördü ve güzelliğine vuruldu. Bu olay Muaviye’nin kulağına çattı. Muaviye, Amr b. As ile birlikte gizli bir komplo kurdular ki Abdullah eşini boşasın ve sonrasında da Yezit, Üreynep ile evlensin.

[1] Bihar. C. 44. S. 196.

Amr b. As, Abdullah ile bağlantıya geçip ona şöyle dedi: 'Muaviye seni çok seviyor. O kadar çok seviyor ki senin onun damadı olmanı bile arzu ediyor. Ama yazık ki sen evlisin. Eğer eşini boşarsan Muaviye'ye damat oldğun gibi sana verilecek büyük bir makamlada mükafatlandırılacaksın.'

Abdullah bu vaatlere kandı ve eşini boşadı. Eşinin iddet dönemi bitti. Muaviye, Hazreti Resulullah'ın (s.a.a) ashabının yaşlılarından birisi olan 'Ebu Derda'yı sesledi ve ona yüklü bir miktarda mal vererek, Üreyneb'i oğlu Yezit için istesin diye Medine'ye yolladı.

Ebu Derda, bu niyetle Medine'ye vardı. İmam Hüseyin'de (a.s) Muaviye'nin bu sinsice planından haberi olmuştu. Ebu Derda Medine'ye vardığında İmam Hüseyin (a.s) yolda onunla karşılaştı ve ona şöyle sordu: 'Medine'ye geliş sebebin nedir?' Ebu Derda olayları anlattı. İmam Hüseyin (a.s) ona buyurdu: 'Sen ki şu anda Üreyneb'i istemeye gitmektesin, onu benim için de iste.'

(İmam Hüseyin (a.s), Üreyneb ile sadece görünüşte bir evlilik yapma niyetinde idi. Hem Muaviye'nin sinsi planını engellemiş olsun ve hem de Üreyneb'i asıl eşi olan Abdullah'a geri versin.)

Ebu Derda, Üreyneb'in yanına gitti ve dedi: 'Ben seni Yezit ve İmam Hüseyin (a.s) için istemeye geldim. Sen istediğini seç.'

Üreynep, Ebu Derda'ya dedi: 'Ben seninle istişare ediyorum. Sence hangisini seçmeliyim?'

Ebu Derda dedi: 'Ben kimseyi dudaklarını Peygamber'in (s.a.a) öptüğü birine (İmam Hüseyin (a.s)) tercih etmem.'

Üreyneb, Ebu Derda'nın nasihatine uyarak İmam Hüseyin'le evlenmeyi seçti. İmam Hüseyin (a.s) onunla evlendi ve o İmam Hüseyin'in (a.s) evine geldi.

Diğer taraftan Muaviye, Abdullah'a verdiği sözleri tutmadı ve kendisine damat etmedi. Abdullah olaydan haberi olunca sinsi planı fark etti ve her şeyden ümidini kesti. Eski eşi Üreyneb'in yanında emanet olarak biraz malı vardı. Onları almak için İmam Hüseyin'in (a.s) evine geldi. İmam Hüseyin (a.s) Üreyneb ile yapmacık bir evliliğinin olduğunu ve amacının sadece Muaviye'nin planını engellemek olduğunu söyledi. Sonra da Üreyneb'i boşadı ve Abdullah'ın evine geri yolladı.[1]

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) CESARET VE KAHRAMANLIKLARINDNA BİR KISIM

Aşura günü savaşın en şiddetli sırasında düşman tarafından İmam Hüseyin'e (a.s) şöyle denildi: 'Amcan oğluna (Yezit) teslim ol ve kurtul.'

İmam (a.s) cevapta şöyle buyurdu:

[1] El-Eimmet'ul İsna Aşer (Haşim Maruf). C. 2. S. 36-37. Bazı rivayetlere göre bu olay Adiy b. Hatem'in kızı Ümm-ü Halid'in başından geçmiştir. (Aynı kaynak.)

لا و الله لا اعطیکم بیدی اعطاء الذلیل و لا افر فرار العبید

‘Hayır vallahi, sizin tarafınıza zillet eli uzatmam ve köleler gibi kaçmam.’[1]

Sonra feryat etti: ‘Ey Allah’ın kulları. Ben, kıyamet gününe inanmayan her kibirli kimsenin şerrinden, benim ve sizin Rabbimize sığınıyorum. İzzetli bir ölüm zilletle olan yaşamdan daha evladır.’

الا ترون الحق لا یعمل به و الباطل لا یتناهی عنه لیرغب المؤمن فی لقاء الله و انی لا ارى الموت الا سعادة و الحیاة مع الظالمین الا برما

‘Hakka amel edilmediğini görmüyor musunuz? Batıldan da uzaklaşılmadığını görmüyor musunuz? (Bunun için de hakkı yaşatmak ve batılı yok etmek için) imanlı bir insan (şehadetiyle) Allah’ı görmeye isteklidir. Ben ölümü saadet ve zalimle yaşamayı ise şekavet bilmekteyim.’[2]

Aşura günü İmam Hüseyin (a.s) düşmanın sağ tarafına hücum ettiğinde şu şiiri okuyordu:

الموت خیر من رکوب العار و العار اولی من دخول النار

‘Yezidin önünde zilletle duracağıma ölüm daha evladır, (savaşta görünürde kaybetmek) cehennem ateşine girmekten daha iyidir’

Düşmanın sol tarafına da hücum etiğinde şu iki şiiri okuyordu:

[1] Bazı rivayetlerde (و لا اقر اقرار العبید) ibaresi ile nakledilmiştir.
[2] Menakib-i Al-i Ebutalib. C. 4. S. 68.

انا الحسين بن على احمى ايالات ابى

آليت ان لا انثنى امضى على دين النبى

‘Ben Ali’nin oğlu Hüseyin’im. Babamın ailesini korumaktayım. Düşman önünde baş eğmemek ve Peygamber’in yolunda ölmek için yemin etmişim.’

Düşmandan epeyce öldürünce, Ömer Sad şöyle seslendi:

الويل لكم اتدرون من تبارزون هذا ابن الانزع البطين هذا ابن قتال العرب

‘Yazıklar olsun size! Kiminle savaştığınızı biliyor musunuz? Bu alnı açık ve beli kuvvetli Ali’nin oğludur. Bu Arap müşriklerinden epeyini öldürenin oğludur.’[1]

Hamid b. Müslüm şöyle diyor:

فو الله ما رأيت مكثورا قط قد قتل ولده و اهل بيته و اصحابه اربط جأشا و لا امضى جنانا منه و ان كانت الرجالة لتشد عليه فيشد عليها بسيفه فينكشف عن يمينه و عن شماله

‘Allah’a ant olsun ki, sıkıntı ve yenilgide olduğu halde, çocukları, ailesi ve dostları öldürüldüğü halde bu kadar kahraman ve güçlü olabilecek, İmam Hüseyin’den (a.s) başka kimse görmedim. Düşman ona saldırdığında o

[1] Menakib-i Al-i Ebutalib. S. 110.

kılıcıyla onlara hücum etmekteydi. Onlar tilkilerin aslandan kaçması gibi sağ ve solundan kaçışıyorlardı.’[1]

İmam Hüseyin (a.s) sayısı 30 bin olan düşmana hücum etmekteydi. O topluluk çekirgeler gibi onun karşısında kaçışıyorlardı. İmam Hüseyin (a.s) şöyle buyuruyordu:

لا حول و لا قوة الا بالله

‘Allah’tan başka güç ve kudret verici yoktur.’[2]

KERİMLİĞİ VE CÖMERTLİĞİ

Çölde yaşayan bir fakir, fakirliğin çok zorladığı bir vakit Medine’ye geldi ve insanlardan ‘buranın en kerimi ve büyüğü kimdir?’ diye sordu.

Oradakiler İmam Hüseyin’i (a.s) ona söylediler. O camiye gitti ve İmam Hüseyin’i (a.s) namaz halinde gördü. Onun karşısında durarak şu şiirleri okdu:

لم يخب اليوم من رجاک و من حرک من خلف بابک الحلقة

انت جواد و انت معتمد ابوک قد کان قاتل الفسقة

[1] Tercume-i İrşad-ı Mufid. C. 2. S. 16. Tarih-i Taberi. C. 6. S. 254.
[2] Luhuf. S. 119.

‘Bugün sana ümidini bağlamış olan ve kapının halkasını çalan, senden ümitsiz kalmayacaktır. Sen cömertsin ve evsizlerin sığınağısın ve baban fasıkları öldürendir.’

İmam Hüseyin (a.s) namazını kısa tuttu ve arabın peşinden dışarıya çıktı. Fakirlik ve sıkıntıyı onun yüzünden okudu. Dönerek Kanber’i sesledi. Kanber ona dönünce İmam buyurdu: ‘Yanımızda ne kadar paramız var?’

Kanber dedi: ‘Fakirlerin arasında dağıtmamı buyurduğunuz 200 dirhemimiz var.’

İmam (a.s) buyurdu: ‘Onu getir, herkesten fazla ona ihtiyacı olan birisi var.’

Kanber gitti ve o parayı getirdi. İmam Hüseyin (a.s) o parayı aldı ve kapıyı az bir şekilde açarak, utangaç bir şekilde, fakirin yüzünü görmeyeceği bir şekilde ona verdi ve onun şiiri karşısında şu şiiri okudu:

خذها فانی الیک معتذر و اعلم بانی علیک ذو شفقة

لو کان فی سیرنا الغداة عصا کانت سمانا علیک مندفقة

لکن ریب الزمان ذو غیر والکف منا قلیلة النفقة

‘Bu parayı al ve kusuruma da bakma. Sana karşı şefkatli olduğumu ve seni sevdiğimi bil. Elimiz dolu olsaydı, her zaman yardımcı olurduk. Ama zamanın iniş ve çıkışı elimizin boş olmasına sebeptir.’

Arap o paraları aldıktan sonra çok ağır bir şekilde ağladı. İmam (a.s) şöyle sordu: 'Verdiğimiz senin için az mı geldi?'

Arap dedi: 'Yok az diye ağlamıyorum. Benim ağlamam şunun içindir ki bu kadar cömert bir el nasıl olurda toprağa girer?'[1]

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) KERAMETİ

İmam Hüseyin (a.s) bir gün bir yerden geçerken bir gencin bir köpeğe yemek verdiğini gördü. Ona şöyle buyurdu: 'Köpeğe bu şefkati göstermenin amacı nedir?'

Dedi: 'Ben üzüntülü bir kimseyim. Bu köpeğe şefkat göstererek gam ve kederimin mutluluğa dönüşmesini arzu ediyorum. Üzüntüm de şudur ki ben bir Yahudi'nin kölesiyim ve ondan kurtulmak istiyorum.'

İmam Hüseyin (a.s) o gençle birlikte Yahudi olan sahibinin yanına gitti. İmam Hüseyin (a.s) 200 dirhem o Yahudi'ye verdi satın alarak özgür bırakmak istedi.

[1] Menakib. C. 4. S. 66. Ayan'uş Şia. C. 1. S. 575.

Yahudi dedi: 'Siz benim evime kadar geldiniz. Bu evime gelişinizin hürmetine köleyi size bağışlıyorum. Bu bağı da köleye hediye ettim. Para da sizde kalsın.'

Yahudi'nin köleyi bağışlamasından hemen sonra İmam Hüseyin de (a.s) o köleyi özgür bıraktı, bağı ve parayı da ona verdi. Yahudi'nin hanımı İmam Hüseyin'den (a.s) bu büyüklüğü görünce şöyle dedi: 'Ben Müslüman oldum ve mihrimi de kocama bağışladım.'

Ondan sonra da kocası şöyle dedi: 'Ben de Müslüman oldum ve evimi karıma bağışladım.'[1]

İMAM HÜSEYİN'İN (A.S) HANIMLARI VE ÇOCUKLARI

İmam Hüseyin'in (a.s) çocuklarının sayısı hakkında tarihçilerin ve hadis ehlinin görüş farklılıkları vardır. Biz burada büyük alimlerin ikisinin görüşünü paylaşıyoruz:

1- Büyük alim merhum Şeyh Müfit, (ö. Hicri 413) İrşad kitabında şöyle yazar: 'İmam Hüseyin'in (a.s) 6 çocuğu vardı:

1- Ali b. Hüseyin Seccad (a.s). Annesi Yezdgerd kızı Şehribanu idi.

2- Ali b. Hüseyin (Aliekber). Annesi Kerbela'da şehit olan Leyla'dır.

[1] Menakib-i Al-i Ebutalib. C. 4. S. 75.

3- Cafer. Kerbela olayından önce vefat etti. Annesi Kuzaiye kabilesinden idi.

4- Abdullah. Kerbela'da altı aylık idi ve babasının kucağında düşmanın okuyla şehit edildi. Annesi Rübab idi.

5- Sakine. Annesi Rübab idi.

6- Fatima. Annesi Ümmü İshak idi.[1]

Buna göre İmam Hüseyin (a.s) yaşamı boyunca beş hanımla evlilik yaptı ve iki oğlu Kerbela'da şehit oldu.

2- Yedinci asrın büyük alimlerinden Ali b. İsa İrbili. Hicri 687 yılında basılan Keşf'ul Ğumme kitabının sahibi şöyle naklediyor:

İmam Hüseyin'in (a.s) altısı erkek ve dördü kız olmak üzere on çocuğu vardı. Oğulları şunlardır: 1- Aliekber. 2- Ali Evsat (Seccad). (a.s) 3- Aliasger. 4- Muhammet. 5- Abdullah. 6- Cafer (a.s).

Aliekber ve Aliasger Kerbela'da şehit oldular ve bir görüşe göre Abdullah da Kerbela'da şehit oldu. (Buna göre İmam Hüseyin (a.s) üç şehit babasıdır.)

[1] Tercume-i İrşad-ı Mufid. C. 2. S. 137.

Kızları ise şunlardır: 1- Zeynep. 2- Sakine. 3- Fatima (s.a) 4- İsmi zikredilmeyen başka bir kız çocuğu.

Sonra da meşhur görüşün bu olduğunu yazar.[1]

Ey Rabbimiz! İmam Hüseyin (a.s) ve Kerbela şehitlerinin pak kanlarının hürmetine bizleri doğru yola hidayet et.

Allah'ın veli kulları ve İmam Hüseyin'in (a.s) nurlu hayatlarını bizler için yetiştirici ve eğitici bir örnek hayat karar kıl.

Özgürlerin rehberi İmam Hüseyin'in (a.s) yoluda yürümeyi ve Aşura kıyamının kültüründen doğru ve tam bir şekilde faydalanmayı bizlere nasip et.

Âmin Ya Rabbelalemin.

(SON)

[1] Keşf'ul Ğumme. C. 2. S. 214.